UNU

SÎNT ÎNTR-ADEVĂR INTELIGENŢI? PRIN EI înşişi, mai exact spus? Nu ştiu şi nu văd cum am putea afla vreodată.

Dacă nu erau cu adevărat inteligenţi, sper să nu ajung niciodată să văd că ne încurcăm cu ceva cît de cît asemenea lor, care să fie inteligent. Ştiu cine va pierde. Eu. Voi. Aşa-numita specie omenească.

Pentru mine, a început în zorii zilei de 12 iulie '07, cu sunetul telefonului pe-o frecvenţă garantată să jupoaie scalpul de pe ţeastă. Secţia mea nu foloseşte un telefon de tip standard; releul audio e îngropat pe cale chirurgicală sub piele, în spatele urechii stîngi – vibraţiile se conduc prin os. Am pipăit în jur, amintindu-mi apoi că-l lăsasem în jachetă, în celălalt capăt al camerei.

– În regulă, am mormăit. Te-aud. Închide zgomotul ăsta împuţit.

– Urgenţă, rosti un glas în urechea mea. Te prezinţi personal.

I-am spus unde să-şi bage urgenţa.

– Te prezinţi la Bătrîn, insistă glasul, imediat. Asta era altceva.

– Pornesc, am declarat, ridicîndu-mă în capul oaselor, cu o mişcare smucită care-mi înjughie dureros orbitele. M-am dus în baie, mi-am injectat în braţ un dram de "Gyro", lăsînd apoi vibratorul să mă facă bucăţi în timp ce drogul mă aduna la loc. Am ieşit afară cu totul altul, sau cel puţin o parodie reuşită, şi mi-am luat jacheta.

Am intrat în birourile Secţiei printr-o boxă de spălat din

Staţia MacArthur. Nu veţi găsi niciodată birourile noastre in cartea de telefon. De fapt, nici măcar nu există.

Totul e o iluzie. Mai există o intrare şi prin mica dugheană ca o firidă, care poartă firma "TIMBRE & MONEZI RARE". Nu încercaţi nici calea aceea – vor insista să vă vîndă un TU'penny Black.

Nu încercaţi pe nici o cale. V-am spus că nu existăm, nu?

Există un lucru pe care nici un şef de stat nu-l poate ştii, şi anume: cît de bun e sistemul său de informaţii? N-o poate descoperi decît dacă acesta dă greş. De aici şi Secţia noastră. Bretele *şi* curea. Naţiunile Unite n-au auzit de noi niciodată, cum n-a auzit nici *Central Intelligence* Complet: Central Inteligence Agency (C.I.A.), Agenţia Centrală de Informaţii, principalul serviciu de informaţii şi contrainformaţii al S.U.A. – cred. Tot ceea ce ştiu eu cu adevărat despre noi este instructajul pe care l-am făcut şi misiunile în care m-a trimis Bătrînul. Treburi interesante, dacă nu-ţi pasă unde dormi, ce mănînci, sau cît de mult trăieşti. Dacă aş fi avut puţină punte, îmi dădeam demisia şi mă încadram în cîmpul muncii.

Singura problemă era că n-aş mai fi lucrat pentru Bătrîn. Asta schimba totul.

Nu că ar fi fost un şef blînd. Era absolut capabil să spună: "Băieţi, trebuie să fertilizăm stejarul ăsta. Ia săriţi voi în groapă, şi eu o să v-acopăr cu pămînt".

Am fi făcut-o. Oricare dintre noi.

Iar Bătrînul ne-ar fi îngropat de vii, dacă-ar fi considerat că existau cel puţin cincizeci şi trei la sută şanse ca pomul pe care-l hrănea să fie Copacul Libertăţii.

Se ridică şi veni şchiopătînd spre mine, cu chipul despicat într-un rînjet răutăcios. Căpăţîna lui mare si pleşuvă şi nasul

roman, puternic, îl făceau să arate ca o încrucişare între Satana si Punch-and-Judy.

– Bine-ai venit, Sam, mă întîmpină el. Îmi pare rău că te-am sculat din pat.

Pe dracu-i părea rău!

– Aveam liber, am răspuns eu scurt.

– A, dar încă mai ai. Plecăm în vacanţă.

– N-aveam încredere în "vacanţele" lui, aşa că n-am muşcat momeala.

– Deci, mă cheamă "Sam", am replicat. Care mi-e numele de familie

– Cavanaugh. Iar eu sînt unchiul tău Charlie – Charles M. Cavanaugh, pensionar. Fă cunoştinţă cu sora ta, Mary.

Observasem că mai era o persoană în cameră, dar cînd e prezent Bătrînul, el acaparează toată atenţia, cît de mult timp doreşte. Acum m-am uitat la "sora" mea, şi pe urmă m-am mai uitat odată. Merita osteneala.

Îmi puteam da seama de ce ne stabilise ca frate şi soră, dacă urma să facem o treabă împreună; obţinea astfel un sistem scutit de complicaţii. Un agent îndoctrinat nu-si poate contrazice presupusul personaj cu nimic mai mult decît şi-ar putea un actor profesionist încurca intenţionat replicile, Deci, pe-asta trebuia să mi-o tratez de soră – cel mai murdar truc pe care-mi fusese dat să-l păţesc în viaţa mea!

Trup longilin, suplu, dar de un caracter mamifer plăcut. Picioare arătoase. Umeri laţi pentru o femeie. Păr roşcat ca flăcăra, ondulat, şi craniu cu structură osoasă de tip saurian. Avea faţa mai degrabă chipeşă decît frumoasă; mă privea de parcă aş fi fost o costiţă de vită.

Îmi venea să cobor o aripă la pămînt şi să fug în cerc.

Probabil am lăsat-o să se vadă destul de clar, căci Bătrînul spuse cu blîndeţe:

– Tit-tiit, Sammy. Sora ta moare după tine, iar tu îţi iubeşti la nebunie, surioara, dar într-un mod sănătos, curat greţos de cavaleresc, ca orice Băiat American.

– În halul ăsta, am întrebat, continuînd să-mi privesc "surioara".

– Ba mai rău.

– Of, bine. Bună, surioară. încîntat de cunoştinţă. Îmi întinse mîna. Era ferma şi părea la fel de puternică precum a mea.

– Ura, puştiu'.

Avea o voce contralto profundă, de nici nu-mi trebuia mai mult. Dracu' să-l ia pe Bătrîn!

– As putea adăuga, continuă el, că îi eşti atît de devotat surorii tale încît ţi-ai da cu bucurie viaţa ca s-o aperi. Nu-mi face plăcere să ţi-o spun, Sammy, dar sora ta e niţel mai valoroasă pentru organizaţie, pe moment cel puţin, decît tine.

– M-am prins. Mersi pentru politicoasa calificare.

– Ei, Sammy...

– E sora mea favorită; o apăr de cîini şi de străini. Okay, cînd începem?

– Mai bine fă un popas pe la Cosmetică; au o mutră nouă pentru tine.

– Prefer un cap nou cu totul. Pe curînd. Pa, soro. Nu-au făcut exact aşa, dar mi-au potrivit telefonul personal în partea dinapoi a craniului şi m-au tencuit pe deasupra cu păr. Mi-au vopsit părul în aceeaşi nuanţă cu a surorii mele nou-dobîndite, mi-au albit pielea şi au mai meşterit ceva pe la pomeţii obrajilor şi bărbie. Oglinda îmi arăta un roşcovan la fel de reuşit ca Surioara. Mi-am privit părul, încercînd să-mi

amintesc care-i fusese culoarea naturală, pe vremuri. Apoi m-am întrebat dacă Surioara era ceea ce părea a fi în termenii situaţiei date. Speram că da.

Mi-am pus echipamentul primit de la ei, iar cineva mi-a dat o geantă sport deja plină. Bătrînul fusese şi el, vizibil, pe la Cosmetică; avea acum ţeasta acoperită cu cîrlionţi sîrmoşi de-o culoare între roz şi alb. Şi la faţă îi făcuseră ceva – nu-mi puteam da bine seama ce, dar se vedea clar că toţi trei eram rude de sînge si membri a acelei curioase subspecii a roşcovanilor.

– Hai, Sammy, mă cheamă el. Îţi fac informarea in maşină.

Am ieşit pe-o rută pe care n-o ştiam, ajungînd la platforma de lansare din Nord, mult deasupra noului Brooklyn, cu vedere peste Craterul Manhattan.

Eu conduceam, în timp ce Bătrînul vorbea. Odată ieşiţi din raza controlului local, mi-a spus să pun pilotul automat pe Des Moines, Iowa. Apoi am revenit lîngă Mary şi "Unchiul Charlie", în salon. Ne-a comunicat istoriile noastre personale la zi.

– Deci, iată-ne, conchise el, o familie fericită – turişti. Iar dacă se-ntîmplă să nimerim în mijlocul unor evenimente neobişnuite, astfel ne vom comporta, ca nişte turişti zgomotoşi şi iresponsabili.

– Dar care-i problema? am întrebat. Sau pe-asta o s-o cîntăm după ureche?

– Mmmm – posibil.

– Okay. Oricum, cînd mori, e plăcut să ştii de ce. Nu, Mary?

"Mary" nu -răspunse. Deţinea acea calitate, rară la puicuţe, de a nu vorbi cînd n-avea nimic de spus. Bătrînul mă privi lung; într-un tîrziu, spuse:

– Sam, ai auzit vreodată de "farfurii zburătoare"?

– Hai?

– Doar ai studiat istoria! Zi!

– Adicătelea nebunia farfuriilor zburătoare; demult, înaintea Dezordinilor? Credeam că te referi la ceva recent şi real; alea erau halucinaţii în masă.

– Chiar aşa?

– Mă rog, n-am studiat multă statistică a psihologiei anormale, dar cred că-mi amintesc o ecuaţie. Toată acea perioadă a fost psihopată; orice om cu toate garniturile strînse era băgat la răcoare.

– Prezentul e mai normal la cap, mm.?

– A, n-aş merge pînă la a afirma asta. Dibuind prin minte, am găsit răspunsul dorit:

– Mi-am amintit ecuaţia – integrala de evaluare a lui Digby pentru date secundare şi de grad mai înalt. Oferea o certitudine de 93,7 la sută că mitul farfuriilor zburătoare, după eliminarea cazurilor certe, consta în halucinaţie. Îmi amintesc fiindcă a fost primul caz de acest gen în care exemplele fuseseră adunate şi analizate sistematic. Un proiect guvernamental, Dumnezeu ştie de ce.

Bătrînul făcu o figură benignă.

– Ţin-te bine, Sammy.,Azi mergem să inspectăm o farfurie zburătoare. Poate chiar să ne tăiem cu fierăstrăul un suvenir, ca nişte adevăraţi turişti.

DOI

– ACUM SAPTESPEEZECE ORE,

– BĂTRÎNUL îşi privi ceasul de la deget şi adăugă – şi

douăzeci şi trei de minute, o navă spaţială neidentificată a aterizat lîngă Grinnell, Iowa. Tipul, necunoscut. Formă aproximativ discoidală şi cam cincizeci de metri diametru. Originea, necunoscută, dar...

– Nu i-au urmărit traiectoria? l-am întrerupt.

– Nu. Iată o fotografie a ei, făcută după aterizare de către Staţia Spaţială Beta.

Am privit-o şi i-ara dat-o şi lui Mary. Era la fel de neconcludentă ca orice imagine luată cu teleobiectivul de la opt mii de kilometri. Copaci semănînd cu muşchiul... umbra unui nor care compromit ea cea mai maie parte a imaginii... si un cerc cenuşiu ce-ar fi putut să fie o navă discoidală, putînd fi la fel de bine un container de petrol sau un rezervor de apă. Mary înapoie fotografia.

– Arată ca un cort pentru întruniri în tabără, am comentat eu. Altceva, ce mai ştim?

– Nimic.

– Nimic. După şaptesprezece ore! Ar trebui să avem agenţi mişunînd prin tot locul!

– Am avut. Doi de la faţa locului şi patru trimişi. Nu s-au mai prezentat. Îmi displace să pierd agenţi, Sammy, mai ales cînd nu cîştig nimic în schimb.

Mi-am dat dintr-o dată seama, înfiorat, că situaţia trebuia să fie atît de gravă încît Bătrînul preferase să-şi mizeze propriul creier contra pierderii organizaţiei, căci – în scopul de-a-şi duce misiunea la îndeplinire şi a raporta în situaţia de faţă, Bătrînul era acela care trebuia să se înapoieze – iar după el, Mary. Eu eram la fel de dispensabil ca o agrafă de hîrtii. Nu-mi plăcea.

– Un agent a făcut un raport parţial, continuă Bătrînul. A

mers acolo ca trecător accidental şi a raportat telefonic că nu poate fi decît o navă spaţială. Apoi a raportat că nava se deschide şi va încerca să se apropie de ea, depăşind cordoanele poliţiei. Ultimul lucru pe care l-a spus a fost.:,,Uite-i că vin. Sînt fiinţe mici, cam...." După care s-a întrerupt.

– Omuleţi?

– A spus fiinţe.

– Rapoarte periferice?

– Cît cuprinde. Postul stereo din Des Moines a trimis echipe mobile pentru un reportaj la faţa locului. Imaginile transmise erau toate cadre lungi, luate din zbor. Nu înfăţişau decît un obiect în formă de disc. Apoi, timp de circa două ore, nici o imagine şi nici o veste, ulterior urmînd planuri mai apropiate şi un nou buletin de ştiri.

Bătrînul tăcu.

– Şi? am insistat.

– Toată treaba a fost un fals. "Nava spaţială" era un trucaj din folie de metal şi plastic, construită de doi băieţi de la o fermă, în pădurea de lîngă casa lor. Reportajele false au pornit de la un crainic care-i folosise pe băieţi, ca să încropească un material. A fost concediat, ultima "invazie din spaţiul cosmic" reieşind ca fiind o glumă.

M-am foit în loc.

– Deci, e o farsă – dar am pierdut şase oameni. Îi vom căuta?

– Nu, căci nu i-am găsi. Vom încerca să aflăm de ce triangulaţia acestei imagini – ridică el telefotografia din staţia spaţială – nu corespunde perfect cu buletinele de ştiri – şi de ce studioul stereo din Des Moines a întrerupt o vreme emisia.

Mary vorbi pentru prima oară:

– Aş vrea să discut cu băieţii ăia de la fermă.

Am străbătut cu maşina vreo opt kilometri de la Grinnell, începînd să căutăm ferma McLain – reportajele ii numiseră, ca făptaşi, pe Yincent şi George McLain. N-a fost greu de găsit. La o bifurcaţie a drumului, se afla un indicator mare: SPRE NAVA SPAŢIALĂ. Nu peste mult, pe ambele părţi ale drumului apărură duo-uri, maşini de teren şi amfibii. La cotitura spre ferma McLain, cîteva tonete ofereau răcoritoare şi suveniruri. Un poliţist de stat dirija circulaţia.

– Trage pe dreapta, mă dirija Bătrînul. Putea vedea foarte bine comedia, mm?

– Just, Unchiule Charlie, am încuviinţat.

Bătrînul sări afară, legănîndu-şi bastonul, Am ajutat-o pe Mary să coboare, iar ea se cuibări lîngă mine, apucîndu-mă de braţ. Mă privi, reuşind să arate atît neghioabă, cît si afectată.

– Mamă, da' forţos mai eşti, Frăţie.

Îmi venea să-i trag o palmă. Toată mascarada asta cu sărăcuţa-de-mine – din partea unei agente de-a Bătrînului. Zîmbetul unei tigroaice.

"Unchiul Charlie" bîzîia prin jur, pisînd poliţia statului, apucînd de butoniere oamenii, oprindu-se să-şi cumpere ţigări de la o tarabă şi oferind imaginea perfectă a prostănacului chivernisit şi senil ieşit în vacanţă. Se întoarse, agitîndu-şi trabucul spre un sergent:

– Inspectorul spune că-i o păcăleală, dragii mei – o farsă ticluită de nişte băieţi. Mergem!

Mary făcu o mutră dezamăgită:

– Şi nu-i nici o navă?

– Există o navă spaţială, dacă vreţi s-o numiţi aşa, răspunse poliţistul. Urmaţi-i doar pe sugacii ăia. Şi sînt "sergent", nu

"inspector".

Am pornit, peste o pajişte si prin nişte crînguri. Intrarea pe poartă costa un dolar, şi mulţi se întorceau din drum. Cărarea prin pădure era destul de pustie. Mă mişcăm atent, dorindu-mi să am în ceafă ochi, nu telefon. Unchiul Charlie şi Surioara mergeau în frunte. Mary sporovăind ca o proastă şi reuşind, cumva, să fie şi mai scundă, si mai tînără decît fusese la plecare. Am ajuns la un luminiş, iar acolo se afla "nava spaţială".

Avea peste treizeci de metri diametru, dar nu era decît metal uşor şi folii de plastic, pulverizată cu aluminiu. Păreau două farfurii de plăcinte puse una peste alta. în afară de asta, nu semăna cu nimic anume. Totuşi, Mary chiţăi:

– O, ce interesant!

Un tînăr de vreo optsprezece, nouăsprezece ani, cu faţa bronzată permanent si plină de coşuri, scoase capul printr-o trapă din vîrful monstruozităţii.

– Vreţi să vedeţi înăuntru? strigă el, adăugă că ne va mai costa cîte cincisprezece cenţi de persoană, iar Unchiul Charlie scoase banii.

Mary ezită la chepeng. Lui mutră-cu-cosuri i se alătură cel care părea să fie fratele său geamăn, şi începură s-o conducă înăuntru. Fata se retrase, aşa că am intrat repede, cu gîndul să execut eu toate manevrele. Aveam motive nouăzeci si nouă la sută profesionale; miroseam primejdia prin tot locul.

– E întuneric, se văicări ea.

– Nu-i nici un pericol, o asigură tînărul. Am primit vizitatori toată ziua. Eu sînt Vine McLain. Poftiţi, duduie.

Unchiul Charlie privi prin trapă, ca o cloşcă prudentă.

– Acolo pot fi şerpi, hotărî el. Mary, cred că-i mai bine să nu

intri.

– N-aveţi de ce vă teme, insistă primul McLain. Nu-i nici un pericol.

– Puteţi păstra banii, domnilor, spuse Unchiul Charlie, privindu-si degetul. E tîrziu. Hai să mergem, dragii mei.

I-am urmat pe cărare, înfuriat la culme.

Am ajuns înapoi la maşină. Odată plecaţi, Bătrînul Bpuse tăios:

– Ei? Ce-aţi văzut?

– Vreo îndoială privind primul raport? am contraatacat eu. Cel infirmat?

– Nici una.

– Chestia aia n-ar fi prostit un agent, nici chiar pe-ntuneric. Asta nu-i nava pe care a văzut-o el.

– Fireşte că nu. Altceva?

– Cît aţi zice că a costat farsa asta? – folie metalică nouă, vopsea proaspătă şi, din ce-am văzut eu prin trapă, probabil vreo trei sute de metri de buşteni ca s-o proptească.

– Continuă.

– Ei bine, ferma McLain are cuvîntul "ipotecă" scris peste tot. Dacă băieţii se ţin de bancuri nota de plată n-au putut-o păcăli.

– Evident, Tu, Mary?

– Unchiule Charlie, ai observat cum m-au tratat?

– Cine? am întrebat eu răstit.. '

– Sergentul şi cei doi băieţi. Cînd am aplicat numărul cu dulcica-bocceluţă-de-sex, ar fi trebuit să se întîmple ceva. Şi nimic.

– Toţi erau atenţi, am obiectat.

– Nu înţelegi – dar eu ştiu. Ştiu întotdeauna. Era ceva în

neregulă cu ei. Erau morţi pe dinăuntru. Paznici de harem, dacă ştii la ce mă refer.

– Hipnoză? întrebă Bătrînul.

– Posibil. Sau, poate, droguri. Se încruntă, părînd nedumerită.

– Hmm..., răspunse el. Sammy, ia-o pe prima la stînga. Investigăm un loc aflat la trei kilometri sud de-aici.

– Amplasamentul triangulat din fotografie?

– Ce altceva?

Dar n-am ajuns acolo. Mai întîi am dat de-un pod, iar maşina n-avea destul loc ca să-l treacă, lăsînd la o parte regulile privind circulaţia unui duo pe sol. Am ocolit spre sud şi am revenit, pe singurul drum rămas. Ne opri un agent de circulaţie. "Foc în pădure", spuse el; dacă mai înaintam, probabil ne-am fi trezit în mijlocul pompierilor. Oricum, pe mine ar fi trebuit să mă trimită în linia de foc.

Mary îşi fîlfîia genele spre el, iar poliţistul se înmuie. Fata îi spuse că nici eu, nici Unchiul Charlie nu ştiau să conducă – o dublă minciună.

După ce am trecut, am întrebat-o:

– Cu ăsta cum era?

– Ce să fie?

– Paznic de harem?

– O Doamne, nu! Un bărbat extrem de atrăgător. Răspunsul ei mă enervă. Bătrînul se opuse să decolăm pentru a face un raid peste locul cu pricina. Declară că ar fi fost inutil. Ne-am îndreptat spre Des Moines. În loc de-a parca la porţile de taxare, am intrat cu maşina în oraş, mergînd pînă la studioul stereo Des Moines. "Unchiul Charlie" ne conduse grăbit în biroul -administratorului general. Pe drum spuse mai multe

minciuni – sau, poate, "Charles M. Cavanaugh" era de fapt un mare mahăr în Autorităţile Comunicaţiilor Federale.

Odată intraţi, îşi continuă numărul Marelui Obraznic:

– Ei, domnule, ce-i cu toate prostiile astea despre o farsă cu o navă spaţială? Vorbiţi clar, domnule: licenţa dumneavoastră poate depinde de asta.

Administratorul era un omuleţ cu umeri rotunjiţi, dar nu părea intimidat, ci doar plictisit:

Am dat explicaţii complete în emisie. Am suferit prejudicii. Individul a fost concediat.

– Foarte nepotrivit, domnule.

Omuleţul – Barnes, pe numele lui – ridică din umeri:

– La ce v-aţi aşteptat? Să-l spînzurăm de picioare? Unchiul Charlie îşi îndreptă spre el trabucul:

– Vă previn, domnule. Eu-s eu omul de care să scăpaţi cu una, cu două. Nu sînt convins că doi mocofani de fermă si un crainic imberb au putut înscena toată afacerea asta ridicolă. Acolo s-au băgat bani, domnule. Da, domnule – bani. Acum să-mi spuneţi, donmule, ce-aţi avut de... Mary se aşezase lîngă biroul lui Barnes. Făcuse ceva cu costumul, iar poziţia ei îmi aducea în minte "*La Maja desnuda*" de Goya. Îi făcu Bătrînului un semn cu degetele mari în jos.

Barnes n-ar fi trebuit să-l observe; părea să aibă toată atenţia îndreptată asupra Bătrînului. Dar, totuşi, văzu, Se răsuci spre Mary, iar de pe chip i se şterse orice expresie. Întinse mîna spre birou.

– Sam! Omoară-l! latră Bătrînul.

I-am ars picioarele, iar trunchiul îi căzu la podea. Fusese un foc stîngaci; intenţionasem să-i pîrlesc burta.

Apropiindu-mă, i-am aruncat cu un şut pistolul din degetele

care încă-l mai strîngeau. Mă pregăteam să-i aplic lovitura de graţie – un om ars astfel e mort, dar are nevoie de cîtva timp ca să dea în primire – cînd Bătrînul se răsti:

– Nu-l atinge! Mary, la o parte!

Se apropie de trup pe furiş, ca o pisică investigînd necunoscutul. Barnes scoase un oftat prelung, apoi tăcu. Bătrînul îl împunse uşurel cu bastonul.

– Şefule, am spus eu, n-ar fi timpul să ne cărăm? Fără a privi in jur, Bătrînul răspunse:

– Aici sîntem în tot atîta siguranţă ca oriunde. Probabil roiesc prin toată clădirea.

– Roiesc ce?

– De unde să ştiu? Roiesc ceea ce-a fost el, arătă Bătrînul spre trupul lui Barnes. Asta vreau să aflu.

Mary scoase un suspin sufocat, şoptind:

– Încă mai respiră. Priviţi!

Trupul zăcea cu faţa în jos; spinarea vestonului se ridica şi cobora, ca un piept respirînd.

Bătrînul aruncă o privire, apoi apăsă cu capătul bastonului.

– Sam. Vino-aici. M-am apropiat.

– Dezbracă-l, continuă el. Pune-ţi mănuşile. Şi ai grijă,

– Capcană?

– Gura. Cu grijă.

Probabil avea o bănuială apropiată de adevăr. Cred că Bătrînul are montat în creier un integrator care ajunge la necesitatea logică pornind de la minimum de date, la fel cum un expert muzeograf reconstituie un animal dintr-un singur os. Mai întîi mi-am pus mănuşile – mînuşile de agent; puteam să învîrt o lingură prin acid în clocot, si totuşi aş fi recunoscut pe pipăite o monedă în întuneric, spunînd care e capul şi care

pajura – după care, odată înmănuşat, am început să-l întorc pentru a-l dezbrăca.

Spinarea continua să palpite; nu-mi plăcea înfăţişarea ei – nefirească. Am apăsat cu palma între omoplaţi.

Un spate omenesc e format din oase si muşchi. Acesta era moale, şi se ondula. Mi-am smuls mîna.

Fără un cuvînt, Mary îmi dădu o pereche de foarfeci de pe biroul lui Barnes. Le-am luat si am spintecat haina. Pe dedesubt, cadavrul era îmbrăcat într-o flanelă subţire, între aceasta şi piele, pornind de la ceafă şi pînă la jumătatea spatelui, se afla ceva care nu era făcut din carne. Gros de cîţiva centimetri, îi conferea leşului o înfăţişare rotunjită la umeri, sau uşor cocoşată. Pulsa.

Sub privirile noastre, se îndepărtă lunecînd încet de pe spinarea omului. Am întins mîna să-i scot flanela; bastonul Bătrînului mi-o dădu la o parte.

– Hotărăşte-te, am spus, frecîndu-mi nodurile degetelor.

Nu-mi răspunse, ci strecură bastonul sub cămaşă şi-l împinse în susul trunchiului. Arătarea rămase descoperită.

Cenuşiu-palidă, vag translucidă si pătrunsă de o structură mai întunecată, diformă – dar era, indiscutabil, vie. În timp ce priveam, se scurse în spaţiul dintre braţul şi pieptul lui Barnes, umplîndu-l şi rămînînd acolo, inaptă să se retragă mai departe.

– Bietul ticălos, spuse încet Bătrînul.

– Hmm? Ăla!

– Nu -Barnes. Adu-mi aminte să mă-ngrijesc să primească Inima Purpurie, după ce s-o termina totul. Dac-o să se termine vreodată.

Bătrînul se ridică şi porni greoi prin încăpere, ca şi cum ar fi

uitat complet de lucrul cuibărit în scobitura braţului lui Barnes.

M-am tras mai înapoi, continuînd s-o privesc, cu pistolul pregătit. Nu se putea mişca repede; era evident că nu putea să zboare; dar nu ştiam ce putea face. Mary se apropie si-şi rezemă umărul de-al meu, ca pentru a-mi căuta încurajarea. Am cuprins-o cu braţul liber.

Pe o masă laterală se afla o stivă de cutii, din soiul celor folosite la benzile stereo. Bătrînul luă una, o goli de bobine şi reveni cu ea în mînă,

– Asta e de-ajuns, cred.

Puse cutia pe podea, lîngă arătare, şi începu s-o zgîndăre cu bastonul, încercînd s-o irite spre a se tîrî în cutie.

Cînd colo, făptură se prelinse îndărăt, ascunzîndu-se aproape în întregime sub cadavru. Am apucat braţul acestuia, răsturnandu-l pe Barnes într-o parte; arătarea rămase agăţată de el, după care căzu fleşcăită pe jos. Sub îndrumările dragului Unchi Charlie, Mary şi cu mine ne-am folosit pistoalele, la puterea minimă, pentru a o sili, arzînd podeaua pe lîngă ea, să intre în cutie. Am băgat-o, observînd că încăpea aproape perfect, iar eu am trîntit capacul.

Bătrînul îşi strecură bastonul sub braţ.

– La drum, dragii mei.

Ieşind, se opri în uşă să strige un salut de rămas-bun, apoi, după ce închise uşa, se opri la biroul secretarei lui Barnes:

– Mai trec eu mîine pe la domnul Barnes. Nu, nu fixaţi nici o audienţă. O să telefonez.

Pornirăm mai departe, Bătrînul cu cutia plină sub braţ iar eu ciulind urechile în aşteptarea semnalelor de alarmă. Mary o făcea pe cretina mică şi prostuţă, debitînd un monolog

continuu.

Bătrînul merse chiar pînă la a se opri în hol, unde-şi cumpără un trabuc şi ceru lămuriri, cu o bună-dispoziţie plină de importanţă şi ifose.

Ajunşi în maşină, îmi dădu instrucţiuni, prevenindu-mă apoi să nu conduc prea repede. Insrucţiunile ne conduseră pînă într-un garaj. Bătrînul trimise după responsabil şi spuse:

– Domnul Malone doreşte maşina asta – imediat. Era un semnal pe care avusesem ocazia să-l folosesc personal; duo-ul avea să-si înceteze existenţa în vreo douăzeci de minute, cu excepţia unor piese de rezervă anonime prin dulapurile service-ului.

Responsabilul ne măsură din creştet pînă-n tălpi, apoi spuse:

– Pe uşa de-acolo.

Îi trimise afară pe cei doi mecanici din încăpere, iar noi ne strecurarăm pe uşa indicată,

Am ieşit în apartamentul unei perechi vîrstnice; acolo ne-am făcut bruneţi, iar Bătrînul îşi regăsi chelia. Eu m-am ales cu o mustaţă; Mary arăta la fel de bine brunetă pe cît fusese ca roşcată. Combinaţia "Cavanaugh" fu abandonată; Mary înbrăcă un costum de infirmieră, iar eu m-am gătit în şofer, cîtă vreme Bătrînul deveni stăpînul nostru invalid, cu toată garnitura de şaluri si capricii.

Ne aştepta o maşină. Drumul înapoi decurse fără probleme; am fi putut rămîne Cavanaugh-ii cu capete de morcovi. Ţineam ecranul acordat pe Des Moines, dar dacă poliţia dăduse peste răposatul domn Barnes, băieţii din mass-media încă nu auziseră.

Ne-am dus direct la biroul Bătrînului şi acolo am deschis

cutia. Bătrînul trimise după Dr. Graves, şeful laboratorului biologic al Secţiei, care deschise cu ustensile speciale containerul. Lucrul de care-am fi avut nevoie erau măşti de gaze, nu echipamente de manevrare. O duhoare de materii organice în descompunere umplu încăperea, silindu-ne să trîntim capacul şi să mărim turaţia ventilatoarelor. Graves strîmbă din nas.

– Ce Dumnezeu a fost asta? întrebă el. Bătrînul înjura încet.

– Dumneata trebuie să afli, spuse. Lucrează cu costum, într-un compartiment aseptic, şi nu presupune că-i moartă.

– Dacă aia-i vie, eu sînt Regina Anne.

– Oi fi, dar nu-ţi asuma nici un risc. E un parazit, capabil să se ataşeze de o gazdă, ca de pildă un om, şi să controleze acţiunile gazdei. E, aproape sigur, de origine şi metabolism extraterestru.

Şeful laboratorului adulmecă:

– Parazit extraterestru pe o gazdă pămînteană? Ridicol! Biochimia organismelor ar fi incompatibilă.

– La dracu' cu teoriile tale, bombăni Bătrînul. Cînd l-am capturat, trăia pe un om. Dacă asta-nseamnă că trebuie să fie,un organism terestru, arată-mi unde se potriveşte în marea schemă a lucrurilor şi unde să-i caut semenii. Şi încetează cu săritul direct la concluzii; fapte vreau.

Biologul se îmbăţoşă:

– Le veţi avea!

– Dă-i bătaie. Şi nu insista cu ipoteza prostească că blestemăţia asta-i moartă; parfumul poate fi o armă de apărare. Chestia aia, cînd e vie, e fantastic de periculoasă. Dacă-înhaţă vreun laborant de-al tău, va trebui aproape sigur să-l omor.

Directorul laboratorului plecă, cam pleoştit.

Bătrînul se rezemă de spătarul scaunului său, oftă şi închise ochii. După vreo cinci minute, îi deschise şi spuse:

– Cîte cataplasme cu muştar de mărimea ăleia pot sosi cu o navă mare căt scamatoria pe care am văzut-o?

– A existat totuşi o navă spaţială? am întrebat eu. Dovezile par cam subţiri.

– Subţiri dar absolut incontestabile. A fost o navă. Şi încă mai e.

– Ar fi trebuit să examinăm locul.

– Locul ăla ar fi fost ultimul lucru pe care-l mai examinam în viaţa noastră. Ceilalţi sase băieţi nu erau nişte neghiobi. Răspunde-mi la întrebare.

– Mărimea navei nu-mi spune nimic despre capacitatea ei, cînd nu-i cunosc metoda de propulsie, distanţa pe care a parcurs-o, sau necesităţile pasagerilor. Cît de lungă e o bucată de frînghie? Dacă vrei să ghicesc, aş zice că au fost cîteva sute, cîteva mii poate.

– Mnnn... da. Deci se pare că în noaptea asta prin Iowa umblă cîteva mii de zombi. Sau paznici de harem, cum le spune Mary.

Stătu un moment pe gînduri.

– Dar cum am putea ajunge dincolo de ei, în harem? Nu putem împuşca toţi oamenii din Iowa care au umerii rotunzi; ar da naştere la comentarii.

Zîmbi vag.

– Să-ţi pun şi eu o întrebare, am intervenit. Dacă o navă spaţială a aterizat ieri în Iowa, cît de multe vor ateriza mîine în Dakota de Nord? Sau în Brazilia?

– Da.

Părea şi mai tulburat.

– Am să-ţi spun eu cît de lungă e bucata ta de frînghie.

– Hm?

– Destul de lungă ca să te sugrume. Mergeţi să vă distraţi, copii; s-ar putea să nu mai aveţi ocazia. Nu părăsiţi sediul.

M-am întors la Cosmetică, mi-a pus la loc propria culoare a pielii şi mi-am reluat înfăţişarea normală, am făcut o baie si un masaj, după care am trecut în salonul personalului, să caut ceva de băut şi compania cuiva. Am privit în jur, neştiind dacă mă uitam după o blondă, brunetă sau roşcovană, dar destul de sigur că voi putea depista saşiul..

Era roşcată. Mary stătea într-un alcov, sorbind dintr-un pahar şi arătînd foarte asemănător ca prima oară cînd o văzusem.

– Bună, Surioară, am spus, strecurîndu-mă lîngă ea.

Zîmbi şi-mi răspunse, în timp ce se retrăgea să-mi facă loc:

– Ura, Frăţie. Trage-ţi o piatră.

Am format combinaţia pentru bourbon şi apă, adăugînd:

– Aşa arăţi tu în realitatea? Scutură din cap:

– Deloc. Dungi de zebră şi două capete. Tu cum arăţi?

– Maică-mea m-a sufocat cu-o pernă, aşa că n-am avut niciodată ocazia să aflu.

Mă măsură din nou cu expresia aceea parcă destinată unei costiţe de vită, apoi spuse:

– Îi pot înţelege atitudinea, dar sînt mai călită decît era ea. Ai să te descurci, Frăţie.

– Mersi. Hai să lăsăm prostiile-astea cu Frăţiorul si Surioara; mă inhibă,

– Hmm... Cred că-ţi prinde bine puţină inhibiţie.

– Mie? Niciodată n-am agreat violenţa; sînt genul "Barkis e

dispus".

Aş fi putut adăuga că, dacă puneam mîna pe ea şi se întîmpla să nu-i placă, pariam că aş fi tras înapoi un ciot însîngerat. Copiii Bătrînului nu sînt niciodată nişte fătălăi.

Zîmbi:

– Aşa? Ei bine, Miss Barkis nu e dispusă, nu în seara asta.

Lăsă jos paharul.

– Bea şi mai cere un rînd.

Am făcut astfel şi am continuat să stăm acolo, simţindu-ne bine, încălziţi. Nu există multe asemenea ceasuri în meseria noastră; asta te face să le savurezi.

În timp ce şedeam astfel, am început să mă gîndesc cît de bine ar fi arătat ea de cealaltă parte a unui şemineu. Avînd profesia pe care-o aveam, nu mă gîndisem niciodată serios la însurătoare. Şi, la urma urmei, o puicuţă nu-i decît o puicuţă; de ce să te înfierbînţi prea mult? Dar Mary era ea însăşi agentă; o conversaţie cu ea n-ar fi semănat cu un şir de strigăte spre Muntele cu Ecou. Mi-am dat seama că mă simţeam singur de-ai dracului de multă vreme,

– Mary...

– Da?

– Eşti căsătorită?

– Hm? De ce întrebi? Că tot veni vorba, nu sînt. Dar ce treabă – vreau să spun, are vreo importanţă?

– Păi, s-ar putea, am insistat eu. Clătină din cap.

– Vorbesc serios, am continuat. Uită-te bine la mine. Am ambele mîini şi picioare, sînt destul de tînăr, şi nu fac noroi prin casă. Se găsesc şi cazuri mai rele.

Rîse, dar cu blîndeţe.

– Şi ai putea găsi replici mai bune. Sînt sigură că au fost

spontane.

– Întocmai.

– Şi n-am să-ţi port pică pentru ele. Ascultă, lupule, tehnica ta e învechită; simplul fapt că o femeie te respinge nu-i un motiv să-ţi pierzi capul şi să-i oferi un contract. Unele ar putea fi destul de rele ca să te-agaţe cu el.

– Vorbesc serios, am spus, prost dispus.

– Şi? Ce salariu oferi?

– Dracu' să-ţi ia ochii tăi frumoşi! Dacă vrei un contract de soiul ăsta, mă prind; poţi să-ţi păstrezi leafa, iar eu îţi aloc jumătate dintr-a mea – doar -dacă nu vrei să ieşi la pensie.

Clătină din cap:

– N-aş insista niciodată pe o clauză financiară, nu cu un bărbat pe care aş fi de la bun început dornică să-l iau de soţ...

– Nici nu crezusem.

– Încercam doar să te-ajut să observi că nici tu însuţi nu erai serios.

Mă privi îndelung.

– Sau poate că erai, adăugă, cu o voce caldă şi înceată.

– Sînt.

Clătină din nou capul:

– Agenţii n-ar trebui să se căsătorească,

– Agenţii n-ar trebui să se căsătorească decît cu agenţi.

Dădu să răspundă, dar deodată se opri. Propriul meu telefon îmi vorbea în ureche, cu glasul Bătrînului, şi am ştiut că şi ea auzea acelaşi lucru.

– Veniţi la mine-n birou, ne chemă el.

Ne-am ridicat amîndoi fără o vorbă: Mary mă opri la uşă, privindu-mă în ochi:

– De-asta e o prostie să vorbim despre căsătorie. Avem o

treabă de terminat. În tot timpul cît am stat de vorbă, te-ai gîndit la misiune, si eu la fel.

– Eu nu.

– Nu te juca cu mine! Sam – să presupunem că ai fi căsătorit şi te-ai trezi ca găseşti o chestie de-aia pe umerii nevesti-tii, posedînd-o.

I se citea oroarea în ochi, cînd continuă:

– Să presupunem că eu aş găsi una pe umerii tăi.

– Îmi asum riscul. Şi n-aş lăsa-o pe nici una să se-apropie de tine.

Îmi atinse obrazul.

– Nici eu n-aş crede. Intrarăm în biroul Bătrînului. Ridică privirea, spunînd:

– Haideţi. Plecăm.

– Unde? am răspuns eu. Sau mai bine să nu întreb?

– La Casa Albă. Să vorbim cu Preşedintele. Gura.

– Am tăcut.

TREI

LA ÎNCEPUTUL UNUI INCENDIU ÎN PĂDURE sau al unei epidemii, există un scurt interval cînd un minimum de acţiuni corecte poate restrînge şi anihila pericolul. Bătrînul îşi imaginase deja măsura de care avea nevoie Preşedintele – să declare starea de urgenţă pe plan naţional, să izoleze zona Des Moines şi să împuşte pe oricine încerca să se strecoare afară. Apoi să-i lase pe toţi să iasă unul cîte unul, căutîndu-i de paraziţi. Între timp, să folosească ecranele radar, băieţii-rachetă şi staţiile spaţiale, pentru a depista şi distruge orice nouă navă ar fi aterizat.

Să avertizeze toate celelalte naţiuni, să le ceară ajutorul – dar să nu se încurce cu legislaţia internaţională fiind vorba de-o luptă pentru supravieţuirea speciei împotriva unui invadator din afară. Nu conta de unde veneau – Marte, Venus, sateliţii lui Jupiter sau absolut din afara sistemului solar. Trebuia respinsă invazia.

Bătrînul avea darul unic al capacităţii de a discuta logic fapte nefamiliare, greu de crezut, la fel de uşor ca pe cele mai banale lucruri. Nu prea mult, ce ziceţi? Majoritatea minţilor rămîn opace cînd fac faţă unor date contradictorii credinţelor fundamentale: "Pur-si-simplu-nu-mi-vine-să-cred" e un unic cuvînt, pentru sceptici şi nătărăi deopotrivă. Dar nu si pentru Bătrîn – iar el avrea acces la urechea Preşedintelui.

Gărzile din Serviciul Secret ne-au trecut prin toată rutina. Un aparat cu raze X făcu bip şi mi-am predat calorizatorul. Mary se dezvălui ca fiind un arsenal ambulant; maşina scoase patru bip-uri şi un sughiţ, deşi ai fi fost gata să juri că nu putea ascunde asupra ei nici o chitanţă de plată. Bătrînul îşi oferă bastonul fără a aştepta să i-l ceară.

Capsulele audio fură depistate atît prin razele X cît şi cu detectorul de metale, dar paznicii nu erau echipaţi pentru operaţii chirurgicale. Urmă o conferinţă pripită, iar şeful gărzii decretă că tot ceea ce era implantat în carne n-avea nevoie să fie catalogat ca armă. Ne-au fotografiat, ne-au imortalizat retinele si ne-au condus într-o sală de aşteptare. Bătrînul fu chemat să intre singur la Preşedinte.

După o vreme, ne-au introdus şi pe noi. Bătrînul făcu prezentările, iar eu am bîlbîit ceva. Mary se mulţumi să schiţeze o plecăciune. Preşedintele se declară încîntat de cunoştinţă şi afişă zîmbetul acela cunoscut din transmisiile

stereo – făcîndu-ne să-l simţim încîntat de cunoştinţă. M-am simţit încălzit pe dinăuntru şi orice urmă de sfială mi se risipi.

Bătrînul îmi ceru să raportez tot ce făcusem, văzusem şi auzisem în cadrul misiunii. Am încercat să-i atrag privirea cînd am ajuns la episodul uciderii lui Barnes, dar nu mai avea ochi pentru mine – aşa că am omis ordinul Bătrînului de a trage si am făcut să reiasă clar că trăsesem pentru a apăra un alt agent – pe Mary – cînd l-am văzut pe Barnes ducînd mîna la pistol. Bătrînul mă întrerupse:

– Raportează complet.

Aşa că am inserat si ordinul Bătrînului de a trage. Preşedintele îi aruncă o privire, singura expresie vizibilă pe tot parcursul întrevederii. Am continuat descriind fiinţa parazită, pînă în momentul prezent, fără ca nimeni să mă întrerupă.

Apoi veni rîndul lui Mary. Bîjbîi căutînd să-i explice preşedintelui de ce se aştepta să recepţioneze un răspuns de la nişte bărbaţi normali – şi nu-l primise de la băieţii McLain, sergentul de poliţie şi Barnes. Preşedintele o ajută – zîmbind cu căldură şi spunîndu-i:

– Stimată domnişoară, o cred întru totul.

Mary roşi. Preşedintele o ascultă grav pînă la sfîrşit, după care rămase nemişcat cîteva minute. Într-un tîrziu, i se adresă Bătrînului:

– Andrew, Secţia ta a fost si este nepreţuită. Rapoartele voastre au înclinat uneori balanţa în momente cruciale ale istoriei.

Bătrînul fornăi pe nas:

– Deci răspunsul e "nu", aşa-i?

– N-am spus asta.

– Dar erai gata s-o spui. Preşedintele ridică din umeri:

– Mă pregăteam să propun ca tinerii dumitale să se retragă. Andrew, eşti un geniu, dar chiar şi geniile greşesc cîteodată.

– Ascultă aici, Tom, mă aşteptam la asta; nu degeaba mi-am adus martori. N-au fost nici drogaţi, nici prelucraţi. Cheamă-ţi echipa de psihologi; încearcă să le demolezi relatările.

Preşedintele clătină din cap:

– Sînt sigur că sînteţi mai deştepţi la treburile astea decît la oricine pe care l-aş putea chema să vă testeze. Iată-l pe acest tînăr – n-a ezitat să rişte o acuzaţie de asasinat ca să te protezeze. Inspiri loialitate, Andrew. Cît despre domnişoara – zău aşa, Andrew, nu pot începe ceva ce-ar duce la un război împotriva intuiţiei feminine.

Mary făcu un pas înainte.

– Domnule Preşedinte, spuse ea cu deplină sinceritate, eu ştiu. Ştiu de fiecare dată. Nu vă pot spune de unde ştiu – dar aceia nu erau masculi normali din specia umană.

– N-ai ţinut seama de o explicaţie evidentă, replică el, şi anume că erau, într-adevăr, ăă, "paznici-de harem". Scuză-mă, domnişoară. Există întotdeauna asemenea nefericiţi. În virtutea hazardului, ai dat peste patru într-o singură zi.

Mary tăcu. Bătrînul, nu.

– Dă-o dracu', Tom...

M-am cutremurat. Nu se vorbeşte aşa cu Preşedintele.

– ...te-am cunoscut pe vremea cînd erai senator si făceai anchete, iar eu eram omul-cheie în anchetele tale. Ştii că nu ţi-aş fi servit basmul ăsta dacă exista vreo altă explicaţie. Cum rămîne cu nava aia spaţială? Ce era înăuntru? De ce n-am putut nici măcar să ajung la locul aterizării?

Scoase fotografia luată de pe Staţia Spaţială Beta şi o înfipse sub nasul Preşedintelui. Preşedintele nu păru tulburat.

– A, da, fapte. Andrew, tu şi cu mine avem pasiunea faptelor. Dar eu mai am si alte surse de informare, în afară de Secţia ta. Să luăm de pildă poza asta. Mi-ai vorbit mult despre ea cînd ai telefonat. Hotarele fermei McLain, aşa cum sînt înregistrate la judecătoria comitatului, corespund latitudinii si longitudinii triangulate pentru obiectul din fotografie.

Ridică privirea:

– M-am rătăcit odată la mine acasă. Tu nici măcar n-ai fost la tine acasă, Andrew.

– Toni,

– Da, Andrew?

– N-ai luat-o la picior pîn-acolo să verifici singur hărţile alea de la judecătorie?

– Fireşte că nu.

– Slavă Domnului – altfel, ai fi cărat un kil jumate' de tapioca pulsînd între umeri – si Domnul să aibă-n paza Lui Statele Unite! Fii sigur de un lucru: funcţionarul de la judecătorie si agentul care-o fi fost trimis le poartă în cîrcă chiar în clipa asta. Da, iar şeful poliţiei din Des Moines, redactorii de pe-acolo, dispecerii, copoii – tot felul de oameni cu funcţii cheie. Tom, nu ştim ce anume avem de înfruntat, dar ei ştiu ce sîntem noi, şi ciupesc celulele nervoase ale organismului nostru social înainte ca mesajele autentice să poată fi trimise înapoi -

sau acoperă rapoartele adevărate cu altele false, la fel ca în cazul lui Barnes. Domnule Preşedinte, trebuie să ordonaţi imediat o carantină drastică în zonă. Nu există nici o altă speranţă!

– Barnes, repetă încet Preşedintele. Andrew,. sperasem să te cruţ de asta, dar...

Apăsă un buton de pe birou.

– Daţi-mi studioul stereo WDES, din Des Moines, biroul administratorului.

Curînd, pe birou se aprinse un ecran; atinse un alt comutator, iar pe perete se ilumina un display. Priveam drept în camera unde ne aflaserăm cu cîteva ore în urmă.

Priveam în ea, pe lîngă un om care umplea aproape tot ecranul – Barnes.

Sau fratele lui geamăn. Cînd omor un om, m-aştept din partea lui să rămînă mort. Am fost zguduit, dar continuam să cred în mine însumi – şi-n calorizatorul meu.

Omul spuse:

– M-aţi chemat, domnule Preşedinte? Părea ameţit de-atîta onoare.

– Da, şi-ţi mulţumesc. Domnule Barnes, îi recunoşti pe oamenii aceştia?

Celălalt făcu o mutră surprinsă:

– Mă tem că nu. Ar fi trebuit?

– Spune-i să-şi cheme personalul de birou, interveni Bătrînul.

Preşedintele păru nedumerit, dar se supuse. Se buluciră înăuntru, în majoritate tinere fete, şi am recunoscut-o pe secretara care stătuse în. faţa uşii. Una dintre ele chirăi:

– Oo, – dar e Preşedintele!

Nimeni nu ne identifică – lucru deloc surprinzător, în privinţa Bătrînului şi-a mea, dar Mary arăta exact la fel ca acolo, şi pot face prinsoare că înfăţişarea ei se imprima cu fierul roşu în mintea oricărei femei care-o văzuse vreodată.

Dar am mai observat ceva la ei – cu toţii aveau umerii rotunjiţi.

Preşedintele ne conduse afară. Îi puse Bătrînului o mînă pe

umăr:

– Serios, Andrew, Republica n-o să cadă – avem noi destulă grijă de ea.

Zece minute mai tîrziu, ne bătea Vîntul pe platforma Rock Creek. Bătrînul părea adus de spate şi îmbătrînit.

– Acum ce facem, Şefule?

– Mm? Voi doi, nimic. Aveţi amîndoi liber pînă vă chem.

– Mi-ar plăcea să mai arunc o privire în biroul lui Barnes.

– Nu te-apropia de Iowa. E un ordin.

– Mmm – şi dumneata ce-ai să faci, dacă nu-s indiscret?

– Plec în Florida, mă tolănesc la soare şi-aştept lumea să se ducă dracului. Dacă aveţi un strop de minte, faceţi şi voi la fel. Ne-a mai rămas al naibii de puţin timp.

Îşi îndreptă umerii şi plecă şchiopătînd. M-am întors să-i spun ceva lui Mary, dar dispăruse. Am privit în jur, fără a reuşi s-o găsesc. Luînd-o la trap, l-am ajuns pe Bătrîn din urmă:

– Mă scuzi, Şefule? unde s-a dus Mary?

– Hm! În permisie, fără-ndoială. Nu mă mai bate la cap.

M-am gîndit să-ncerc să-i dau de urmă prin circuitul Secţiei, cînd mi-am amintit că nu-i ştiam numele, adevărat, nici codul, sau numărul de identitate. Aş fi putut încerca să forţez, descriind-o cum arăta, dar asta ar fi fost o prostie. Numai Arhivele Cosmetice cunosc înfăţişarea iniţială a unui agent – iar cei de-acolo nu vorbesc. Tot ce ştiam era că de două ori apăruse în chip de roşcovană – şi că, după gusturile mele, era "de ce se bat bărbaţii", încercaţi să formaţi numărul ăsta la un telefon!

Mi-am găsit o cameră pentru noapte.

PATRU

M-AM DEŞTEPTAT LA APUSUL SOARELUI ŞI am privit afară cum capitala ţării se trezea la viaţa de noapte. Rîul curgea într-o meandră largă pe lîngă memorial; în amontele districtului D.C., Districtul Columbia, turnau fluorescină în apă, astfel că Potomac-ul se distingea ca o curbură de roz si chilimbar luminiscent, smarald şi foc strălucitor. Bărci de agrement despicau culorile, pline toate, nu mă-ndoiam, cu perechi fără nici o treabă şi pline de încîntare.

Pe uscat, ici şi colo printre clădirile mai vechi, se aprindeau cupole străvezii, conferindu-i oraşului un aspect de luminos tărîm al basmelor. Spre răsărit, acolo unde căzuse bomba, nu mai exista nici o construcţie veche, iar zona era un coş de Paşti al culorilor – ouă gigantice, luminate pe dinăuntru.

Văzusem capitala noaptea mai des decît majoritatea oamenilor şi niciodată nu-i dădusem prea mare atenţie. Dai în această seară aveam acel sentiment de "ultimă plimbare împreună". Nu frumuseţea ei mă sufoca, ci faptul de-a şti că sub toate acele lumini calde erau oameni, vii, individualizaţi, folosindu-şi legiuitele prilejuri, făcînd dragoste sau certîndu-se, după cum le era voia – făcînd tot ce-aveau chef naibii, fiecare sub propria sa viţă şi smochin, cum se zice, fără să se teamă de nimeni.

Mă gîndeam la toţi acei oameni blînzi şi inofensivi – fiecare cu cîte o moluscă gri agăţată de gît, manevrîndu-i mîinile şi picioarele, silindu-i glasul să spună ceea ce dorea molusca, mergînd acolo unde voia ea.

Am făcut în sinea mea o făgăduială solemnă: dacă învingeau paraziţii, aveam să fiu mort înainte de-a lăsa o chestie de-aia să mă călărească. Nimic mai simplu, pentru un

agent; doar să-mi muşc unghiile. – sau, dacă se întîmpla să n-am mîinile la îndemînă, existau şi alte metode. Bătrînul prevedea toate necesităţile profesionale.

Dar Bătrînul nu plănuise aceste aranjamente într-un asemenea scop şi o ştiam. Era datoria lui – nu a mea – să asigure securitatea oamenilor de jos, fără a o lua la sănătoasa cînd treaba devenea nasoală.

M-am întors. Nu de zăpăceală mi-ardea acum: am tras concluzia că avem nevoie de compania cuiva. Camera conţinea obişnuitul catalog al "birourilor de escortă" şi "agenţiilor de modele" pe care-l găseşti în aproape toate hotelurile mari. L-am răsfoit, apoi l-am închis brutal. Nu voiam o hopa-hopa-fată; doream o fată anume – una care trăgea cu pistolul la fel de prompt pe cît dădea mîna cu cineva, Şi nu ştiam unde se dusese.

Întotdeauna port la mine un tub de pilule "tempus fugit"; întrucît nu ştii niciodată cînd anume un şoc al reflexelor te bagă la strîmtoare. În pofida propagandei înspăimîntătoare pilulele tempus nu crează dependenţă, nu în felul haşişului.

Cu toate acestea, un turist ar spune că eram toxicoman, căci le luam din cînd în cînd pentru a face ca o permisie de douăzeci şi patru de ore să pară lungă cît o săptămînă. Degustam euforia blîndă provocată de pilule. Totuşi, în primul rînd dilatau timpul subiectiv de zece ori sau chiar mai mult – îl tocau mărunt, astfel că să trăieşti mai mult în contul aceluiaşi interval pe ceas şi calendar. Desigur, cunosc groaznicul exemplu al omului care-a murit de bătrîneţe într-o lună, după ce luase în continuu pilulele, dar eu consumam cîte una la intervale lungi. Pcate că nu greşise. Trăise o viaţă lungă si fericită – poţi fi sigur că fusese fericită – la sfîrşitul căreia

murise fericit. Ce contează, că soarele nu răsărise de treizeci de ori? Cine ţine scorul şi care sînt regulamentele?

Stăteam aşezat acolo, privindu-mi tubul de pilule si gîndindu-mă că avem destul ca să mă ţină cît ar fi fost să fie, pentru mine, cel puţin doi "ani". Mă puteam tîrî în vizuina mea, trăgînd capacul după mine.

Am scos două pilule şi am umplut un pahar cu apă. Apoi le-am pus la loc în tub, m-am echipat cu pistolul si telefonul şi am ieşit din hotel, îndreptîndu-mă spre Biblioteca Congresului.

În drum, m-am oprit la un bar şi am urmărit un buletin de ştiri. Nu se transmitea nici o veste din Iowa, dar cînd oare există vreo veste din Iowa.

La bibliotecă, m-am dus la cataloage, mi-am pus ochelaiii de cal şi am început să caut subiecte de referinţă. "Farfurii zburătoare" te trimitea la "Discuri zburătoare", apoi la "Proiectul Farfuria", la "Lumini pe cer", "Sfere de foc", "Teoria difuziei cosmetice a originii vieţii" şi două duzini de fundături şi genuri literare mărginaşe. Aveam nevoie de un contor Geiger ca să-mi indice ce anume era maculatură, mai ales cînd ceea ce căutam eu purta cu siguranţă un indice de conţinut semantic care-o clasifica între fabulele lui Esop şi miturile continentelor pierdute. Totuşi, într-o oră am adunat un pumn de cartele selectoare. I le-am dat vestalei virgine de la birou si am aşteptat să le bage în lector. După un timp. spuse:

– Majoritatea filmelor dorite de dumneavoastă sînt predate pentru consultare. Restul vor fi transmise în sala de studiu 9-A. Luaţi escalatorul, vă rog.

În sala 9-A era un singur ocupant, care ridică privirea si

spuse..:

– Ei! Lupul în persoană. Cum mi-ai dat de urmă? Puteam să jur că ţi-am tras o clapă perfectă.

– .Bună, Mary, am răspuns.

– "Bună", replică ea, iar acum, la revedere, Miss Barkis, tot nu-s dispusă şi am treabă de făcut. M-am cam enervat.

– Ascultă, vacă încrezută, cît ţi-o părea de ciudat, n-am venit aici să-ţi caut indiscutabil de frumosul trup. Din cînd în cînd, am şi eu puţină treabă. Cînd îmi vor veni bobinele, am să ies dracului de-aici şi-am să-mi caut altă sală de studiu – una numai pentru bărbaţi!

În loc să se repeadă la mine, se înmuie imediat.

– Scuză-mă, Sam. O femeie aude mereu acelaşi lucru de-atîtea mii de ori. Stai jos.

– Nu, mulţumesc, plec. Chiar vreau să lucrez.

– Stai, insistă ea. Citeşte anunţul ăla. Dacă scoţi bobinele din sala unde-au fost trimise, nu-numai că faci sortatorul să-si ardă o duzină de tuburi dar ai să-i cauzezi şi bibliotecarei şefe de la referinţă o criză de nervi.

Le-aduc înapoi cînd termin. Mă luă de braţ, trimîţindu-mi prin el înţepături calde:

– Te rog, Sam. îmi pare rău. M-am aşezat, rînjind:

– Nimic nu m-ar mai putea convinge să plec. Intenţionez să nu te mai scap din vedere pînă nu-ţi ştiu codul telefonic, adresa şi adevărata culoare a părului.

– Lupule, şopti ea încetişor. N-ai s-o afli niciodată pe nici una din ele.

Îşi potrivi cu mare ceremonie capul înapoi în aparatul de studiu, fără să-mi mai dea atenţie. Tubul de livrare scoase un *ţanc*! şi bobinele mele se împrăstiară în coş. Le-am aşezat

stivă pe masă, lîngă celălalt aparat. Una se rostogoli spre cele stivuite de Mary şi le răsturnă. Am luat bobina pe care-o credeam a mea şi i-am privit capătul – capătul greşit, căci nu conţinea decît numărul de înregistrare si configuraţia de perforaţii pe care o citeşte selectorul. Am întors-o, ia-m citit eticheta şi am pus-o în grămada mea.

– Hei! spuse Mary, Aia-i a mea.

– S-avem pardon, am replicat eu politicos.

– Dar este a mea. E cea pe care vreau s-o studiez după asta..

Mai devreme sau mai tîrziu, pot vedea şi eu ceea ce e evident. Mary nu se afla acolo pentru a studia istoria încălţămintei. Am luate celelalte bobine ale ei şi le-am citit etichetele.,..

– Deci, de-asta nu era disponibil nimic din ce cerusem eu, am spus. Dar n-ai făcut o treabă completă,

I-am dat selecţia mea.

Mary le privi, apoi împinse totul într-o singură grămadă:

– Le împărţim, sau le vedem amîndoi pe toate?

– Fifty-fifty ca să plivim buruienile, după care parcurgem împreună ce-a rămas, am hotărît. Hai, la treabă.

Chiar şi după ce văzusem parazitul de pe spinarea sărmanului Barnes, chiar după ce Bătrînul mă asigurase că într-adevăr aterizase o "farfurie zburătoare", nu eram pregătit pentru momentul de dovezi care se pot găsi îngropate într-o bibliotecă publică. Un flagel peste Dibgy şi formula sa chimică! Probele erau incontestabile; Pămîntul -mai fusese vizitat de nave din spaţiul cosmic, nu o dată, ci de nenumărate ori.

Consemnările erau mult anterioare primelor noastre proprii

călătorii spaţiale; unele datau din secolul şaptesprezece- şi chiar mai devreme, dar era imposibil să judeci relatările dintr-o perioadă cînd "ştiinţa" însemna să apelezi la Aristotel. Primele date sistematizate proveneau din anii 1940 şi '50; următorul iureş se înregistrase prin 1980. Am observat ceva şi am început să stabilesc un ciclu la intervale de vreo treizeci de ani. Un analist statistic ar fi putut desprinde ceva de-aici.

"Farfuriile, zburătoare" erau legate de "dispariţi misterioase", nu numai prin faptul că se înscriau în aceeaşi categorie cu şerpii de mare, ploile cu sînge şi alte asemenea fenomene abulice, dar şi fiindcă, în cazurile temeinic documentate, unii piloţi urmăriseră "farfuriile" şi nu mai veniseră niciodată înapoi, sau jos, oriunde, fiind prin urmare declaraţi ca naufragiaţi în ţinuturi sălbatice şi niciodată recuperaţi – o explicaţie "simplă".

Mînat de o nouă presimţire nebunească, am încercat să descopăr dacă nu se înscriau şi dispariţiile misterioase în vreun ciclu de treizeci şi cinci de ani şi, în caz afirmativ, dacă nu corespundea cu ciclul corpurilor Cereşti. Nu puteam fi sigur – prea multe date şi insuficientă fluctuaţie; prea multe persoane dispar în fiecare an, din alte motive. Dar documentele de importanţă vitală fuseseră păstrate mult timp, si nu se pierduseră toate în bombardamente. Am notat-o pentru a o supune unei analize profesioniste.

Mary şi cu mine n-am schimbat nici trei vorbe, toată noaptea. Într-un tîrziu ne-am ridicat si ne-am întins, după care i-am împrumutat bani mărunţi să plătească la aparat pentru bobinele pe care le luase ea (de ce nu poartă femeile mărunţiş asupra lor?) şi mi-am scos şi eu firele din priză.

– Ei, care-i verdictul? am întrebat.

– Mă simt ca o vrabie care şi-a clădit un cuib frumos într-un burlan.

– Şi vom face la fel – refuzăm să învăţăm şi tot în burlan ne băgăm, am recitat eu vechiul cîntecel.

– A, nu! Sam, trebuie să facem ceva! Totul se leagă: de astă dată. au venit aici ca să rămînă.

– Se poate. Si eu cred.

– Bine, şi ce facem?

– Copilă dulce, tocmai eşti pe cale să-nveţi că-n ţara orbilor, chiorul are şanse s-o ducă al dracului de greu.

– Nu fii cinic. N-avem timp.

– Exact, n-avem. Hai să ieşim de-aici.

Se apropiau zorile, iar biblioteca era aproape pustie.

– Uite cum procedăm, am spus, hai să găsim un butoiaş de bere, îl ducem în camera mea de hotel, îi dăm cep şi discutăm toată chestia.

Clătină din cap:

– Nu în camera ta.

– La dracu'. E vorba de meserie.

– Hai la aprtamentul meu. E doar la cîteva sute de kilometri de-aici: am să pregătesc micul dejun.

Mi-am amintit scopul meu în viaţă la timp ca să rînjesc încîntat:

– E cea mai grozavă invitaţie pe care am primit-o în noaptea asta, Serios – de ce nu la hotel Am economisi o jumătate de oră pe drum.

– Nu vrei să vii la mine acasă? N-am să te muşc.

– Speram că da. Nu, mă-ntrebam de ce te-ai răzgîndit dintr-o dată.

– Ei – poate că vreau să-ţi arăt capcanele de urşi din jurul

patului. Sau poate să-ţi dovedesc că ştiu să gătesc.

Zîmbi, făcînd gropiţe.

Am oprit un taxi si ne-am dus la locuinţa ei.

Cînd am ajuns înăuntru, căută atentă peste tot, apoi reveni şi-mi spuse:

– Întoarce-te. Vreau să-ţi pipăi spatele.

– De ce să...

– Întoarce-te!

Am tăcut. Mi-l frecă bine cu degetele, apoi spuse:

– Acum pipăie-mă tu pe mine.

– Cu plăcere!

Totuşi, am făcut o treabă, migăloasă, căci îmi dădusem seama la ce se gîndea. Sub hainele ei nu se găsea decît o fată şi un sortiment bogat de articole aducătoare de moarte.

Se răsuci, lăsînd să-i scape un oftat.

De-asta n-am vrut să mergem la hotelul tău. Acum ştiu că sîntem în siguranţă, pentru prima oară de cînd am văzut chestia aia pe spatele administratorului de studio. Apartamentul ăsta e izolat ermetic; ori de cîte ori plec, închid aerisirea şi-l las etanş ca un seif.

– Auzi, si cu instalaţia de aer condiţionat cum rămîne'?,

– N-am deschis sistemul; prefer să destup o butelie de rezervă pentru raiduri aeriene. Nu contează; ce preferi de mîncare?

– Avem vreo şansă de biftec, fie si doar reîncălzit? Aveam. În timp ce înfulecam am urmărit actualităţile.

Tot nici o veste din Iowa.

CINCI

N-AM AJUNS SĂ VĂD CAPCANELE DE URŞI; îsi încuiase uşa dormitorului. Trei ore mai tîrziu, mă trezi şi am luat un al doilea mic dejun. Apoi ne-am aprins ţigările, iar eu am dat drumul canalului de ştiri. Conţinea în primul rînd o prezentare a candidaturilor pentru "Miss America". în mod normal aş fi urmărit-o cu interes, dar de vreme ce nici una dintre puicuţe nu avea umerii rotunjiţi iar costumele lor de concurs nu ofereau nici o posibilitate de a camufla cocoaşe, păreau lipsite de orice importanţă.

– Ei? am întrebat.

– Punem faptele în ordine şi-l înfigem pe Preşedinte cu nasu-n ele.

– Cum?

– Trebuie să-i mai facem o vizită.

– Cum? am repetat.

La asta n-avea nici un răspuns.

– Avem doar o singură cale, am spus. Prin intermediul Bătrînului.

Am emis apelul, folosind ambele coduri, astfel ca să poată asculta şi Mary. Într-un tîrziu, s-a auzit:

– Şef Adjunct Oldfield, pentru Bătrîn. Zi.

– Trebuie să vorbesc personal cu Bătrînul. Urmă o pauză, apoi:

– E ceva oficial sau neoficial?

– Îă, cred că i-ai zice neoficial.

– E bine, pentru ceva neoficial nu-ţi fac legătura. Iar de orice e oficial mă ocup eu.

Am închis înainte de-a folosi vreo expresie indecentă. Apoi am format din nou. Bătrînul are un cod special, garantat să-l trezească si din sicriu – dar Dumnezeu să-l păzească pe

agentul care-l foloseşte cînd nu e absolută nevoie.

Răspunse cu o izbucnire de înjurături.

– Şefule, am intervenit, în chestiunea Iowa... Se întrerupse brusc:

– Da?

– Mary şi cu mine am petrecut toată noaptea scormonind după date în arhive. Vrem să discutăm.

Sudalmele reîncepură. În cele din urmă, îmi spuse să le predau la analiză, adăugînd că avea de gînd să-mi frigă urechile pentru un sandwich.

– Şefule! am spus eu tăios.

– Mm?

– Dacă dumneata poţi fugi, la fel putem şi noi. Mary şi cu mine ne dăm demisia în clipa asta. Şi e ceva oficial.

Sprîncenele lui Mary se înălţară, dar nu spuse nimic. Urmă o lungă tăcere, după care Bătrînul spuse, cu glas obosit:

– Palmglade Hotel, North Miami Beach.

– Imediat.

Am chemat un taxi si am ieşit pe acoperiş. L-am pus să ocolească pe deasupra oceanului, ca să evităm capcana pentru viteză din Carolina; am ajuns destul de repede.

Bătrînul zăcea acolo, cu o înfăţişare posomorîtă, lăsînd nisipul să i se cearnă printre degete, în timp ce ne asculta raportul. Adusesem o cutie telefonică, astfel ca să-l poată prelua direct de pe fir.

Ridică privirea cînd am ajuns la ciclurile de treizeci şi cinci de ani, dar şi-o abătu iarăşi pînă la următoarea mea aluzie privind posibilele cicluri similare ale dispariţiilor, la care cheamă Secţia.

– Dă-mi Analiza. Alo, Peter? Aici şeful. Vreau un grafic al

dispariţiilor inexplicabile, începînd din 1800. Hmm? Nivelează factorii cunoscuţi şi nu pune. la socoteală liniile drepte. Ce mă interesează sînt curbele şi ventrele. Cînd? Acum două ore; ce-aştepţi?

Se chinui să se ridice în picioare, îmi ceru bastonul şi spuse:

– Ei bine, înapoi la moara de iută.

– La Casa Albă? întrebă nerăbdătoare Mary.

– Mm? Fii serioasă. N-aţi cules nimic care să-l facă pe Preşedinte să se răzgîndească.

– Aha. Atunci, unde?

– Nu ştiu. Pînă nu vă vine o idee deşteaptă, tăceţi din gură.

Bătrînul avea o maşină, şi am condus-o pe drumul de înapoiere. După ce am predat-o la controlul blocului, am spus:

– Şefule, mi-a trecut prin cap o trăsnaie care i-ar putea muta gîndul Preşedintelui.

Răspunse cu un mormăit.

– Uite cum, am continuat. Trimite doi agenţi, pe mine şi încă unul. Celălalt agent va avea o cameră portativă şi o va ţine tot timpul spre mine. Îl pui pe Preşedinte să se uite.

– Şi dacă nu se-ntîmplă nimic?

– Fac eu să se-ntîmple. Mă duc acolo unde a aterizat nava spaţială, pătrund cu forţa. Luăm o imagine de-aproape a navei adevărate, şi o transmitem la Casa Albă. Pe urmă, merg în birou lui Barnes şi cercetez umerii ăia rotunzi. Am să smulg cămăşile drept în faţa – camerei. N-am să umblu cu fineţuri; expun totul în văzul tuturor.

– Iţi dai seama că ai tot atîtea şanse ca un şoarece la un congres al pisicilor.

– Nu-s la fel de sigur. După cum o văd eu, chestiile alea nu au puteri supraomeneşti. Pariez că se limitează la ce poate

face fiinţa omenească pe care o călăresc. Nu-mi fac planuri să ajung un martir. în orice caz, îţi obţin imagini.

– Hram...

– S-ar putea să meargă, interveni Mary. Eu voi fi celălalt agent. Pot să...

Bătrînul şi eu mine spuserăm într-un glas "Sil" – apoi eu am roşit; nu mie-mi revenea decizia asta. Mary continuă:

– Vroiam să spun că sînt varianta logică, datorită, ăă, talentului meu de a identifica un bărbat fără parazit.

– Nu, repetă Bătrînul. Acolo unde se duce el or să aibă cu toţii călăreţi – pînă la proba contrarie. În plus, te păstrez pentru altceva.

Ar fi trebuit sa tacă, dar n-o făcu:

– Pentru ce? E foarte important. Bătrînul spuse calm:

– La fel şi cealaltă misiune. Plănuiesc să te fac body-guard Prezidenţial.

– Oh.

Se gîndi puţin, apoi răspunse:

– Ăă, Şefule – nu-s sigură că aş putea depista o femeie posedată. Nu sînt, ăă, echipată pentru aşa ceva.

– Deci, îi îndepărtăm secretarele femei. Şi, Mary – ai să-l şi supraveghezi.

– La asta se gîndi mai bine.

– Şi dacă descopăr că s-a agăţat una de el, în ciuda tuturor măsurilor?

– Faci cele de trebuinţă, Vicepreşedintele îi succede a conducere, iar tu eşti împuşcată pentru trădare. Acum, în legătură cu misiunea asta. Îl vom trimite pe Jarvis cu camera şi-l includem şi pe Davidson ca rezervă. În timp ce Jarvis ţine obiectivul spre tine, Davidson îl ţine pe Jarvis sub ochi – iar tu

încerci să nu-l scapi din ochi pe el.

– Crezi c-o să meargă, deci?

– Nu – dar orice plan e mai bun decît nici un plan. Poate c-o să aţîţe ceva.

* *

În timp ce porneam spre lowa – Jarvis, Davidson şi cu mine – Bătrînul se duse la Washington. Mary mă prinse într-un colţ, cînd eram gata să plecăm, mă apucă de urechi, mă sărută apăsat şi spuse:

– Sam – să te-ntorci.

M au cuprins furnicăturile, simţindu-mă ca un puşti de cincisprezece ani.

Davidson conduse maşina pînă dincolo de locurile unde dădusem peste un pod. Eu mă ocupam de orientare, folosind o hartă pe care fusese marcat locul de aterizare al adevăratei nave spaţiale. Podul reprezenta un punct de reper precis. Ne-am abătut de pe drum la trei sute de metri est de amplasament şi am pornit-o într-acolo prin desişuri.

Aproape ajunseserăm, aş putea spune. Am nimerit peste pămînt ars şi am hotărît să continuăm pe jos. Locul arătat de fotografia staţiei spaţiale se afla în zona focului – si nu se vedea nici o "farfurie zburătoare". Ar fi fost necesar un detectiv mai bun decît mine pentru a descoperi dacă aterizase vreuna. Focul distrusese toate urmele.

Jarvix filmă totul, oricum, dar ştiam că moluştele cîştigaseră încă o rundă. La plecare, am întîlnit un fermier vîrstnic; urmînd instrucţiunile, am păstrat o distanţă prudentă,

– Cam întins focul, am remarcat, ţinîndu-mă departe.

– Mai mult ca sigur, răspunse el cu jale. Mi-a omorît două din cele mai bune vaci de lapte, biete dobitoace tîmpite.

Reporteri, băieţi?

– Da, dar am fost trimişi după cai verzi pe pereţi.

Îmi doream să fi fost şi Mary cu noi. Probabil că personajul ăla avea umerii rotunzi de la natură. Presupunînd, însă, că Bătrînul avusese dreptate în privinţa navei spaţiale – si trebuia să fi avut dreptate – atunci acest ţăran mult-prea-nevinovat ştia desigur şi el, şi ascundea adevărul. Ergo, era călărit.

Trebuia s-o fac. Şansele de a captura un parazit şi a-i transmite imaginea la Casa Albă erau mai mari aici decît în mijlocul unei mulţimi de oameni. Le-am aruncat o privire coechipierilor miei; erau în alertă, iar Jarvis filma.

În timp ce fermierul se întorcea, m-am agăţat de el. Căzu la pămînt cu mine în spinare, sfîşiindu-i cămaşa. Jarvis se apropie şi trase un prim plan. Îi dezgolisem spatele înainte de-a-şi fi regăsit respiraţia.

Și era gol — nici un parazit, nici urmă: Pe nici un loc din trup, după cum am avut grijă să mă asigur.

L-am ajutat să se ridice, scuturându-l; hainele i se murdăriseră de cenușă.

— Îmi pare nespus de rău, am spus.

Tremura de furie :

— Băi tinere ...

Nu putea găsi un termen destul de dur pentru mine.

Ne privi, cu gura, tremurându-i:

— Pun legea pe urmele voastre. Dacă eram cu douăzeci de ani mai tânăr, vă, aranjam pe toți trei.

— Crede-mă, moșule, a fost o greșeală.

— Greșeală !

I se frânse chipul și am crezut că va izbucni in plâns. — Vin

acasă din Omaha și-mi găsesc gospodăria arsă, jumate din animale dispărute, iar ginere-meu nicaieri. Ies să văd de ce se-nvărt străinii pe pământul meu și-s gata să fiu sfâșiat, în bucăți. „Greșeală” ! Ce se-alege de . lumea asta?

La ultima întrebare cred că i-aș fi putut răspunde, dar n-am incercat. Am încercat să-l despăgubesc pentru cele suferite, însă el îmi trânti banii pe jos. Am plecat cu cozile între picioare.

În timp ce mergeam din nou cu mașina, Davidson spuse:

— Ești sigur că știi după ce umbli?

— Pot greși și eu, am răspuns furios, dar pe Bătrân l-ai prins vreodată ?

— Mmm — nu. Acum încotro ?

— Studioul principal WDES. Asta nu va fi greșeală.

La porțile cu plată de la intrarea in Des Moines, taxatorul ezită. Privi într-un carnet, apoi ia numărul mașinii.

— Șeriful a dat un ordin pentru mașina asta, spuse el. Trageți pe dreapta. și coborî bariera.

— Corect, am încuviințat, dând înapoi zece metri după care am băgat in viteză. Mașinile Secției au motor: puternic și caroserie rezistentă, — lucru de folos, căci bariera era solidă, Odată trecuți, n-am încetinit.

Asta, spuse Davidson visător, pare interesant. Tot mai știi ce faci?

Gălăgia mică, m-am răstit. Băgați-vă bine-n cap, amândoi: s-ar putea să nu ieșim de-aici. Dar vom obține imaginile alea.

— Cum zici, șefule.

Goneam să scap de orice urmăritori. Ani frânat brusc in fața studioului și am coborât toți trei. Nici o metodă, indirectă de-ale „Unchiului Charlië” — ne-am repezit în primul lift și am

apăsat butonul etajului lui Barnes. Odată ajunși acolo, am lăsat deschisă ușa cabinei. Când am intrat în antecameră secretara a încercat să ne oprească dar am trecut de ea cu forța. Fetele au ridicat privirea, speriate. M-am dus direct la ușa lui Barnes și am încercat-o; era încuiată. M-am întors. spre secretară : Unde-i Barnes ?

— Cine-l caută, vă rog? întrebă ea, politicoasă ca un pește.

I-am privit umerii. Cocoșați. Dumnezeule, mi-am spus, asta trebuie să fie. Fusese aici când îl omorâsem pe Barnes. M-am aplecat și i-am ridicat puloverul.

Avusesem dreptate. Trebuia să fi avut dreptate. Pentru a doua oară, priveam unul dintre paraziți.Începu să se zbată, să zgârie și încercă să muște. I-am apucat gâtul într-o priză de judo, aproape băgându-mi mâna în porcăria aia și se înmuie din tot trupul. I-am înfipt trei degete în stomac, după care am întors-o cu fața.

— Jarvis, am răcnit, ia un prim plan.

Idiotul moșmondea la aparat, cu posteriorul său cât toate zilele între mine și obiectiv. Se îndreptă : Gata școala. Mi s-a ars un tub. — Înlocuiește-l — *repede* !

O stenografă se rădică, în capătul opus al încăperii, și trase Spre cameră. O și lovi — iar Davidson o arse cu Pistolul. Ca la un semnal, vreo șase săriră asupra lui Davidson. Nu păreau să aibă arme ; nu făceau decât să roiască peste el. M-am agățat de secretară, trăgând din locul unde eram. Am prins o mișcare cu 'coada ochiului și m-am întors, pentru a-l vedea pe Barne's — „Barnes numărul doi” — stând în ușă. L-am împușcat în piept, ca să nimeresc molusca pe care ştiam c-o avea în spinare. Apoi m-am răsucit din nou spre restul masacrului.****

Davidson era din nou sus. O fată se tîra spre el; părea rănită. O împuşcă în faţă, oprind-o. Următorul foc îmi trecu chiar pe lîngă ureche.

– Mersi! am strigat. Hai să plecăm de-aici. Jarvis!

– Haide!

Ascensorul era deschis. Ara năvălit înăuntru, eu încă împovărat cu secretara lui Barnes. Am trîntit uşa şi am pornit. Davidson tremura, iar Jarvis era alb la faţă.

– Fruntea sus, am spus, n-ai tras în oameni, ci în alte chestii. La fel ca asta.

Am ridicat fata şi, i-am privit spatele.

N-a lipsit mult să leşin. Specimenul meu, cel pe care-l înhăţasem ca să-l aduc viu, dispăruse. Lunecase pe jos, probabil, şi se tîrîse la adăpost în timpul încăierării.

– Jarvis, l-am întrebat, ai prins ceva? Clătină din cap.

Spinarea fetei era acoperită cu o eczemă ca înţepăturile a un milion de ace, acolo unde se lipise de ea arătarea. Am depus-o pe podea, rezemată de peretele cabinei, încă nu-şi recăpătase cunoştinţa, aşa că am lăsat-o în lift. Nu se produse nici o tevatură cînd am străbătut holul spre stradă.

Un poliţist îşi ţinea piciorul pe maşina noastră, în timp ce completa o amendă. Mi-o întinse, spunînd:

– N-ai voie să parchezi în zonă, Nene.

– Scuze, am răspuns, semnîndu-i copia,. Apoi am demarat în trombă, am ieşit cît am putut de repede din trafic – Şi am decolat, drept de pe o stradă din oraş. M-am întrebat dacă adăugase şi asta la amendă. Cînd am ajuns la înălţime, am schimbat plăcile de înmatriculare si codul de identificare. Bătrînul se gîndeşte la toate.

Dar nu se gîndea prea mult si la mine. Am încercat să

raportez din drum, însă mi-o tăie scurt şi-mi ordonă să mă prezint la sediul Secţiei. Mary era cu el. Mă lăsa să raportez, întrerupîndu-mă doar cu cîte un mormăit ocazional.

– Cît de mult aţi văzut, l-am întrebat la sfîrşit.

– Transmisia s-a întrerupt cînd aţi lovit bariera de taxare, mă informă el. Preşedintele n-a fost impresionat de ce-a văzut.

– Cred şi eu că nu.

– Mi-a spus să te concediez. Am devenit ţeapăn.

– Sînt perfect iresp... am început.

– Gura! se răsti Bătrînul. Ţi-am spus că mă poate concedia pe mine, dar nu pe subordonaţii mei. Eşti un netot împiedicat, continuă el calm, dar nu mă pot lipsi de tine tocmai acum.

– Mersi.

Mary se învîrtea prin cameră. Am încercat să-i prind privirea, dar n-avea ochi pentru mine.

Acum se opri în spatele scaunului lui Jarvis – şi-i adresă Bătrînului semnul pe care-l făcuse cu privire la Barnes.

L-am pocnit pe Jarvis în cap eu calorizatorul şi căzu moale din scaun.

– Stai pe loc, Davidson! latră Bătrînul avea pistolul îndreptat spre pieptul acestuia. Mary, cu el cum e?

– E-n regulă.

– Şi el?

– Sam e curat.

Ochii Bătrînului ne măsurară îndelung, şi niciodată nu m-am mai simţit mai aproape de moarte ca atunci.

– Scoateţi-vă cămăşile, spuse el acru.

Ne-am dezbrăcat – iar Mary avea dreptate. Începusem să mă întreb cum as şti dacă aveam pe mine un parazit.

– Acum el, ordonă Bătrînul. Cu mănuşi.

L-am întins pe Jarvis si i-am tăiat cu grijă îmbrăcămintea. Aveam specimenul viu.

ŞASE

MĂ SIMŢEAM GATA SĂ VOMIT. GÎNDUL CĂ lucrul ăla se aflase imediat în spatele meu, tot drumul din Iowa, însemna mai mult decît putea suporta stomacul meu. Nu sînt mofturos – dar habar n-aveţi de ce-i în stare imaginea uneia d-alea, dacă n-aţi văzut-o cu ochii voştri, ştiind ce anume era.

Am înghiţit în sec, spunînd:

– Hai s-o scoatem. Poate încă mai reuşim să-l salvăm pe Jarvis.

N-o credeam cu adevărat; aveam o presimţire foarte neagră că oricine fusese călărit de o chestie de-aia rămînea întinat, permanent.

Bătrînul ne făcu semn să ne îndepărtăm:

– Lăsaţi-l pe Jaryis!

– Dar...

– Termină! Dacă poate fi salvat, încă puţin timp n-o să conteze. În orice caz...

Tăcu, si i-am urmat exemplul. Ştiam ce vroia să zică; noi eram dispensabili; populaţia Statelor Unite, nu.

Bătrînul, cu pistolul scos, prudent, continua să privească făptura de pe spinarea lui Jarvis. Îi spuse lui Mary:

– Cheamă-l pe Preşedinte. Cod special zero zero zero-şapte.

Mary trecu la biroul lui. Am auzit-o vorbind în telefonul cu surdină, dar atenţia mea era îndreptată asupra parazitului. Nu schiţa nici o mişcare de-a-şi părăsi gazda.

După un timp, Mary raportă:

– Nu-l pot prinde', domnule. îl avem pe unul din asistenţii lui.

Domnul McDonough.-

Bătrînul tresări. McDonough era un om inteligent şi agreabil, care nu se răzgîndise în nici o privinţă de cînd i se spărsese casa. Preşedintele îl folosea pe post de tampon.

Mugi, fără să mai piardă vremea cu amortizorul.

Nu, Preşedintele nu era disponibil. Nu, nu i se putea transmite nici un mesaj. Nu, domnul McDonough nu-şi depăşea autoritatea; Bătrînul nu figura pe lista excepţiilor – dacă exista o asemenea listă. Da, domnul McDonough ar fi fost încîntat să fixeze o audienţă; promitea. Cum ar fi vinerea viitoare? Azi! Nici vorbă. Mîine? Imposibil.

Bătrînul închise, părînd pe cale să-i vină un atac. Apoi trase de două ori adînc aer în piept, trăsăturile i se relaxară şi spuse:

– Dave, cheamă-l aici pe dr. Graves. Restul, păstraţi distanţa.

Şeful laboratorului biologic sosi imediat.

– Doc, spuse Bătrînul, avem una care n-a murit.

Graves privi atent spatele lui Jarvis.

– Interesant, comentă el, lăsîndu-se într-un genunchi.

– Înapoi!

Graves ridică privirea:

– Dar trebuie să am posibilitatea...

– Tu şi cretina de mătuşă mea! Vreau s-o studiezi, da, dar înainte de toate trebuie s-o menţii în viaţă. În al doilea rînd, să n-o laşi să scape. Al treilea, trebuie să te aperi.

Doctorul zîmbi.

– Nu mi-e teamă de ea. Trebuie...

– Să-ţi fie teamă de ea! E un ordin.

– Vroiam să spun că trebuie să pregătesc un incubator în

care s-o bag după ce o scoatem de pe gazdă. E evident că fiinţele astea au nevoie de oxigen – nu oxigen în stare liberă, ci din organismul gazdei. Poate că un cîine mare ne va fi de ajuns.

– Nu, îl repezi Bătrînul. Las-o acolo unde e.

– Hm? Omul ăsta e voluntar? Bătrînul nu răspunse. Graves continuă:

– Subiecţii umani de laborator trebuie să fie voluntari. Etica profesională, ştiţi...

Băieţii ăştia de la ştiinţific nu se dau niciodată bătuţi; Bătrînul spuse calm:

– Doctor Graves, toţi agenţii din Secţia asta sînt voluntari pentru orice găsesc eu de cuvinţă. Te rog să-mi îndeplineşti ordinul. Adu aici o targa. Cu grijă, după ce l-au cărat afară pe Jarvis, Davidson, Mary si cu mine ne-am dus în salon să bem un păhărel, două, trei, patru. Aveam nevoie. Davidson tremura tot. Cînd prima porţie n-a reuşit să-l dreagă, i-am spus:

– Ascultă, Dave, mă simt la fel de prost ca tine în legătură cu fetele alea – dar n-am avut încotro. Bagă-ţi asta-n cap.

– Cît de grav a fost? întrebă Mary.

– Destul de rău. Nu ştiu cît de multe am ucis. N-am avut timp să fim grijulii. Nu trăgeam în oameni; trăgeam în paraziţi.

M-am întors spre Davidson:

– Nu-ţi dai seama?

– Tocmai asta e. Nu erau oameni. Cred că mi-aş putea împuşca propriul frate, dacă datoria mi-ar cere-o. Dar fiinţele astea nu-s oameni. Tragi, şi ele tot vin spre tine. Nu...

Se întrerupse.

Nu simţeam decît milă. Peste puţin timp plecă, iar Mary şi cu mine am stat de vorbă o vreme, căutînd răspunsuri si neajungînd nicăieri. Apoi mă anunţă că-i era somn şi porni spre dormitoarele femeilor. Bătrînul ordonase ca în noaptea aceea toate efectivele să doarmă în sediu, aşa că am mers şi eu în aripa băieţilor şi m-am tîrît într-un sac.

Mă trezi alarma de raid aerian. M-am vîrît greoi în haine pe cînd sirenele se stingeau şuierînd, după care intercomul lătra cu glasul Bătrînului:

– Proceduri anti-gaze şi auti-radiaţii! Închideţi etanş totul! Toate efectivele se adună în sala de conferinţe. Mişcaţi!

Fiind agent de teren, n-aveam îndatoriri locale. M-am înghesuit prin tunel, spre birouri. Bătrînul se afla în sala mare, cu o expresie sumbră pe faţă. Am vrut să-l întreb ce se întîmplase, dar înaintea mea mai aşteptau vreo duzină de funcţionari, agenţi, stenografe şi alţii. Nu peste mult, Bătrînul mă trimise să-i cer gardianului de la uşă lista de prezenţă. Făcu apelul si, curînd, reieşi clar că toate persoanele trecute pe listă se aflau acum în sală, de la bătrîna domnişoară Haines, secretara Bătrînului, pînă la barmanul din salon – cu excepţia paznicului de la uşă şi a lui Jarvis. Lista nu putea fi decît corectă; ţineam evidenţa tuturor persoanelor care intrau şi ieşeau, cu puţin mai multă grijă decît îşi ţine o bancă evidenţa banilor.

Am fost din nou trimis la paznic. Îl sună pe Bătrîn, înainte de-a-şi părăsi postul; apoi apăsă comutatorul zăvorului şi mă urmă. Cînd am ajuns înapoi, apăruse acolo şi Jarvis, asistat de Graves şi de un laborant. Purta un halat de spital şi părea conştient, dar buimac.

Începeam să deduc despre ce era vorba. Bătrînul privea

personalul întrunit, păstrînd distanţa; apoi scoase un pistol.

– Unul dintre paraziţii invadatori e în libertate printre noi, spuse el. Pentru unii din voi, asta înseamnă prea mult. Celorlalţi va trebui să vă explic, întrucît siguranţa noastră a tuturor – a întregii specii – depinde de cooperarea completă şi suspunerea absolută.

Trecu la o explicaţie sumară, dar hidos de exactă, a ceea ce era parazitul şi a situaţiei.

– Pe scurt, conchise el, parazitul se află aproape sigur în această încăpere. Unul dintre noi pare uman dar este un automat, acţionînd conform voinţei celui mai crunt duşman al nostru.

Răsună un murmur. Oamenii furau priviri furişe, unii spre alţii. Unii încercară să se retragă mai la distanţă. Cu un moment în urmă, fuseserăm o echipă; acum eram o gloată, bănuindu-ne fiecare pe fiecare. M-am pomenit îndepărtîndu-mă de omul aşezat cel mai aproape de mine – Bonald, barmanul din salon; îl cunoşteam de ani de zile.

Graves îşi drese glasul.

– Şefule, începu el, am luat toate măsurile rezonabile..

– Gura. Adu-l pe Jarvis în faţă. Scoate-i. halatul. Graves tăcu şi se supuse, împreună cu asistentul său.

Jarvis nu părea decît parţial conştient de ceea ce se petrecea în jur. Probabil Graves îl drogase.

– Întorceţi-l, ordonă Bătrînul.

Jarvis îi lăsă să-l întoarcă; "apăru urma molustei, o erupţie roşie pe umeri şi ceafă.

– Puteţi vedea, continuă Bătrînul, locul unde s-a ataşat de el fiinţa.

Cînd Jarvis fusese despuiat, răsunaseră şoapte şi un chicotit

jenat; acum domnea o tăcere de moarte.

– Acum, spuse Bătrînul, vom prinde moluscă aceea! Mai mult, o vom captura vie. Aţi văzut cu toţii unde călăreşte parazitul trupul omenesc. Vă previn; dacă parazitul va fi ars, am să-l ard şi eu pe omul care-a făeut-o. În caz că trebuie să trageţi pentru a-l prinde, trageţi la picioare. Vino-aici! îndreptă el pistolul spre mine.

Mă opri la jumătatea distanţei dintre el si mulţime.

– Graves! Aşează-l pe Jarvis lîngă mine. Nu, lasă-l fără halat.

Bătrînul se întoarse spre mine:

– Aruncă pistolul jos.

Îşi ţinea arma aţintită spre abdomenul meu; mi-am scos pistolul cu mare grijă. L-am trimis alunecînd pînă la doi metri distanţă.

– Dezbracă-te complet.

Era un ordin stînjenitor de îndeplinit. Arma Bătrînului îmi învinse toate inhibiţiile. Nu m-au ajutat cu nimic chicotelile cîtorva fete în timp ce mă dădeam în spectacol. Una dintre ele şopti:

– Nu-i rău! Iar alta replică:

– Cam noduros, aş zice.

După ce mă măsură din cap pînă-n picioare, Bătrînul îmi spuse să-mi iau pistolul.

– Acoperă-mă, ordonă el, şi stai cu un ochi spre uşă. Tu! Dotty Cutare-si-cutare – tu urmezi. Dotty era o fată din personalul de cancelarie. Nu avea armă, desigur, şi purta un negligee lung pînă-n pămînt. Paşi înainte, se înclină, dar nimic mai mult,

Bătrînul gesticula cu pistolul:

– Haide – dă-le jos.

– Chiar vorbiţi serios? întrebă ea nevenindu-i să creadă.

– *Mişcă*!

Fata aproape căzu pe jos de spaimă.

– Bine! replică ea, nu-i nevoie să mă faceţi să-mi sară inima din piept.

Îşi muşcă buza, apoi descheie copcia de la talie.

– Pentru asta ar trebui să m-aleg cu-o primă, mai spuse, sfidătoare, şi-şi lăsă capotul să lunece de pe trup.

– Treci la perete, ordonă sălbatic Bătrînul. Ren-frew!

După calvarul meu, bărbaţii se descurcară cu eficienţă, deşi unii erau stingheriţi. Cît despre femei, unele se hliziră, altele roşiră, dar nici una nu obiectă prea mult. În douăzeci de minute, aveam în faţa ochilor mai mulţi metri pătraţi de piele-de-găină decît văzusem în viaţa mea, iar maldărul de arme părea un arsenal.

Cînd veni rîndul lui Mary, îşi scoase hainele repede şi fără tapaj. Nu comentă nimic, şi-şi purtă pielea goală cu calmă demnitate. Spori considerabil grămada de armament. Am tras concluzia că pur si simplu îi erau dragi pistoalele.

Pînă la urmă, eram cu toţii goi-puşcă şi vizibil neatinşi de paraziţi, cu excepţia Bătrînului şi a fetei bătrîne care-i era secretară. Cred că-l cam încurca prezenţa domnişoarei Haines. Părea abătut şi scotoci cu bastonul prin mormanul de haine. Într-un tîrziu, o privi:

– Miss Haines – dacă eşti amabilă.

Frate, mi-am spus, de data asta va trebui să recurgi la forţă.

Stătea acolo, privindu-l de sus, ea un monument al pudorii ofensate. M-am apropiat şi am spus, din colţul gurii:

– Şefule – cu dumneata cum rămîne? Scoate-le. Păru surprins.

– Nu glumesc, am continuat. Sau dumneata, sau ea. Poate fi oricare. Jos ţoalele.

Bătrînul ştie să se relaxeze în faţa inevitabilului. Spuse:

– Dezbrac-o.

Începu să bîjbîie pe la fermoare, cu o mutră posomorîtă. L-am spus lui Mary să cheme încă două femei si s-o despoaie pe domnişoara Haines. Cînd m-am întors, bătrînul avea pantalonii în vine – iar Miss Haines o rupse la fugă.

Bătrînul se afla între noi; nu puteam ochi direct – şi toţi ceilalţi agenţi din sală erau dezarmaţi! Nu cred că fusese un accident; Bătrînul n-avusese încredere în ei că nu vor trage. Voia moluscă aceea – vie.

Femeia ieşi pe uşă şi fugi pe culoar, pînă am apucat eu să mă organizez. As fi putut-o lovi dintr-o parte, în hol, dar eram inhibat. Mai întîi, nu-mi puteam schimba atît de repede vitezele emoţionale. Vreau să spun, încă mai era Bătrîna Doamnă Haines, secretara şefului, cea care mă mustruluia pentru greşelile gramaticale din rapoarte. în al doilea rînd, dacă purta un parazit, nu vroiam să risc să-l ard.

O zbughi într-o cameră; din nou am ezitat – pură obişnuinţă; era toaleta pentru femei. Dar numai o clipă. Am trîntit uşa de perete, privind în jur, cu pistolul pregătit. Ceva mă izbi înapoia urechii.

* **

Nu pot relata nimic clar din cele cîteva momente care-au urmat. Am zăcut fără cunoştinţă, cel puţin un minut. Mi-amintesc de-o luptă şi de nişte strigăte:

– Atenţie!

– Lua-o-ar dracu' – m-a muşcat! Apoi, cineva spuse calm:

– De mîini si de picioare – cu grijă.

– Cu el ce facem? întrebă altcineva, si i se răspunse:

– Mai tîrziu, nu e rănit.

Încă mai eram practic ameţit cînd plecară, dar începeam să simt un strop de înviorare strecurîndu-mi-se prin trup. M-am săltat în capul oaselor, cuprins de o senzaţie de extremă urgenţă în legătură cu nu ştiu ce. M-am ridicat, clătinîndu-mă, si am mers la uşă. Am privit afară precaut; nu se vedea nimeni. Am străbătut în trap uşor coridorul, în direcţia opusă sălii de conferinţe.

La ieşire, mi-am dat seama cu un şoc că eram gol, şi am luat-o pe coridor spre aripa bărbaţilor. Acolo, am înşfăcat primele haine care mi-au căzut sub mînă şi le-am tras pe mine. Pantofii mi-erau mult prea mici; nu părea să aibă vreo importanţă. Am alergat înapoi la ieşire, am găsit comutatorul; uşa se deschise. Credeam că scăpasem uşor, dar, exact în clipa cînd ieşeam, cineva strigă:

– Sam!

M-am repezit afară. În clipa următoare aveam de ales între şase uşi, iar după ce am trecut printr-una, între altele trei. Văgăuna pe care o numim sediu e accesibilă printr-un labirint de tuneluri ca nişte spaghetti. Pînă la urmă am ieşit într-o tarabă de fructe şi cărţi de la metrou, am dat din cap spre proprietar şi am ridicat portiţa tejghelei, amestecîndu-mă în mulţime.

Am prins trenul expres spre amontele rîului şi am coborît la prima staţie. Acolo, am traversat spre peronul opus şi am aşteptat la ghişeul de schimb monetar pînă apăru un bărbat care, schimbînd banii, scoase o sumă frumuşică. M-am urcat în acelaşi vagon cu el şi am coborît împreună. În primul loc întunecos, l-am pocnit. Acum aveam bani si eram gata, să

acţionez. Nu ştiam de ce trebuia să am bani, dar ştiam că aveam nevoie de ei pentru ceea ce urma să fac.

ŞAPTE

VEDEAM LUCRURILE DIN JURUL MEU DUblate în chip ciudat, ca si cum aş fi privit prin apă unduitoare – şi totuşi, nu simţeam nici un fel de surprindere sau curiozitate. Mă mişcăm ca un somnambul, fără să ştiu ce aveam de făcut – dar eram complet treaz, îmi dădeam seama de identitatea mea, de locul unde mă aflam, de fosta mea slujbă în cadrul Secţiei. Şi, cu toate că nu ştiam ce urma să fac. Eram conştient tot timpul de ceea ce făceam şi convins că fiecare acţiune era necesară în acel moment.

În cea mai mare parte a timpului nu simţeam nici o emoţie, cu excepţia mulţumirii generate de lucrul care trebuie făcut. Aceasta exista la nivelul conştient; undeva, cu mai multe nivele în profunzime decît puteam eu înţelege, eram sfîşietor de nefericit, înspăimîntat, plin de vinovăţie, dar astea se aflau jos, în adînc, ferecate, reprimate; abia dacă eram conştient de ele, şi nu mă afectau cu nimic.

Ştiam că fusesem văzut plecînd. Acel strigăt, "Sam!", îmi fusese adresat mie; nu mă cunoşteau decît două persoane sub acest nume, iar Bătrînul ar fi folosit numele meu real. Deci, Mary mă văzuse plecînd. Era bine, mi-am spus, că mă lăsase să descopăr unde se afla apartamentul ei. Avea să fie necesar să pun capcane înainte ca ea să-l folosească din nou. Între timp, trebuia să-mi văd de treabă şi să mă feresc de-a fi prins.

Mergeam printr-un cartier de antrepozite, folosindu-mi toată

experienţa profesională de a nu atrage, atenţia. Curînd, am găsit o clădire satisfăcătoare; purta un anunţ: DEPOZIT DE ÎNCHIRIAT – ADRESAŢI AGENTUL IMOBILIAR PARTER. L-am cercetat, am reţinut adresa, apoi am revenit la o cabină Western Union, cu două străzi mai-napoi. Acolo, am ales o maşină liberă si am trimis următorul mesaj: EXPEDIAŢI DOUĂ CUTII ŢÎNCI MICI POVESTI FIECARE ACELAŞI SCONT CONSEMNAT JOEL FREEMAN, si am adăugat adresa depozitului. L-am expediat pe adresa Eoscoe Dillard, Agenţi de Lucrări şi Comenzi Ocazionale, Des Moines, Iowa.

Cînd am ieşit din cabină, faţada unui restaurant Kwikfede din apropiere îmi aminti că mi-era foame, dar reflexul se stinse repede şi nu m-am mai gîndit la asta. M-am întors la depozit, am găsit un colţ întunecos în spate şi m-am aşezat în aşteptarea zorilor şi a începerii programului. Am amintirea vagă a unor coşmaruri claustrofobice, recurente.

La ora nouă, l-am interpelat pe agentul imobiliar în momentul cînd îşi descuia biroul si am închiriat depozitul, plătindu-i un aconto gras pentru a intra imediat în posesia acestuia. Am urcat în depozit, l-am deschis şi am început să aştept.

Pe la zece şi jumătate, au fost livrate lăzile mele. După ce curierul plecă, am deschis o ladă, am scos o celulă, am încălzit-o şi am pregătit-o. Apoi l-am vizitat din nou pe agentul de închirieri şi i-am spus:

– Domnule Greenberg, puteţi veni sus un moment? Vreau să discutăm despre nişte schimbări la sistemul de iluminat.

Bombăni, dar mă urmă. După ce am intrat, l-am condus la cutia deschisă:

– Uitaţi, dacă vă aplecaţi aici, veţi vedea la ce mă refer. Am

putea să...

L-am apucat într-o priză care-i tăie respiraţia, i-am ridicat vestonul şi cămaşa şi, cu mîna liberă, am transferat un stăpîn din celulă pe spatele lui gol, după care l-am ţinut strîns pînă s-a relaxat. I-am dat drumul, i-am băgat cămaşa la loc în pantaloni şi i-am scuturat de praf. Cînd îşi recapătă respiraţia, am întrebat:

– Ce noutăţi de la Des Moines?

– Ce vrei să ştii? mă întrebă el. De cît timp eşti plecat?

Am început să explic, dar mă întrerupse:

– Hai să facem o consfătuire directă şi să nu mai pierdem vremea.

Mi-am tras în sus cămaşa; făcu şi el acelaşi lucru; apoi ne-am aşezat pe lada închisă, spate-n spate, astfel ca stăpînii noştri să poată intra în contact. Propria mea minte se goli; n-aveam idee cît timp trecuse. Priveam o muscă bîzîind în jurul unei pînze de păianjen.

Administratorul şef al clădirii fu următorul nostru recrut. Era un suedez masiv şi a fost nevoie să acţionăm amîndoi. După aceea, domnul Greenberg îl chemă pe proprietar, insistînd că trebuia să vină să vadă de nişte defecţiuni ale structurii – ce anume exact, nu ştiu; eram ocupat să deschid si să încălzesc alte celule, împreună cu şeful.

Proprietarul clădirii a fost un mare cîştig şi ne-am bucurat cu toţii, inclusiv, fireşte, el însuşi. Era membru al Clubului Constituţiei, a cărui listă de membri semăna cu un Who is Who în Finanţe, Guvern si Industrie.

Se apropia de amiază; n-aveam timp de pierdut. Administratorul ieşi să cumpere haine şi o geantă pentru mine, cu acest prilej trimiţîndu-l sus şi pe şoferul

proprietarului, să fie recrutat. Am plecat la douăsprezece si jumătate, proprietarul şi cu mine, în maşina lui de oraş; sacoşa conţinea doisprezece stăpîni, în celule, dar gata de acţiune.

Proprietarul semnă J. Hqrdwick Potter Guest. Un lacheu încercă să-mi ia geanta, dar am insistat că aveam nevoie de ea ca să-mi schimb cămaşa înainte de masă. Am moşmondit prin toaletă pînă am rămas singuri, doar cu îngrijitorul – şi prin urmare l-am recrutat şi l-am trimis cu un mesaj la responsabil că unui oaspete i se făcuse rău în toaletă.

După ce ne-am îngrijit de responsabil, acesta a procurat un veston alb, iar eu am devenit al doilea îngrijitor la toaletă. Nu-mi mai rămăseseră decît zece stăpîni, dar cutiile aveau să fie ridicate în curînd din depozit şi livrate la club. Îngrijitorul si cu mine i-am folosit pe cei rămaşi înainte de-a se fi încheiat perioada de vîrf de la amiază. Un oaspete ne surprinse în timp ce lucram şi a trebuit să-l omor. L-am înghesuit în debaraua pentru mături. După aceea a urmat o pauză, căci cutiile încă nu sosiseră. Reflexul foamei aproape mă încovoia de şale, după care slăbi, dar nu dispăru, i-am spus responsabilului, care puse să mi se servească masa în biroul lui. Cutiile sosiră tocmai cînd terminam.

În perioada lejeră de pe la mijlocul după-amiezei, am asigurat locul. Pe la orele patru, toţi cei din clădire -membri, personal şi vizitatori – erau alături de noi În continuare, am început să-i procesăm în hol, pe măsură ce portarul le deschidea să intre. Mai tîrziu în cursul zilei, responsabilul telefona la Des Moines după alte lăzi. Marele premiu sosi în aceeaşi seară – Secretarul Adjunct al Tezaurului. întrezăream o victorie reală: Departamentul Trezoreriei e însărcinat cu

securitatea Preşedintelui.

OPT

CAPTURAREA UNEI OFICIALITĂŢI ÎN POZIŢIE-cheie a generat în mine însumi o satisfacţie absentă, după care nu m-am mai gîndit la asta. Noi – recruţii umani vreau să spun – nu gîndeam mai deloc; ştiam ce aveam de făcut, dar n-o ştiam decît în momentul acţiunii, la fel cum îşi primeşte comenzile un cal de "înaltă şcoală'', le îndeplineşte şi e gata pentru următorul semnal din partea călăreţului.

Călăreţul si calul de înaltă şcoală reprezintă o comparaţie adecvată, dar nu se apropie suficient de adevăr. Stăpînii aveau la dispoziţie nu doar inteligenţa noastră în totalitate, ci erau capabili şi să ne folosească memoria şi experienţa. Comunicam pentru ei, de asemenea, între stăpîni; uneori ştiam despre ce vorbeam alteori, nu. Cuvintele rostite se transmiteau prin intermediul slugii, dar noi, slugile, nu participam la consfătuirile mai importante, direct de la stăpîn la stăpîn. În timpul acestora, şedeam cuminţi si aşteptam pînă cînd călăreţii noştri terminau, după care ne aranjam îmbrăcămintea si făceam cele necesare.

N-aveam mai multă legătură cu cuvintele pronunţate de mine în locul stăpînului decît are un telefon. Eram un instrument de comunicare, nimic mai mult. În unele zile de după recrutare, îi dădeam responsabilului clubului instrucţiuni despre transporturile de celule purtătoare ale stăpînilor. Eram conştient în mod pasager, în timp ce vorbeam, că aterizaseră încă trei nave, dar cunoştinţele mele concrete se limitau la o singură adresă din New Orleans.

Nu mă gîndeam deloc la ea îmi vedeam de muncă. Eram un nou "asistent special al domnului Potter" şi-mi petreceam zilele în biroul lui – si nopţile. De fapt, relaţia putea fi inversată; adesea îi dădeam instrucţiuni orale domnului Potter. Sau, poate, înţeleg si acum organizarea socială a paraziţilor la fel de puţin pe cît o înţelegeam atunci.

Ştiam – si ştia si stăpînul meu – că era mai bine să nu mă arăt la vedere. Prin intermediul meu, stăpînul ştia la fel de mult ca mine; ştia că eram un om despre care Bătrînul aflase că a fost recrutat – iar stăpînul meu ştia, sînt sigur, că Bătrînul n-avea să înceteze căutarea, pentru a mă recaptura sau ucide.

Pare ciudat că n-a schimbat trupul, omorîndu-l pe-al meu, aveam mult mai mulţi recruţi disponibili decît stăpîni. N-ar fi putut simţi nimic comparabil cu hipersensibilităţile omeneşti; stăpînii recent livraţi din celulele lor de tranzit îşi vatăma frecvent gazdele; întotdeauna distrugem gazda şi ne găseam una nouă. Pe de altă parte, un cowboy dibaci ar distruge oare un cal de muncă, bine antrenat în favoarea unui animal străin, neverificat? Poate de-asta fusesem păstrat si ascuns.

După un timp, oraşul a fost "asigurat", iar stăpînul meu a început să mă scoată pe stradă. Nu vreau să spun că toţi locuitorii purtau cîte o cocoaşă – nu; oamenii erau foarte numeroşi, iar stăpînii extrem de puţini încă – dar recruţii noştri ocupau poziţiile cheie din oraş, de la poliţistul din colţ pînă la primar si şeful poliţiei, fără a-i uita pe şefii de circumscripţie, personalităţile bisericeşti, membrii consiliului municipal, şi toată lumea din comunicaţiile publice şi mass-media. Majoritatea îşi continuau treburile obişnuite, nu numai nederanjaţi de toată mascarada, ci nici măcar conştienţi de

ea.

Doar dacă nu cumva, fireşte, cîte unul dintre ei nimerea întîmplător în calea scopurilor vreunui stăpîn – în care caz era lichidat.

Unul dintre dezavantajele stăpînilor noştri era dificultatea comunicaţiilor la distanţă. Se limita la ceea ce puteau spune gazdele umane prin limbajul omenesc, pe căile de comunicare obişnuite, fiind şi mai restrînse, cu excepţia cazurilor cînd calea era complet asigurată, la mesaje codificate ca acela pe care-l folosim pentru comandarea primului transport de stăpîni. Acest gen de comunicaţii prin intermediul slugilor era aproape sigur inadecvat privind scopurile stăpînilor; păreau să aibă nevoie de consfătuiri trup-la-trup frecvente, pentru a-şi coordona acţiunile.

Am fost trimis la o asemenea consfătuire, în New Orleans.

Într-o dimineaţă, am ieşit pe stradă ca de obicei, mergînd pînă la platforma de lansare din nordul oraşului, unde am comandat un taxi. După o scurtă aşteptare, taxiul fu ridicat la rampa de îmbarcare şi am dat să intru – cînd un domn vîrstnic se înghesui ocupîndu-l înaintea mea. Am primit un ordin de a scăpa de el, imediat contramandat, însă, de un alt ordin, care-mi spunea să merg încet şi să fiu atent. I-am răspuns:

– Mă scuzaţi, domnule, dar acest taxi e ocupat.

– Exact, replică bătrînul. L-am ocupat eu.

– Va trebui să vă găsiţi altul, am insistat eu rezonabil. Arătaţi-mi biletul de la rînd.

Îl prinseseră; taxiul avea numărul înscris pe biletul meu, dar omul nu se clinti.

– Unde mergeţi? mă întrebă.

– La New Orleans, i-am răspuns, aflînd pentru prima oară ce

destinaţie aveam.

– Atunci mă puteţi lăsa şi pe mine la Memphis. Am clătinat din cap:

– Nu-i în drum.

– Doar pentru cincisprezece minute!

Părea să-şi stăpînească nervii cu greu.

– Nu puteţi acapara un vehicul public fără motive, întemeiate, continuă, întorcîndu-se apoi spre şofer. Şofer! Explică-i acestei persoane regulamentul.

Şoferul se întrerupse din scobitul dinţilor.

– Eu nu mă bag. Îi iau, îi duc, îi las. Înţelegeţi-vă, sau îi cer dispecerului încă o taxă.

Am ezitat, încă nefiind instruit. Apoi m-am pomenit urcînd.

– La New Orleans, am spus, cu oprire la Memphis. Şoferul ridică din umeri şi semnaliza turnului de control. Celălalt pasager pufni şi nu-mi mai acordă nici o atenţie.

Odată în văzduh, îşi deschise servieta si întinse nişte hîrtii pe genunchi. Îl priveam fără prea mare interes. M-am trezit că-mi schimbam poziţia pentru a ajunge mai uşor la pistol. Omul repezi o mînă, înşfăcîndu-mă de încheietură.

– Nu aşa de iute, fiule, spuse, iar trăsăturile i se frînseră în rînjetul satanic al Bătrînului însuşi.

Am reflexe rapide, dar mă aflam în dezavantajul de-a transmite totul stăpînului, care judeca şi-mi comunica deciziile. Cît de mult timp ia asta? Nu ştiu. În timp ce scoteam arma, am simţit clopotul unui.pistol împungîndu-mă în coa.ste.

– Uşurel.

Cu cealaltă mînă, îmi înfipse ceva în trup; am simţit o înţepătură, după care prin tot organismul mi se propagă

efectul cald al unei injecţii cu "Morpheus". Am mai făcut o ultimă încercare de-a-mi scoate pistolul, apoi m-am prăbuşit înainte.

Eram vag conştient de nişte voci. Cineva mă manevra cu brutalitate, iar altcineva spunea:

– Fii atent la maimuţa aia!

– E-n regulă, răspunse un alt glas. Are tendoanele tăiate.

La care primul replică:

– Încă mai are dinţi, nu?

Exact, am spus agitat în sinea mea, şi dacă v-apropiaţi, am să vă muşc cu ei. Remarca despre tendoanele tăiate părea adevărată nici unul dintre membrane nu voia sămi se mişte, dar asta nu mă îngrijora mai mult decît faptul că fusesem numit maimuţă. Era o ruşine, mi-am spus, să-i atribui unui om epitete cînd nu se putea apăra.

Am plîns puţintel, după care mă cuprinse toropeala.

– Te simţi mai bine, fiule?

Bătrînul se apleca peste capătul patului, privindu-mă îngîndurat. Avea pieptul gol, acoperit cu păr cărunt.

– Înh, am făcut, binişor, cred.

Am vrut să mă ridic, descoperind că nu puteam. Bătrînul ocoli pînă lîngă pat.

– Putem scoate pripoanele astea, spuse, umblînd la nişte cleme. Nu voiam să te răneşti singur. Gata!

M-am ridicat în capul oaselor, frecîndu-mi încheieturile.

– Acum, urmă Bătrînul, cît de mult îţi aminteşti? Raportează.

– Să-mi amintesc?

– Te-au prins. Îţi aminteşti ceva de după ce s-a agăţat parazitul de tine?

Cuprins de o bruscă teamă nebunească, m-am agăţat de

pat.

– Şefule! Au aflat unde ne aflăm acum! Le-am spus.

– Ba n-au aflat nimic, răspunse el calm, fiindcă ăsta nu-i sediul pe care ţi-l aminteşti tu. Am evacuat vechile birouri. Nu ştiu despre ascunzătoarea asta – cred. Deci, îţi aminteşti?

– Sigur că-mi amintesc. Am ieşit de-aici – adică, din vechiul sediu – si am urcat.

Gîndurile mi-o luau înainte; îmi reveni brusc imaginea unui stăpîn viu în mîna mea goală, pregătindu-mă să-l plasez pe agentul imobiliar.

Am vomat. Bătrînul mă şterse la gură şi spuse cu blîndeţe:

– Continuă.

Am înghiţit în sec, apoi am spus:

– Şefule – sînt pretutindeni. Au ocupat oraşul.

– Ştiu. La fel ca la Des Moines. Şi la Minneapoliss, St Paul, New Orleans şi Kansas City. Poate mai multe, nu ştiu – nu pot fi peste tot.

Se încruntă, adăugînd:

– Parcă am lupta cu picioarele vîrîte-ntr-un sac. Pierdem, şi încă repede. Nici măcar nu putem închide oraşele despre care ştim.

– Doamne fereşte! De ce?

– Ar trebui să ştii. Deoarece "capetele mai bătrîne şi mai înţelepte" încă nu sînt convinse. Fiindcă atunci cînd ei ocupă un oraş, totul continuă la fel ca-nainte.

Am făcut ochii mari.

– Nu contează, spuse el blînd. Ai fost primul nostru eşec. Şi mai eşti şi prima victimă pe care am recuperat-o vie – iar acum, descoperim că-ţi aminteşti ce s-a întîmplat. Asta-i important. Iar parazitul tău e primul pe care am reuşit să-l

capturăm şi să-l menţinem în viaţă. Vom avea posibilitatea să...

Probabil că faţa mea era o mască a terorii; ideea că stăpînul meu trăia încă – si mă putea lua din nou în primire – îmi depăşea puterile.

Bătrînul mă zgîlţîi:

– Ia-o uşurel, spuse el moale. Eşti încă destul de slăbit,

– Unde e?

– Mm? Parazitul? Nu-ţi face griji pentru el. Trăieşte pe umărul tău opus, un urangutan roşu, numit Napoleon. E în siguranţă.

– Ornorîţi-l!

– Slabe şanse. Avem nevoie de el viu, pentru studii. Probabil mă spărsesem în bucăţi, căci mă plesni.

– Ia-ţi o proptea, spuse. Detest să te sîcîi cînd eşti bolnav, dar n-am încotro. Trebuie să transmitem pe fir tot ce-ţi aminteşti. Aşa că decolează şi zboară drept.

M-am adunat şi am început să fac un raport minuţios despre tot ce-mi puteam aminti. Am descris închirierea şi recrutarea primei victime, apoi felul cum ne-am mutat la Clubul Constituţiei. Bătrînul dădu din cap:

– Logic. Erai un agent bun, chiar şi pentru ei.

– Nu înţelegi, am obiectat. Eu n-am gîndit nimic. Ştiam ce se petrecea, dar atîta tot. Era ca si cum, ăă, ca şi...

M-am întrerupt, în pană de cuvinte.

– Nu contează. Continuă.

– După ce l-am recrutat pe responsabilul clubului restul a mers uşor. I-am capturat pe măsură ce intrau şi....

– Nume!

– A, sigur M. C. Greenberg, Thor Hansen, J. Hardwick Potter,

şoferul său Jim Wakeley, un tip scund pe nume "Jake", care era îngrijitor la toaletă, dar a trebuit eliminat ulterior – stăpînă-su nu-i lăsa să-şi folosească timpul pentru diverse necesităţi. Apoi a urmat responsabilul; nu i-am aflat niciodată numele.

M-am oprit, lăsîndu-ini mintea să revină în urmă, încercînd să mă asigur asupra fiecărui recrut.

– O, Doamne!

– Ce este?

– Secretarul Adjunct al Tezaurului!

– L-aţi prins pe ăla?

– Da. În prima zi. Cît a trecut de-atunci? Doamne, Şefule, Departamentul Trezoreriei îl protejează pe Preşedinte!

Dar în locul unde stătuse Bătrînul, nu mai era decît o gaură în aer.

M-am culcat la loc, epuizat. Am început să spuspin în pernă. După o vreme, am adormit.

NOUĂ

M-AM TREZIT CU GURA PLINĂ DE UN GUST gros, cu capul vîjîindu-mi şi cu o senzaţie de dezastru iminent. Totuşi, comparativ îmi mai revenisem. O voce veselă spuse:

– Ne simţim mai bine?

O creatură măruntă şi brunetă se apleca asupra mea. Era o gînganie drăgălaşă şi mă simţeam destul de bine pentru a aprecia, vag, acest lucru. Purta un costum ciudat: şort, alb, o fîşie de material care-i ascundea sînii şi un fel de carapace metalică peste ceafă, umeri şi coloana vertebrală.

– Mai bine, am recunoscut, făcînd o mutră.

– Gust neplăcut în gură?

– Ca o întrunire de cabinet din Balcani.

– Poftim.

Îmi dădu într-un pahar; ardea puţin, si îndepărtă gustul rău.

– Nu, continuă ea, n-o înghiţi. Scuip-o şi-am să-ţi aduc apă.

M-am supus.

– Eu sînt Doris Marsden, continuă ea, infirmiera de zi,

– Încîntat de cunoştinţă, Doris, i-am răspuns, privind-o cu ochi mari. Ia zi – ce-i cu travestiul ăsta? Nu că nu mi-ar plăcea, dar araţi ca o refugiată dintr-o bandă desenată.

Chicoti.

– Mă simt ca într-o formaţie de variete. Dar ai să te obişnuieşti – eu am reuşit.

– Îmi place. Dar de ce?

– Ordinele Bătrînului.

Atunci am ştiut de ce, şi iar am început să mă simt rău. Doris continuă:

– Acum, cina. Îmi aduse o tavă.

– Nu vreau nimic de mîncare.

– Gura mare, porunci ea fermă, altfel ţi-o frec în păr. Printre înghiţituri, luate în legitimă apărare, am reuşit să îngaim:

– Mă simt destul de bine. O doză de Gyro şi voi fi pe picioare.

– Fără stimulente, replică ea plat, continuînd să mă îndoape. Regim special şi multă odihnă, cu un somnifer mai tîrziu. Aşa zice omu.

– Ce-i în neregulă cu mine?

– Extenuare, înfometare şi scorbut incipient. Precum şi rîie si păduchi – dar pe-ăia i-am exterminat. Acum ştii – şi dacă-i spui doctorului, am să te fac mincinos în faţă. Întoarce-te.

– Am făcut-o, iar ea începu să-mi schimbe îmbrăcămintea;

păream să fiu presărat cu ulceraţii; m-am gîndit la ce-mi spusese şi am încercat să-mi amintesc cum trăisem sub stăpînul meu.

– Nu mai tremura, spuse. Te doare rău? N-am nimic.

Din cîte-mi puteam aminti, nu mîncasem mai des, de două, trei zile. Păi? Să vedem. Păi, nu făcusem absolut nici o baie! Mă bărbierisem zilnic şi-mi pusesem cîte o cămaşă curată; asta era necesar pentru mascaradă, iar stăpînul o ştia.

Pe de altă parte, nu-mi scosesem niciodată pantofii de cînd îi furasem şi pînă mă capturase din nou Bătrînul – şi-mi fuseseră prea strîmţi de la bun început.

– În ce hal mi-s picioarele? am întrebat.

– Nu fii băgăreţ, mă sfătui Doris.

Îmi plac surorile; sînt calme, tolerante si cu picioarele pe pămînt. Domnişoara Briggs, sora de noapte, nu era o afacere la fel de drăgălaşă ca Doris; avea o faţă de cal. Purta acelaşi echipament de comedie muzicală pe care-l afişa şi Doris, dar o făcea cu un aer de "fără-prostii" şi umbla ca un grenadier. Doris, binecuvîntată fie-i inima, păşea unduindu-se fermecător.

Miss Briggs îmi refuză un al doilea somnifer cînd m-am trezit noaptea cuprins de groază, dar juca poker cu mine şi mă jupui de leafa pe-o jumătate de lună. Am încercat să aflu de la ea cum stătea povestea cu Preşedintele, dar nu vroia să vorbească. Nu cunoştea că ar şti nimic despre paraziţi, farfurii zburătoare, sau te miri ce – ea însăşi îmbrăcată într-un costum care nu putea să aibă decît un singur scop!

Atunci am întrebat-o ce se mai întîmpla în general. Susţinu că fusese prea ocupată ca să urmărească vreun buletin de ştiri. Aşa că am cerut să mi se instaleze un post stereo în

cameră. A spus că trebuie să i-l cer doctorului; eram pe lista de "linişte". Am întrebat cînd îl voi vedea pe acest aşa-zis doctor. Cam atunci i-a sunat apelul si a plecat.

Am aranjat-o. În lipsa, ei, am măsluit cărţile, astfel că i-a ieşit o mînă moartă – după care n-aş mai fi pariat împotriva ei.

Mai tîrziu am adormit, fiind trezit de Miss Briggs care mă plesnea peste faţă cu un prosop. M-a pregătit pentru micul dejun, după care Doris i-a luat locul şi mi l-a adus ea. În timp ce mă ghiftuiam, am tatonat-o după ştiri – cu acelaşi scor pe care-l obişţirmsem şi cu domnişoara Briggs. Infirmierele se poartă în spital de parcă ar fi o creşă de copii înapoiaţi mintal.

După micul dejun, veni să mă viziteze Davidson.

– Am auzit că eşti aici, îmi spuse. Purta pantaloni scurţi si nimic altceva, cu excepţia braţului stîng, care-i era înfăşurat într-un bandaj.

– Mai mult decît am auzit eu, m-am plîns. Ce-ai păţit?

– M-a-nţepat o albină.

Dacă nu vroia să-mi spună cum se fripsese, asta era treaba lui. Am continuat;

– Bătrînul a fost aici ieri şi a plecat pe neaşteptate. L-ai mai văzut de-atunci?

– Mhm.

– Şi?

– Şi, cum o mai duci tu? Băieţii de la psiho te-au declarat caz închis, sau nu?

– E vreo îndoială?

– Poţi fi al dracu de sigur că da. Bietul Jarvis n-a scos-o la capăt.

– Hm!

Nu mă mai gîndisem la Jarvis.

– Cum o duce acum?

– N-o duce. A intrat în comă şi a murit – a doua zi după ce-ai plecat tu. Mă refer la ziua cînd ai fost capturat.

Davidson mă privi lung.

– Dur mai trebuie că eşti.

Nu mă simţeam deloc dur. Lacrimi de slăbiciune izvorîră iar şi mi le-am înghiţit. Davidson se prefăcu că nu le vede şi continuă:

– Să fi văzut halima după ce ne-ai tras clapa. Bătrînul s-a luat după tine, îmbrăcat doar cu un pistol şi-o mutră cruntă si hotărîtă. Te-ar fi prins, dar l-a luat poliţia şi, a trebuit să-l scoatem din arest.

Davidson rînji.

Am rînjit şi eu, fără vlagă. Există ceva atît galant, cît şi prostesc, în atacul Bătrînului pentru a salva soarta lumii în costumul de naştere.

– Îmi pare rău c-am pierdut-o. Ce s-a mai întîmplat – în ultima vreme?

Davidson mă măsură cu privirea, apoi spuse:

– Stai un minut.

Ieşi, lipsind un scurt răstimp. Cînd reapăru, spuse:

– Bătrînul zice că-i okay. Ce vrei să ştii?

– Totul! Ce s-a întîmplat ieri?

– Aşa m-am ales cu asta, îşi fîlfîi el spre mine aripa vătămată, adăugînd: am avut baftă. Trei agenţi au fost ucişi. Mare tărăboi.

– Dar cum e cu Preşedintele? A fost... Doris năvăli înăuntru.

– A, aici erai! îi strigă ea lui Davidson. Ţi-am spus să stai în pat. Eşti aşteptat la Mercy Hospital în clipa asta,. Ambulanţa

stă după tine de zece minute.

Se ridică, rînji şi o ciupi cu mîna teafără.

– Nu poate-ncepe bairamul pînă n-ajung şi eu acolo.

– Păi, grăbeşte-te!

– Vin.

Am strigat după el:

– Hei! Ce-i cu Preşedintele? Davidson privi înapoi peste umăr:

– A, ăla? E bine – nici o zgîrietură măcar. Ieşi.

Doris reveni după cîteva minute, fierbînd.

– Pacienţi! exclamă ea, ca un cuvînt de ocară. Ar fi trebuit să aştept douăzeci de minute pînă să-şi facă injecţia efectul; i-am făcut-o cînd s-a urcat în ambulanţă.

– Injecţie pentru ce?

– Nu ţi-a spus?

– Nu.

– Mă rog – n-avea nici un motiv să nu-ţi spună. Amputare şi grefă, antebraţul stîng..

– Aha.

Ei bine, mi-am spus, n-aveam s-aud, de la Davidson sfîrşitul poveştii. Grefarea unui membru nou e un adevărat şoc. Pacientul e ţinut la dispoziţie timp de cel puţin zece zile. Am sondat-o din nou pe Doris:

– Ce mai e cu Bătrînul? A fost rănit? Sau ar contraveni regulilor tale sacrosancte să-mi spui?

– Vorbeşti prea mult, răspunse ea. E timpul pentru hrana de dimineaţă şi un pui de somn.

Scoase la iveală un pahar de poşircă lăptoasă.

– Vorbeşte, muiere, că de nu ţi-l scuip în faţă.

– Bătrînul? Adică Şeful Secţiei?

– Cine altul?
– El nu e pe lista bolnavilor. Făcu o mutră.
– N-aş vrea să-l am pe el pacient.

ZECE

AM FOST ŢINUT LA PAT ŞI TRATAT CA UN COPIL, timp de încă două-trei zile. Nu-mi păsa; era prima odihnă adevărată de care beneficiasem în ani de zile. Rănile s-au ameliorat şi, după un timp, am fost încurajat – mi s-a "cerut", mai bine zis – să fac puţină mişcare prin, cameră.

Bătrînul îmi făcu o vizită.

– Ei, spuse, încă te mai dai bolnav. Am roşit.

– Cine zice ăla e, inimă de iască, i-am replicat. Dă-mi nişte pantaloni şi-ţi arăt eu cine face pe bolnavul.

– Las-o mai moale, îmi luă fişa si o privi.

– Soră, spuse, adu-i omului ăstuia un şort. Îl rechem la datorie.

Doris îl înfruntă ca o cloşcă înfuriată:

– Oi fi dumneata mare şef, dar aici nu poţi da ordine. Doctorul va...

– Clanţa! o întrerupse el, si adu nădragii ăia!

– Dar...

Bătrînul o apucă, o răsuci pe călcîie, îi dădu una la fund si spuse,:

– Adu-i!

Fata ieşi, chiţăind si boscorodind, pentru a reveni cu doctorul. Bătrînul spuse moale:

– Doc, am trimis după nişte pantaloni, nu după dumneata.

– V-aş mulţumi să nu vă amestecaţi la pacienţii mei replică

scorţos medicul.

– Nu-i pacientul dumitale. Îl rechem la datorie.

– Zău? Domnule, dacă nu vă plac felul în care îmi conduc departamentul, puteţi obţine demisia mea.

– Îmi cer scuze, domnule, răspunse Bătrînul. Uneori devin prea preocupat pentru a-mi mai aminti să urmez procedura corectă. Îmi faci favoarea de a examina acest pacient? Dacă poate fi rechemat la datorie, mi-ar fi de folos să beneficiez imediat de serviciile lui.

Muşchii fălcilor doctorului tresăltară, dar spuse:

– Desigur, domnule.

Făcu un întreg spectacol din a-mi examina fişa medicală, apoi îmi verifică reflexele.

– Ar mai avea nevoie de ceva timp pentru recuperare – dar îl puteţi lua. Soră – adu îmbrăcăminte pentru omul acesta.

Îmbrăcămintea consta din pantaloni scurţi şi pantofi. Dar toţi ceilalţi erau înveşmîntaţi la fel, şi era liniştitor să văd toţi acei umeri goi, fără nici un stăpîn agăţat de ei. I-am spus-o Bătrînului.

– Cel mai bun mijloc defensiv pe care l-am găsit, mormăi el, chiar dacă face sediul să arate ca o colonie de vară. Dacă nu cîştigăm setul ăsta pînă la venirea iernii, ne-am ars..

Se opri la o uşă cu inscripţia: LABORATOR BIOLOGIC – INTRAREA OPRITĂ! M-am ţinut mai în urmă:

– Unde mergem?

– Să-i aruncăm o privire geamănului tău, maimuţa cu paraziţi.

– M-aşteptam. Nu pentru mine – nu, mulţumesc! îmi simţeam clar trupul tremurînd.

– Acum ascultă aici, fiule, spuse el răbdător, învinge-ţi

panica. Ce mai bună cale e de-a o privi în faţă. Ştiu că ţi-e greu- am petrecut ore-ntregi zgîindu-mă la blestemăţia aia, numai ca să mă obişnuiesc.

– Dumneata nu ştii – nu poţi să ştii!

Tremuram atît de rău încît a trebuit să mă sprijin de tocul uşii.

– Presupun că-i altceva, spuse el rar, cînd chiar l-ai avut pe tine. Jarvis...

Lasă fraza neterminată.

– Al dracului de multă dreptate ai că-i altceva! N-ai să mă bagi acolo, pe mine!

– Nu, cred că nu. Mă rog, doctorul a avut dreptate. Du-te-napoi, fiule, şi prezintă-te la infirmerie.

Dădu să intre în laborator.

Făcuse trei, patru paşi, cînd l-am strigat:

– Şefule!

Se opri şi se întoarse, cu chipul lipsit de orice expresie.

– Aşteaptă-mă, am adăugat, vin şi eu.

– Nu-i nevoie.

– Am s-o fac. Doar... doar trece... un timp... pînă-ţi revine sîngele rece.

Cînd am ajuns lîngă el, m-a apucat de braţ, cald şi afectuos, continuînd să mă ţină astfel în timp ce intram. Am trecut de-o altă uşă încuiată, într-o cameră cu aer condiţionat, caldă şi umedă. Maimuţa se afla acolo, închisă într-o cuşcă.

Avea toracele susţinut si legat întru-un strîns sistem de chingi metalice. Braţele si picioarele îi atîrnau moi, ca şi cum n-ar fi avut nici un control asupra lor. Ridică spre noi nişte ochi duşmănoşi si inteligenţi; apoi focul din privire i se stinse, nemairămînînd decît nişte ochi de brută nătîngă, o brută în

suferinţă.

– Trecem în partea asta, spuse încet Bătrînul.

As fi preferat să rămîn în urmă, dar continua să mă ţină de braţ. Maimuţa ne urmări cu privirea, însă avea trupul ţinut pe loc, în chingi. Din locul unde-am ajuns, am putut vedea fiinţa – lucrul acela.

Stăpînul meu. Lucrul care-mi călărise spinarea un timp nedeterminat, vorbise cu gura mea – gîndise cu creierul meu. Stăpînul meu.

– Ţine-te bine, şopti Bătrînul. Ai să te obişnuieşti. Mută-ţi un pic privirea. Ţi-ajută.

Am făcut astfel, şi mi-a ajutat. Am tras adînc de cîteva ori aer în piept, reuşind să-mi încetinesc bătăile inimii. M-am silit s-o privesc.

Nu înfăţişarea unui parazit e aceea care trezeşte groaza. Nici groaza nu provine întru totul din faptul de-a şti ce pot să facă, căci o simţisem de prima oară cînd văzusem unul, înainte de-a şti ce era. Am încercat să i-o spun Bătrînului. Dădu din cap, cu ochii spre parazit.

– La fel se-ntîmplă cu toată lumea, spuse. Frică iraţională, ca la o pasăre în faţa unui şarpe. Probabil e principala sa armă.

Îşi lasă ochii să lunece într-o parte, ca si cum a o vedea prea mult timp ar fi fost prea greu, chiar pentru nervii lui tăbăciţi.

M-am ţinut aproape de el, încercînd să mă obişnuiesc cu ideea şi regurgitîndu-mi micul dejun. Îmi tot spuneam că n-are să-mi facă nici un rău *mie*. Mi-am mutat din nou privirea, găsind ochii Bătrînului aţintiţi asupra mea.

– Cum merge? întrebă. Te căleşti? Am revenit cu ochii spre ea.

– Puţin.

Şi am continuat, cu sălbăticie:

– Tot ce vreau e s-o omor!! Vreau să le omor pe toate – mi-aş putea petrece toată viţa omorîndu-le şi iar omorîndu-le.

începeam din nou să tremur. Bătrînul mă studia.

– Poftim, spuse, şi-mi dădu pistolul lui.

Am fost surprins. Eram neînarmat, venind direct din pat. L-am luat, dar am ridicat spre el o privire întrebătoare.

– Hm? Pentru ce?

– Vrei s-o omori. Dacă trebuie-dă-i drumul. Omoar-o. Chiar acum.

– Hm? Dar – Şefule, mi-ai spus că ai nevoie de asta pentru studiu.

– Am. Dar dacă simţi că trebuie să ucizi, fă-o. Asta în mod deosebit e puicuţa ta. Dacă ai nevoie s-o omori, ca să redevii om întreg, dă-i drumul.

– "Ca să redevin om întreg..."

Gîndul îmi reverbera prin ţeastă. Bătrînul ştia de ce medicament era nevoie ca să mă vindec. Nu mai tremuram; pistolul îmi stătea potrivit în podul palmei, gata să scuipe şi să ucidă. Stăpînul meu...

Dacă-l ucideam pe ăsta aveam să fiu un om liber, dar n-aveam să fiu liber niciodată cît timp trăia el. Vroiam să-i ucid pînă la ultimul, să-i scot din toate ascunzătorile, să-i pîrjolesc – dar pe acesta mai presus de toţi.

Stăpînul meu... încă stăpînul meu, dacă nu-l omoram. Mă bîntuia un gînd tenebros si convins că dacă rămîneam singur cu el, n-aş fi fost în stare să fac nimic, aş fi îngheţat, în vreme ce el se tîra pe mine şi se cuibărea din nou între omoplaţii mei, îmi căuta coloana vertebrală, îmi intra în posesia creierului şi a însuşi eului meu.

Dar acum îl puteam ucide!

Fără să mai fiu speriat, ci exultînd feroce, am ridicat pistolul.

Bătrînul mă privea.

Am coborît arma, întrebînd nesigur:

– Şefule, să zicem c-o fac. Mai ai şi alţii?

– Nu.

– Dar ai nevoie.

– Da.

– Bine, dar... Pentru numele lui Dumnezeu, de ce mi-ai dat pistolul?

– Ştii de ce. Dacă trebuie, dă-i drumul. Dacă te poţi abţine, atunci Secţia se va folosi de el. Trebuia. Chiar dacă-i omoram pe toţi ceilalţi, atîta timp cît ăsta era viu, aveam să mă chircesc şi să dîrdîi în întuneric. Cît despre, ceilalţi – păi, puteam captura o duzină la Clubul Constituţiei. Odată acesta mort, aş fi condus eu însumi razia. Cu respiraţia accelerată, am ridicat din nou pistolul,

Apoi m-am întors şi i-am aruncat pistolul Bătrînului; îl prinse din zbor.

– Ce s-a-ntîmplat? mă întrebă.

– Hm? Nu ştiu. Cînd am fost gata s-o fac, mi-a ajuns să ştiu c-o pot face.

– Mi-am închipuit că aşa va fi.

Mă simţeam cuprins de căldură şi relaxare ca şi cum tocmai aş fi ucis un bărbat sau aş fi avut o femeie – ca şi cum tocmai aş fi ucis făptura. Am găsit puterea de a-i întoarce spatele. Nici măcar nu eram supărat pe Bătrîn pentru ceea ce făcuse.

– Ştiu că ţi-ai închipuit, fir-ai tu să fi. Cum te simţi în calitate de păpuşar?

Nu-mi luă împunsătura in glumă. Răspunse serios:

– Nu eu. Tot ce fac mai mult e să conduc omul pe Cărarea pe care vrea s-o urmeze. Acolo e păpuşarul.

Am întors privirea spre locul arătat.

– Da, am încuviinţat încet, "păpuşarul". Crezi că ştii ce vrei să spui – dar nu ştii. Şi, Şefule... sper să nu afli niciodată.

– Şi eu sper, răspunse el cu gravitate.

Acum mă puteam uita fără să tremur. Privind mai departe parazitul, am continuat:

– Şefule, cînd ai treminat cu el, atunci să-l omori.

– Îţi promit.

Ne întrerupse un om care năvăli înăuntru. Purta şort şi un halat de laborator; asta-l făcea să arate foarte caraghios. Nu era Graves; presupun că Bătrînul îl mîncase fript.

– Şefule, spuse el, nu ştiam că eşti aici. Am...

– Ei bine, sînt, îl întrerupe Bătrînul. De ce porţi halat?

Avea pistolul scos, îndreptat spre el. Omul se holbă la pistol ca şi cum ar fi fost o glumă proastă.

– Păi, lucram. Întotdeauna există riscul să te stropeşti. Unele soluţii sînt destul de...

– Scoate-l!

– Ha?

Bătrînul. îşi agită pistolul. Mie îmi spuse:

– Fii gata să-l iei în primire.

Omul se dezbrăcă-de halat. Avea umerii goi, fără a prezenta nici măcar eczema demascatoare.

– Ia împuţitul ăla de halat şi dă-i foc, îi ordonă Bătrînul. Pe urmă, întcarce-te la lucru.

Omul plecă grăbit, roşu la faţă, apoi se opri şi spuse:

– Şefule, eşti gata pentru acea, ăă, procedură?

– Curînd. Te-anunţ eu.

Ieşi. Bătrînul îşi băgă la loc pistolul, obosit.

– Afişez un ordin, murmură. Îl citesc cu voce tare, îi pun să-l repete literă cu literă. Li-l tatuez pe piepturile alea mici şi-nguste – şi se găseşte cîte un deştept care crede că pentru el nu-i valabil. Savanţi!

M-am însors spre fostul meu stăpîn. Continua să mă revolte, dar aveam, si un savuros sentiment de pericol, nu complet neplăcut.

– Şefule, am întrebat, ce-ai să faci cu chestia aia?

– Plănuiesc să-i iau un interviu.

– Să ce? Dar cum? Ce vreau să zic – maimuţa, adică...

– Nu, maimuţa nu poate vorbi. Va trebui să găsim un voluntar – un voluntar uman.

Cînd am început să vizualizez ceea ce vroia să spună, groaza mă izbi din nou cu toată puterea.

– Nu poţi vorbi serios. N-ai face asta – nimănui.

– Pot şi-am s-o fac. Ceea ce trebuie făcut se va face., – N-ai să găseşti un voluntar!

– Am unul.

– Ai? Pe cine?

– Dar nu vreau să-l folosesc pe cel pe care-l am. încă mai caut omul potrivit. Eram dezgustat şi nu mă ascundeam.

– N-ar trebui sa cauţi pe nimeni, voluntar sau nu. Dacă ai unul, altul n-ai să găseşti: nu pot exista doi oameni atît de nebuni.

– Posibil, încuviinţă el. Dar tot nu-l vreau pe cel actual. Interview-ul e obligatoriu, fiule; luptăm ducînd o lipsă totală de informaţii militare. Nu ne cunoaştem inamicul. Nu putem negocia cu el, nu ştim de unde vine, nici ce anume îl face să ticăie. Trebuie să aflăm; existenţa noastră depinde de asta.

Singura cale de-a discuta cu jivinele astea e prin intermediul unei fiinţe omeneşti. Deci, se va face. Dar încă mai caut un voluntar.

– Nu te uita la mine!

– Ba mă uit la tine.

Replica mea fusese pe jumătate în glumă; răspunsul lui mă făcu să amuţesc. Am reuşit să bîlbîi:

– Eşti nebun! Ar fi trebuit să-l omor cînd aveam pistolul în mînă. Aş fi făcut-o, dacă ştiam de ce ai nevoie de el. Dar să mă ofer voluntar, să te las să pui chestia aia... Nu! Mi-a ajuns. Continuă ca şi cum nu m-ar fi auzit.

– Nu poate fi chiar oricine; trebuie să fie un om care e-n stare s-o suporte. Jaivis n-a fost destul de stabil, nici destul de dur. Ştim că tu eşti.

– Eu? Tot ce ştii e că am scăpat o dată cu viaţă. N-aş putea s-o mai suport înc-odată.

– Ei bine, răspunse el calm, e mai puţin probabil-să te omoare pe tine decît pe oricare altul. Eşti verificat şi călit şi cu oricine altcineva, riscul de-a pierde un agent ar fi mai mare.

– De cînd îţi faci griji să nu pierzi agenţii? l-am întrebat amar.

– Dintotdeauna, crede-mă. Îţi mai acord o posibilitate, fiule: o vei face, ştiind că trebuie făcută şi că ai cele mai mari şanse din toţi – şi poţi fi cel mai folositor dintre toţi, căci eşti obişnuit cu ea – sau laşi ca vreun alt agent să-şi rişte uzul raţiunii şi viaţa în locul tău!

Am început să-ncerc să-i explic ce simţeam. Nu puteam îndura gîndul de-a muri în timp ce eram posedat de un parazit. Într-un fel, simţeam că o asemenea moarte ar însemna condamnarea dinainte la un infern nesfîrşit şi

insuportabil. Şi chiar mai rea era perspectiva de-a nu muri. Odată ce moluscă mă atingea.

Am ridicat din umeri:

– Poţi lua înapoi cererea mea de înrolare. Există o limită a celor prin care poate trece un om. N-am s-o fac.

Se întoarse spre intercomul de pe perete:

– Laboratorul, anunţă el, începem acum. Grăbiţi-vă! Am recunoscut glasul omului care intrase peste noi:

– Care subiect?

– Voluntarul iniţial.

– Instalaţia cea mai mică? întrebă îndoielnic glasul.

– Exact. Ad-o aici.

Am pornit spre uşă, Bătrînul se răsti:

– Unde pleci?

– Afară, m-am răstit la rîndul meu. Nu vreau să am nimic de-a face cu asta.

Mă înhaţă şi mă întoarse:

– Ba nu pleci nicăieri. Tu ştii despre fiinţele astea; sfatul tău ne poate fi de folos.

– Dă-mi drumul.

– Ai să stai! spuse el neînduplecat, legat sau liber să te mişti. Am fost înţelegător cu boala ta, dar de prostii m-am săturat.

Eram prea obosit ca să-l mai înfrunt.

– Dumneata eşti şeful.

Laboranţii înpinseră înăuntru un fel de scaun, mai asemănător cu unul special de la Sing Sing decît cu orice altceva. Avea cătuşe pentru glezne şi genunchi, pentru încheiturile mîinilor şi coate. Exista şi un corset pentru a ţine pe loc talia şi pieptul, dar spătarul era tăiat astfel încît să lase

liberi umerii victimei.
L-au plasat lîngă cuşca maimuţei, înlăturînd apoi latura cuştii din imediata apropiere a "scaunului''. Maimuţa privi cu ochi pătrunzători, conştienţi, deşi membrele continuau să-i atîrne neputincioase. Cu toate acestea, am devenit si mai tulburat odată cu deschiderea cuştii. Doar ameninţarea Bătrînului de a mă reţine cu forţa mă oprea să plec. Tehnicienii făcură un pas înapoi, părînd să fie gata. Uşa se deschise si intrară mai multe persoane, printre care si Mary.
Am fost prins pe nepregătite; dorisem s-o văd şi încercasem in repetate rînduri să-i trimit vorbă prin surori, dar acestea fie n-o identificaseră, fie primiseră alte instrucţiuni. Iar acum, o vedeam în aceste împrejurări. L-am blestemat în sinea mea pe Bătrîn – nu era genul de spectacol la care să aduci o femeie, nici chiar o agentă. Ar trebui să existe undeva nişte limite decente.
Mary păru surprinsă să mă vadă, apoi mă salută cu o înclinare a capului. M-am mulţumit cu atît; nu era timp de vorbărie măruntă. Arăta bine, deşi era foarte serioasă. Purta acelaşi costum cu al infirmierelor, dar nu avea platoşa şi casca aceea ridicolă. Ceilalţi erau bărbaţi, împovăraţi cu echipamente de înregistrare şi stereo, precum şi cu alte aparate.
– Gata? se interesă laborantul şef.
– Dă-i drumul, răspunse Bătrînul.
Mary merse drept spre "scaun" şi se aşeză. Doi tehnicieni îngenunchează şi începură să închidă cătuşele. Priveam, cuprins de o amorţeală îngheţată. Apoi l-am înşfăcat pe Bătrîn, l-am aruncat literalemente într-o parte şi am ajuns lîngă scaun, înbrîncind tehnicienii din drum.

– Mary! am urlat, ridică-te de-acolo! Acum Bătrînul ţinea pistolul spre mine.

– Pleacă de lîngă ea, ordonă. Voi trei – puneţi mîna pe el si legaţi-l.

Am privit pistolul, apoi din nou pe Mary. Nu se mişca: avea picioarele deja legate. Nu făcea decît să se uite la mine, cu ochi compătimitori.

– Scoală-te Mary, am spus cu glas înfundat, vreau să stau jos.

Au scos scaunul, aducînd în locul lui unul mai mare. N-aş fi încăput într-al ei; ambele fuseseră croite pe măsură. Cînd au treminat să mă imobilizeze, păream să fiu turnat în beton. Spinarea începu să mă mănînce insuportabil, deşi încă n-o atinsese nimic.

Mary nu mai era în cameră; n-o văzusem plecînd si nici nu părea să conteze. După ce am fost pregătit, Bătrînul îmi puse o mînă pe braţ şi spuse calm:

– Mulţumesc, fiule. Nu i-am răspuns.

Nu i-am văzut mînuind parazitul pentru a mi-l pune pe ceafă. Nu mă interesa atît de mult încît să privesc, chiar dacă as fi putut întoarce capul, lucru de care nu eram în stare. Maimuţa latră o dată, zbieră, şi cineva strigă:

– Atenţie!

Se lasă tăcerea, cu toţii ţinîndu-şi respiraţia – apoi ceva umed mă atinse pe gît şi am leşinat.

Mi-am revenit cu aceeaşi energie înţepătoare pe care o mai cunoscusem. Ştiam că mă aflam la strîmtoare, dar eram plin de-o hotărîre prudentă de a găsi o scăpare. Nu-mi era teamă; îi dispreţuiam şi eram convins că-i pot păcăli.

Bătrînul spuse tăios:

– Mă auzi?

– Nu mai ţipa, am răspuns.

– Iţi aminteşti de ce ne aflăm aici?

– Vrei să pui întrebări, i-am replicat. Ce-aştepţi?

– *Ce eşti*?

– Tîmpită întrebare. Sînt înalt de peste un metru optzeci şi cinci, mai mulţi muşchi decît creieri, şi cîntăresc...

– Nu tu. Ştii cui mă adresez – *ţie*.

– Ne jucăm de-a ghicitul?

Bătrînul aşteptă, înainte de-a răspunde:

– N-are nici un rost să ne prefacem că nu ştiu ce eşti...

– A, dar nici nu ştii.

– Ştii bine că te-am studiat în tot timpul cît ai trăit pe trupul maimuţei ăleia. Ştiu lucruri care-mi creează un avantaj. Unu...

Începu să le enumere:

– Poţi fi omorît.

Doi, poţi fi rănit. Nu-ţi plac şocurile electrice şi nu suporţi căldura, nici măcar atîta cît poate suporta un om.

Trei, fără gazdă, eşti neputincios. Te-aş fi putut scoate de pe ea si ai fi murit.

Patru, n-ai nici o putere în afara acelora pe care le iei cu împrumut – iar gazda ta e imobilizată. Încearcă-i legăturile. Trebuie să cooperezi – sau să mori.

Îmi încercasem deja legăturile, găsindu-le, după cum mă şi aşteptasem, imposibil de învins. Asta nu mă îngrijora; simţeam o încîntare stranie de-a fi din nou cu stăpînul meu, eliberat de necazuri şi tensiuni. Datoria mea era să-l slujesc; viitorul avea să-şi poarte singur de grijă. Cătuşa de la o gleznă părea mai slabă decît celelalte; poate reuşeam să-mi scot piciorul din ea. Am verificat braţele: poate că,- dacă mă

relaxam complet...

Imediat sosi o instrucţiune – sau am luat o hotărîre; cuvintele însemnau acelaşi lucru. Nu exista nici un conflict intre stăpînul meu şi mine; eram unul şi acelaşi. Instrucţiunile sau decizie, ştiam că nu era momentul sa risc o evadare. Am privit prin cameră, încercînd să deduc cine era înarmat. Bănuiam că numai Bătrînul; asta îmbunătăţea şansele.

Unde-va, jos în adînc, se simţea acea durere a disperării şi vinovăţiei pe care n-o cunosc decît slugile stăpînilor, sau eram mult prea ocupat ca să mă tulbure.

– Ei? continuă Bătrînul. Răspunzi la întrebări; sau te pedepsesc?

– Ce întrebări!? Pînă acum n-ai vorbit decît prostii. Bătrînul se întoarse spre un tehnician:

– Dă-mi gîdilatorul.

N-am simţit nici o teamă, fiind încă ocupat să-mi verific legăturile. Dacă-l puteam ispiti să-şi aducă pistolul la îndemînă – presupunînd că reuşeam să-mi eliberez un braţ – atunci aş fi putut...

întinse o vergea dincolo de umerii mei. Am simţit un şoc de durere; încăperea se întunecă de parcă ar fi fost apăsat un comutator. Eram despicat în două; pentru moment, rămăsesem fără stăpîn.

Durerea trecu, lăsînd în urma ei doar arsura amintirii, înainte de-a putea din nou gîndi coerent, despărţirea se sfîrşi şi mă aflam din nou în siguranţă, în îmbrăţişarea stăpînului. Dar, pentru prima si singura dată de cînd îl slujeam, nu eram scutit de griji.; o parte din sălbatica-i frică şi durere mi se transmisese.

– Ei, întrebă Bătrînul, cum îţi place gustul? Panica se risipi;

mă umplea din nou starea de bine, lipsită de orice griji, deşi precautâ şi atentă.

Încheieturile mîinilor şi gleznele, care începuseră să mă doară, îşi reveniră.

– De ce ai făcut asta? ani întrebat. Fireşte, mă poţi lovi – dar de ce?

– Răspunde-mi la întrebări.

– Pune-le.

– Ce eşti?

Răspunsul nu veni pe dată. Bătrînul întinse mîna după tijă; m-am auzit rostind:

– Sîntem oamenii.

– Ce fel de oameni?

– Singurii oameni. V-am studiat şi vă cunoaştem obiceiurile. Am...

M-am oprit dintr-o dată.

– Continuă, spuse încruntat Bătrînul, gesticulînd cu tija.

– Am venit, am continuat eu, să vă aducem...

– Să ne aduceţi ce?

Voiam să vorbesc; vergeaua se afla înfricoşător de aproape. Dar aveam greutăţi cu cuvintele.

– Să vă aducem pacea, am izbucnit. Bătrînul pufni.

– Pacea, am continuat, şi mulţumirea... şi bucuria... capitulării.

Din nou am ezitat; "capitulare "' nu era cuvîntul potrivit. Făceam eforturi, ca atunci cînd vorbeşti într-o limbă străină.

– Bucuria, am repetat, bucuria de a găsi... nirvana. Cuvîntul se potrivea. M-am simţit ca un cîine mîngîiat pentru că s-a apropiat un băţ; mă guduram de plăcere.

– Dă-mi voie să-nţeleg, spuse Bătrînul. Promiteţi speciei

umane că, dacă ne predăm pur şi simplu, veţi avea grijă de noi si ne veţi face fericiţi. Corect?

– Exact?

–!

Bătrînul studie problema, privind dincolo de umerii mei. Scuipă pe podea.

– Ştii, spuse el încet, mie si celor din spiţa mea, ni s-au oferit adesea tîrguri de genul ăsta. Niciodată n-au meritat o para chioară.

– Încearcă singur, i-am propus. Se poate face repede – apoi, vei şti.

De astă dată mă privi în faţă.

– Poate ar trebui. Poate-i sînt dator... cuiva, s-o-ncerc. Poate am s-o fac, într-o zi. Dar deocamdată, continuă el răspicat, ai de răspuns la nişte întrebări. Răspunde repede şi corect şi nu păţeşti nimic. Întîrzie, şi dau drumul la curent.

Agită vergeaua.

M-am făcut mic, deznădăjduit şi înfrînt. Un moment crezusem că va accepta şi plănuiam posibilităţile de evadare.

– Acum, continuă el, de unde veniţi?

Nici un răspuns. Nu simţeam nici un îndemn să răspund.

Vergeaua se apropie.

– De departe! am izbucnit.

– Asta nu-i o noutate. Unde e baza voastră iniţială, planeta natală?

Bătrînul aşteptă, apoi spuse:

– Va trebui să-ţi împrospătez memoria.

Îl priveam prosteşte, fără să mă gîndesc la nimic. Un asistent îl întrerupse.

– Mm? făcu Bătrînul.

– S-ar putea să aibă dificultăţi semantice, repetă celălalt. Concepte astronomice diferite.

– De ce? întrebă Bătrînul. Moluscă asta ştie tot ceea ce ştie şi gazda ei; am dovedit-o. Dar se întoarse şi o apucă pe altă cale:

– Ascultă-aici. Cunoşti sistemul solar. Planeta voastră e în interiorul sau în afara lui?

Am ezitat, apoi am răspuns:

– Toate planetele sînt ale noastre. Bătrînul se trase de buză,

– Mă-ntreb, murmură el, ce vrei să spui. Nu-i nimic, vă puteţi revendica tot împuţitul de Univers. Unde vi-i cuibul? De unde vin navele voastre?

Nu-i puteam spune; am rămas tăcut. Deodată, întinse mîna în spatele meu. Am simţit o lovitură, zdrobitoare.

– Vorbeşte, fir-ai al dracului! Din ce planetă? Marte! Venus? Jupiter? Saturn? Uranus? Neptun? Pluton?

În timp ce le înşira, le-am văzut – iar eu nu părăsisem Pămîntul decît pînă la staţiile spaţiale. Cînd am ajuns la cea căutată, am ştiut – iar gîndul îmi fu smuls imediat.

– Vorbeşte, continuă el, sau te-aşteaptă băţul. M-am auzit spunînd:

– Nici una. Căminul nostru e mult mai departe. Mă privi după umeri, apoi in ochi.

– Minţi. Ai nevoie de puţin suc ca să-ţi păstrezi sinceritatea.

– Nu, nu!

– Nu strică să-ncercăm.

Încet, împunse cu tija în spatele meu. Am ştiut din nou răspunsul si eram gata să i-l spun, cînd ceva mă apucă de beregată. în aceeaşi clipă, începu durerea.

Nu încetă. Eram sfîşiat În bucăţi; încercam să vorbesc orice,

numai să opresc durerea, dar mîna aceea continua să mă strîngă de gît.

.. Prin ceaţă, am văzut chipul Bătrînului, plutind şi pîlpîind.

– Ţi-a ajuns? întrebă el.

Am dat să răspund, dar mă sufocam şi icneam. L-am văzut întinzînd din nou vergeaua. Am explodat în bucăţi şi am murit.

Stăteau aplecaţi asupra mea. Cineva spuse:

– Îşi revine.

Chipul Bătrînului era deasupra feţei mele.

– Ţi-e bine, fiule? întrebă el neliniştit. Am întors capul.

– Pe-o parte, vă rog, spuse un alt glas. Să-i fac injecţia.

Cel ce vorbise îngenunche lîngă mine şi mă înţepă. Se ridică apoi în picioare, îşi privi mîinile, după care şi le şterse de şort.

Gyro, sau cam aşa ceva, mi-am spus absent. Orice-ar fi fost, mă aduna la loc. Curînd m-am ridicat în capul oaselor, fără ajutor. Mă aflam tot, în camera cu cuşca, drept în faţa scaunului aceluia blestemat. Am încercat să mă scol în picioare; Bătrînul îmi dădu mîna. I-am respins-o.

– Nu mă atinge!

– Scuză-mă, răspunse el, apoi se răsti: Jones! Tu şi Ito – aduceţi brancarda. Duceţi-l la infirmerie. Doc mergi cu ei.

– Desigur.

Omul care-mi făcuse injecţia vru să mă ia de braţ. M-am retras:

– Nu pune mîna pe mine!

Doctorul îl privi pe Bătrîn, care ridică din umeri apoi le făcu semn tuturor să se îndepărteze.

M-am dus la uşă, singur, şi am ieşit pe culoar. Acolo m-am oprit, mi-am privit încheieturile mîinilor şi gleznele, trăgînd

concluzia că puteam foarte bine să merg la infirmerie. Doris avea să mă îngrijească, după care poate reuşeam să adorm. Mă simţeam de parcă aş fi boxat cincisprezece runde şi le-aş fi pierdut pe toate.

– Sam, Sam!

Cunoşteam vocea aceea. Mary veni grăbită şi se opri în faţa mea, privindu-mă cu ochi mari şi plini de regret,

– Oii, Sam! Ce ţi-au făcut?

Avea vocea atît de înecată încît aproape n-am putut-o înţelege.

– Ar trebui să ştii, am răspuns. Aveam destulă putere ca s-o pălmuiesc.

– Căţea, am adăugat.

Camera mea era goală încă, dar n-am găsit-o pe Doris. Am inchis uşa, apoi m-am culcat în pat cu faţa în jos, încercînd să-mi alung orice gînd sau sentiment. După un timp am auzit o exclamaţie şi, deschizînd un ochi, am văzut-o pe Doris.

– Ce Dumnezeu? strigă ea.

I-am simţit mîinile blînde pe trupul meu.

– Vai, bietul, bietul copilaş! Şi adăugă:

– Stai aici, nu te mişca. Merg după doctor.

– Nu!

– Dar trebuie să te vadă doctorul.

– N-am să-l văd eu pe el. Ajută-mă tu.

Nu răspunse. După un timp, am auzit-o ieşind. Reveni imediat – cred că imediat – şi începu să-mi spele rănile. Cînd îmi atinse spatele, mi-a venit să urlu. Dar mi-l pansa repede si spuse:

– Acum, întoarce-te – uşurel.

– Rămîn pe burtă.

– Nu, se opuse ea, vreau să bei ceva, fii băiat cuminte.

M-am întors, mai mult ajutat de ea, şi ani băut ceea ce mi-a dat. După scurt timp, am adormit. Cred că-mi amintesc că m-am trezit, l-am văzut pe Bătrîn şi l-am înjurat. Era acolo şi doctorul – sau poate visasem.

Mă trezi domnişoara Briggs, iar Doris îmi aduse micul dejun; parcă n-aş fi fost niciodată pe lista bolnavilor. Nu mă prezentam prea rău. Mă simţeam de parcă aş fi căzut prin Cascada Niagara într-un butoi; aveam bandaje pe ambele braţe şi picioare, unde mă tăiasem cu cătuşele, dar nici o fractură. În suflet eram bolnav.

Să nu mă înţelegeţi greşit. Bătrînul m-ar fi putut trimite într-un loc periculos. Pentru asta semnasem. Dar nu semnasem pentru ceea ce-mi făcuse el. Ştia ce anume mă făcea să ticăi şi se folosise de asta pentru a mă forţa să fac ceva ce n-aş fi acceptat niciodată de bunăvoie. Apoi, după ce obţinuse de la mine ceea ce voia, mă folosise fără pic de milă. A, pălmuisem şi eu oameni ca să-i fac să vorbească. Uneori, n-ai încotro. Dar asta fusese altceva. Credeţi-mă.

Bătrînul era acela care mă durea într-adevăr. Mary? La urma urmei, ce era ea? Doar o altă puicuţă. Adevărat, mă dezgusta faptul că se lăsase folosită ca momeală. Nu se supăra nimeni că-şi folosea feminitatea în calitate de agentă; Secţia trebuia să aibă şi oameni de sex feminin. Existaseră întotdeauna spioane, iar cele tinere si drăguţe foloseau întotdeauna aceleaşi arme. Dar n-ar fi trebuit să accepte să şi le folosească împotriva unui coleg – cel puţin, n-ar fi trebuit să le folosească împotriva mea.

Nu-i foarte logic, nu? Era logic pentru mine. Mă săturasem; puteau continua cu "Operaţiunea Paraziţi" fără mine; aveam o

cabană în Munţii Adirondaeks; o aprovizionasem cu hrană congelată ca să-mi ajungă., cel puţin un an. Pilule tempus din belşug; aveam să plec acolo şi să le folosesc – iar lumea putea să se salveze singură, sau să se ducă dracului, fără mine. Dacă se apropia cineva mai mult.de-o sută de metri, fie-şi arăta spatele gol, fie-l pîrleam.

UNSPREZECE

TREBUIA SĂ-I SPUN CUIVA CELE ÎNTÎMPLATE, iar Doris era ţapul ispăşitor. Fu indignată. Ce zic eu, suferi ca o bufniţă fiartă. Pansase rănile pe care mi le pricinuiseră. Soră fiind, se ocupase de cazuri mult mai grave, dar asta era opera propriilor noştri oameni. I-am aruncat în faţă părerea mea despre rolul lui Mary în toată afacerea.

– Să înţeleg că vrei să te însori cu ea?

– Corect. O prostie, nu?

– Deci a ştiut ce ţi se putea întîmpla. N-a fost cinstit. Se opri din masaj, cu ochii scăpărători:

– N-am întîlnit-o niciodată pe roşcata asta a ta – dar dacă-mi iese-n cale, am s-o zgîrii pe mutră!

I-am zîmbit:

– Eşti o fată bună, Doris. Cred că ai juca absolut cinstit cu un bărbat.

– A, am tras şi eu cîteva clape. Dar dac-aş fi făcut ceva măcar pe jumate din asta, ar trebui să sparg toate oglinzile pe care le am. Întoarce-te, să-ţi iau celălalt picior.

Venii Mary. Primul lucru pe care l-am ştiut a fost vocea furioasă a lui Doris:

– Nu poţi intra. Mary răspunse:

– Ba intru.

– Înapoi, chirăi Doris, sau îţi smulg din rădăcini părul ăla cănit.

Urmară zgomote de încăierare ->- şi pleoscul unei palme pe obrazul cuiva.

– Hei! am strigat. Ce se-ntîmplă!

Apărură împreună în uşă. Doris gîfîia şi avea părul ciufulit. Mary reuşea să arate demnă, dar avea pe obraz o pată roşie de mărimea mîinii lui Doris.

Doris îşi recapătă suflul şi spuse:

– Ieşi afară. Nu vrea să te vadă.

– Prefer s-aud de la el asta, replică Mary. Le-am privit pe amîndouă, apoi am spus:

– Of, ce naiba. E aici, si am cîteva să-i zic. Îţi mulţumesc c-ai încercat, Doris.

– Eşti un prost! spuse Doris şi ieşi. Mary veni lîngă pat.

– Sam, murmură ea. Şam.

– Nu mă cheamă Sam.

– Nu ţi-am cunoscut niciodată numele adevărat. N-aveam timp să-i explic că părinţii mei mă împovăraseră cu "Elihu". I-am răspuns:

– Ei, si? "Sam" merge.

– Sam, repetă ea. O, Sam, dragul meu Sam.

– Nu-s "dragul" tău. Înclină capul.

– Da, ştiu. Nu ştiu de ce. Sam, am venit să aflu pentru ce mă urăşti. Probabil nu pot schimba situaţia dar trebuie să ştiu.

Am scos un sunet de dezgust.

– După tot ce-ai făcut, nu ştii de ce? Mary, oi fi tu rece ca un peste, dar proastă nu eşti.

Clătină din cap:

– Tocmai pe dos, Sam. Nu sînt rece, dar sînt adesea proastă. Uită-te la mine, te rog. Ştiu ce ţi-au făcut. Ştiu că i-ai lăsat să ţi-o facă pentru ca să mă salvezi pe mine. Ştiu, şi ţi-s profund recunoscătoare. Dar nu ştiu de ce mă urăşti. Nu ţi-am cerut s-o faci şi nici n-am vrut s-o faci. N-am răspuns; după un răstimp, spuse:

– Nu mă crezi?

M-am rezemat într-un cot:

– Cred că te-ai convins pe tine însăţi că aşa a fost. Acum am să-ţi spun eu ţie cum a fost.

– Da, te rog.

– Te-ai aşezat în scaunul ăla trucat, ştiind că nu te voi lăsa în veci să treci prin asta. O ştiai, indiferent dacă mintea ta întortocheată de femeie o recunoaşte sau nu. Bătrînul nu m-ar fi putut sili, nici cu pistolul, nici chiar cu drogurile. Tu puteai. Ai făcut-o. M-ai forţat să-o fac, deşi aş fi preferat să mor decît să mai ating... un lucru care mă lăsa murdar şi întinat.

Devenea tot mai albă la faţă, pînă ajunse să arate aproape verde în contrast cu părul. îşi regăsi respiraţia şi spuse:

– Tu crezi asta, Sam?

– Altfel cum?

– Sam, nu aşa s-a întîmplat. N-am ştiut că vei fi acolo. Am fost extrem de surprinsă. Dar trebuia să merg pînă la capăt; promisesem.

– Promiseseşi, am îngînat-o. Asta le rezolvă pe toate, o promisiune de şcolăriţă.

– Nu prea e o promisiune de şcolăriţă.

– N-are importanţă. Şi nu contează nici dacă-mi spui adevărul că ştiai sau nu ştiai de prezenţa mea acolo.

Problema e: tu erai acolo si eu eram acolo – şi puteai să-ţi închipui ce-avea să se-ntîmple dacă făceai ceea ce-ai făcut.

– Aşa...

Tăcu, apoi continuă:

– Dacă aşa ţi-se pare ţie, n-am cum să neg faptele.

– Nu prea.

Rămase absolut nemişcată, un lung răstimp. Am lăsat-o-n pace. într-un tîrziu, spuse:

– Sam – ai spus odată ceva despre o dorinţă a ta de-a mă lua de soţie.

– Aia a fost altădată.

– Nu mă aşteptam să-ţi reiei propunerea. Dar a existat un soi de concluzie firească. Sam, indiferent ce crezi despre mine, vreau să-ţi spun că-ţi sînt profund recunoscătoare pentru ceea ce-ai făcut ca să mă ajuţi. Ăă... Miss Barkis e dispusă, Sam. Mă înţelegi?

I-am -rînjit:

– Sincer, aşa să-mi ajute Dumnezeu, năzbîtiile minţii de femeie mă încîntă şi mă uluiesc. Crezi mereu că poţi anula scorul, luînd-o de la început cu un singur atu.

Am continuat să rînjesc, în timp ce ea se înroşea la faţă.

– Nu ţine. N-am să te stînjenesc aceeptîndu-ţi generoasa ofertă:

Îmi replică pe un ton ferm:

– Îţi accept răspunsul. Oricum, am vorbit serios. Asta – sau oricare altceva aş putea face vreodată pentru tine.

M-am lăsat la loc pe spate.

– Sigur, poţi face ceva pentru mine.

– Ce anume? se lumină ea la faţă.

– Să nu mă mai baţi la cap. Sînt obosit. I-am întors spatele.

Bătrînul vîrî capul înăuntru mai tîrziu în aceeaşi după-amiază. Reacţia mea imediată a fost de plăcere; personalitatea Bătrînului e greu de refuzat. Apoi mi-am amintit, şi m-a luat cu frig.

– Vreau să discut cu tine, spuse el intrînd.

– N-am ce să discut cu dumneata. Ieşi afară. Nu-mi luă în seamă vorbele, si se apropie:

– Pot să iau loc?

– Se pare c-o faci oricum. Trecu şi peste asta.

– Ştii, fiule, eşti unul dintre cei mai buni băieţi ai mei dar uneori te cam pripeşti.

– Nu-ţi fă griji cu ăsta, am răspuns. De cum îmi dă drumul doctorul, am întins-o.

N-auzea nimic din ce nu voia el să audă.

– Te repezi direct la concluzii. Uite de pildă fata asta, Mary...

– Care Mary?

– Ştii la cine mă refer; o cunoşti pe Mary Cavanaugh.

– Dumneata o cunoşti aşa.

– Ai făcut-o cu ou si cu oţet fără să ştii realitatea. Ai răvăşit-o rău. E posibil să-mi fi făcut praf o agentă foarte- bună.

– Hmmph! Îmi dau lacrimile.

– Ascultă, mucosule, n-ai nici un drept să fii mîrlan cu ea. Nu cunoşti faptele.

N-am răspuns; explicaţiile sînt o scuză jalnică.

– A, ştiu ce gîndeşti, urmă el. Crezi că s-a bisat folosit;! ca momeală. Ei bine, te cam înşeli. A fost folosită, dar eu o foloseam pe ea. Aşa am plănuit.

– Ştiu foarte bine.

– Atunci de ce-o învinuieşti?

– Pentru că te-ai fi putut descurca şi fără cooperarea ei.

Minunat din partea dumitale, ticălos fără inimă şi bun de nimic ce eşti, să-ţi asumi toată vina – dar nu poţi.

Nu-mi auzi nici ocara. Continuă:

– Înţelegi totul înafară de punctul cheie, şi anume – fata nu ştia.

– Măciuci la buci, era acolo.

– Era într-adevăr. Fiule, te-am minţit eu vreodată?

– Nu, am recunoscut, dar nu cred c-ai ezita.

– Poate că merit asta, răspunse el. Mi-aş minţi unul din proprii oameni, dacă de-asta ar depinde securitatea naţională. N-am găsit de trebuinţă, fiindcă i-am ales cu mare grijă pe toţi cei care lucrează pentru mine. Dar de astă dată bunăstarea ţării nu depinde de asta si nu te mint şi n-ai decît să verifici singur şi să decizi tu dacă mint sau nu. Fata nu ştia. Nu ştia că aveai să fii în camera aceea. Nu ştia că se punea problema cine să se aşeze pe scaun. N-avea nici cea mai vagă bănuială că nu vroiam s-o facă ea, sau că hotărîsem deja că tu erai singurul care-mi convenea, chiar de-aş fi fost nevoit să te leg şi să te silesc – lucru pe care l-aş fi făcut, dacă n-aveam în mînecă o carte trucată pentru a te obliga să accepţi. Măciuci la buci eşti tu, fiule; nu ştia nici măcar că fuseseşi şters de pe lista bolnavilor.

Voiam s-o cred, asa că făceam toate eforturile naibii să nu cred. Cît despre el, dacă se ostenea sau nu să mintă – ei bine, readucerea pe linie a doi agenţi de prima mînă era un scop pe care l-ar fi putut cataloga, în situaţia de faţă, ca implicînd siguranţa naţională, Bătrînul are o minte foarte complexă.

– Uită-te la mine! adăugă. Am ceva în care vreau să te frec cu botul înainte de orice, toată lumea – inclusiv eu – apreciază ceea ce-ai făcut, indiferent de motive. Voi adresa o scrisoare

şi, fără-ndoială, ai să primeşti o medalie. Asta rămîne valabil, indiferent că rămîi în Secţie sau nu.

Şi continuă:

– Dar nu-ţi da aere ca un soldăţel de plumb...

– Să-mi dau!

– ... fiindcă medalia aia o s-o primească persoana nepotrivită, Mary ar merita-o. Şi acum să taci; n-am terminat. Tu a trebuit s-o faci cu de-a sila. Nu te critic; trecuseşi prin destule. Dar Mary a fost o voluntară adevărată, ireproşabilă. Cînd s-a aşezat pe scaunul ăla, nu se aştepta la nici o contramandare de ultim moment, şi avea toate motivele să creadă că, dacă scapă cu viaţă, n-avea să mai fie în toate minţile, ceea ce-i şi mai rău. Dar a făcut-o – fiindcă ea e o eroină, materie în care ţie-ţi mai lipsesc cîteva puncte.

Vorbi mai departe, fără a aştepta să-i răspund:

– Ascultă, fiule – majoritatea femeilor sînt nişte prostănace afurisite, cu creieri de copil. Dar au o rază de acţiune mai mare decît noi. Cele mai curajoase sînt mai curajoase, cele bune sînt şi mai bune – iar cele rele sînt şi mai rele, Ceea ce-ncerc eu să-ţi spun e următorul lucru: această femeie e mai bărbat decît tine, şi ai greşit grav faţă de ea.

Eram atît de aprins, încît nu puteam să judec dacă spunea sau nu adevărul, sau dacă mă manipula din nou. Am spus:

– Poate m-am repezit la persoana nepotrivită. Dar dacă ce -spui e adevărat...

– Este.

– ... asta nu-ndulceşte cu nimic ceea ce-ai făcut dumneata; dimpotrivă, o agravează.

O încasă fără să clipească,

– Fiule, îmi pare rău dacă ţi-am pierdut respectul. Dar n-am

de ales mai mult decît are un comandant în bătălie. Chiar mai puţin, căci lupt cu altfel de arme. Am fost întotdeauna capabil să-mi împuşc propriul cîine. O fi rău, poate – dar de asta are nevoie munca mea. Dacă ai s-ajungi vreodată în aceeaşi poziţie, va trebui s-o faci şi tu.

– Slabe speranţe.

– De ce nu te odihneşti, şi să te gîndeşti în linişte?

– O să-mi i-au liber – liber definitiv.

– Forte bine.

Dădu să plece. L-am oprit:

– Stai.

– Da?

– Mi-ai promis ceva şi nu te iert. În legătură cu parazitul ăla – ai spus că pot să-l omor, personal. Ai terminat cu el?

– Da, dar...

Am dat să mă ridic:

– Nici un "dar". Dă-mi pistolul. Am s-o fac acum.

– Nu poţi. E mort deja.

– Ce! Dar mi-ai promis.

– Ştiu. Însă a murit în timp ce-ncercam să te silim – să îl silim să vorbească,

Am început să rîd în hohote. Mă zguduiam şi nu mă puteam opri.

Bătrînul mă zgîlţîi:

– Încetează! O să ţi se facă rău. Regret ce s-a-ntîm-plat, dar nu-i nimic de rîs.

– A, ba e, am răspuns, sughiţînd şi chicotind. E cea mai mare comicărie care s-a-ntîmplat. Toată comedia aia – de pomană. Te-ai murdărit, ne-ai spurcat pe mine si pe Mary – şi totul degeaba.

– Hm! De unde ideea asta?
– Ha! Ştiu! N-ai scos de la el – de la noi – nici măcar mărunţişuri. N-ai aflat nimic ce nu ştiai dinainte.
– Pe dracu', n-am aflat!
– Pe dracu', ai aflat.
– A fost un succes mai mare decît îţi trece prin minte, fiule. Adevărat, n-am stors nimic de la el în mod direct, înainte de-a muri – dar am scos ceva de la tine.
– De la mine?
– Azi-noapte. Te-am trecut prin ciur azi-noapte. Ai fost dopat, expertizat psihic, cu creierul trecut prin unde, analizat, stors şi întins la uscat. Parazitul a vărsat o droaie-n tine şi încă mai erau acolo, să le culeagă hipno-analiştii după ce ţi l-am scos.
– Ce anume?
– Unde trăiesc. Ştim de unde vin şi putem riposta – de pe Titan, al şaselea satelit al lui Saturn. Cînd o spuse, am simţit că mă strînge ceva de beregată, sufocîndu-mă – si am ştiut că avea dreptate.
– Fără-ndoială, te-ai zbătut înainte de-a reuşi s-o scoatem, continuă el, amintindu-şi. A trebuit să te imobilizăm ca să nu te răneşti singur – şi mai mult.
Îşi aruncă piciorul olog peste marginea patului şi-si aprinse o ţigară. Părea foarte dornic să se arate prietenos. Cît despre mine, nu vroiam să-l înfrunt; mi se-nvîrtta capul şi aveam de pus în ordine diverse lucruri. Titan – asta era departe. Omul nu ajunsese niciodată dincolo de Marte, doar dacă nu cumva Expediţia Seagraves, cea care nu mai revenise niciodată, ajunsese la lunile lui Jupiter.
Totuşi, puteam ajunge acolo dacă aveam un motiv

întemeiat. Aveam să le ardem cuibul! în cele din urmă, se ridică să plece. Şonticăise pînă la uşă, cînd l-am oprit:

– Tată...

Nu-l mai numisem astfel de ani de zile. Se întoarse, cu o expresie surprinsă şi neajutorată:

– Pa, fiule?

– De ce m-aţi botezat dumneata si Mama, "Elihu"?

– Hm? Păi, aşa-l chema pe bunicul tău după mamă.

– Aha. Cam slab motiv, aş zice.

– Poate că nu.

Se răsuci, şi l-am oprit iar:

– Tată – ce fel de om a fost mama mea?

– Mama ta? Nu ştiu exact cum să-ţi spun. Mă rog – semăna mult cu Mary. Da, domnule, semăna foarte mult cu ea.

Ieşi şchiopătînd, fără a-mi mai lăsa vreo şansă să vorbesc.

M-am întors cu faţa la perete. După o vreme, m-am liniştit.

DOISPREZECE

CÎND ÎMI DĂDU DRUMUL DOCTORUL, M-AM dus s-o caut pe Mary. Încă nu aveam decît cuvîntul de onoare al Bătrînului, dar bănuiam tare de tot că mă făcusem de rîs îngrozitor.. Nu mă aşteptam să se bucure că mă vede, dar trebuia să-i spun ce aveam de spus. Aţi putea crede că o roşcovană înaltă şi frumoasă e la fel de uşor de găsit ca un şes în Kansas. Dar agenţii de teren vin şi pleacă, iar personalul de bază e încurajat să-şi vadă doar de treaba lui. Serviciul personal scăpă de mine fără menajamente. Mă trimiseră la Operaţiuni, adică la Bătrîn. Asta nu-mi convenea.

Am întîmpinat şi mai mari suspiciuni cînd am încercat cu

portarul; începeam să mă simt ca un spion în propria mea Secţie.

M-am dus la laboratorul biologic, nu l-am găsit pe şef si am vorbit cu un asistent. Nu ştia nimic despre o fată care să aibă legătură cu "Proiectul Interview"; reveni la scărpinatul său şi răsfoitul rapoartelor. Am plecat, îndreptîndu-mă spre biroul Bătrînului. Se părea că n-aveam de ales.

La biroul domnişoarei Haines stătea o mutră nouă. N-am mai văzut-o niciodată pe Miss Haines, nici n-am întrebat ce se alesese de ea; nu voiam să ştiu. Noua secretară îmi transmise codul de identitate şi, minune mare, Bătrînul era înăuntru si mă primea.

– Ce vrei? întrebă el arţăgos. I-am răspuns:

– Mă gîndeam că poate ai ceva de lucru pentru mine.

Ceea ce nu era deloc intenţia mea.

– Că tot veni vorba, tocmai mă pregăteam să trimit după tine. Ai trîndăvit destul. Latră ceva în telefonul de birou, se ridică si spuse:

– Hai!

Deodată m-am simţit cuprins de linişte.

– La Cosmetică?

– Moaca ta urîtă o să folosească foarte bine. Mergem la Washington.

Ne-am oprit, totuşi, la Cosmetică, dar numai pentru haine de stradă. Mi-am luat un pistol şi am pus să-mi verifice telefonul.

Paznicul de la uşă ne puse să ne dezvelim spinările înainte de-a ne lăsa să ne-apropiem şi să ieşim. Am urcat, pomenindu-ne la nivelele inferioare ale oraşului New Philadelphia.

– Să-nţeleg că burgul ăsta-i curat? l-am întrebat pe Bătrîn.

– Dacă aşa crezi, ai rugină-n cap, replică el. Beleşte ochii.

N-am avut prilejul să-i pun mai multe întrebări. Prezenţa atîtor oameni complet îmbrăcaţi mă deranja; m-am pomenit că ţineam distanţa şi mă uitam după umeri rotunjiţi. Intrarea într-un ascensor aglomerat, pentru a urca la platforma de lansare, mi se păru de-a dreptul temerară. Cînd am ajuns în maşină, cu comenzile fixate, i-am spus-o.

– Ce dracu' au în cap autorităţile? Aş putea să jur că un copoi pe lîngă, care-am trecut avea cocoaşă.

– Posibil. Chiar probabil.

– Poftim, şi mai şi vorbeşti! Credeam c-ai pus treaba la punct şi ripostăm pe toate fronturile.

– Şi ce propui?

– Păi, e evident. Chiar dac-ar fi gerul Bobotezii, n-ar trebui să mai vedem nicăieri o spinare acoperită, nu înainte de-a şti c-au murit cu toţii.

– Exact.

– Ei, şi-atunci... Ascultă, Preşedintele ştie scorul, nu?

– Îl ştie.

– Şi ce-aşteaptă? Ar trebui să declare legea marţială şi să treacă la acţiune.

Bătrînul privi peisajul de jos.

– Fiule, tu trăieşti cu impresia că Preşedintele conduce ţara asta?

– Bine-nţeles că nu. Dar e singurul om care poate acţiona.

– Minţim – uneori, Premierului Tvetkov i se spune "Prizonierul de la Kremlin". Adevărat sau nu, Preşedintele e prizonierul Congresului.

– Adică, Congresul n-a luat măsuri?

– Am petrecut ultimele cîteva zile – de cînd am zădărnicit

atentatul asupra Preşedintelui – încercînd să-l ajut să-i convingă. Ai lucrat vreodată pe lîngă o comisie parlamentară, fiule? Am încercat să-mi imaginez. Iată-ne şezînd aici, tonţi ca două păsări dodo – da, şi homo sapiens avea să devină specie dispărută, la fel ca dodo-ul, dacă nu ne urneam. După un timp, Bătrînul spuse:

– E timpul să înveţi faptele politice ale vieţii, fiule. Parlamentele refuză să acţioneze chiar şi în faţa unor primejdii mai evidente decît aceasta. Asta nu-i evidentă. Dovezile sînt subţiri şi greu de crezut.

– Dar cum rămîne cu Secretarul Adjunct ai Trezoreriei? Pe-asta n-o pot ignora.

– Zău? I-am smuls-o Secretarului Adjunct de pe umeri, exact în Aripa de Est, şi i-am omorît două gărzi din Serviciul Secret. Iar acum, onorabilul domn e internat la Walter Beed, cu un breakdown nervos, şi nu-şi poate aminti ce s-a întîmplat. Departamentul Tezaurului a declarat căo tentativă de asasinare a Preşedintelui a fost dejucată, într-adevăr, dar nu în sensul celor afirmate de ei.

– Iar Preşedintele n-a luat nici o măsură?

– Consilierii prezidenţiali i-au recomandat să mai aştepte. Majoritatea parlamentară care-l susţine e nesigură – si în ambele tabere există oameni care-i vor capul pe-o tavă de argint. Politica de partid e un joc dur.

– Doamne Sfinte, partizanului nu se aplică în cazuri ca ăsta!

Bătrînul arcui o sprînceană:

– Aşa crezi tu?

Am reuşit în fine să-i pun întrebarea pentru care venisem la el în birou: unde era Mary?

– Ciudată întrebare din partea ta, mormăi el. L-ara lăsat în

pace; continuă:

– Acolo unde trebuie. Îl păzeşte pe Preşedinte. Ne-am dus mai întîi la o şedinţă închisă a unei comisii speciale reunite. Cînd am ajuns acolo, tocmai vizionau imagini stereo cu prietenul meu antropoid, Napoleon – cadre de-ale lui cu titanul în cîrcă, apoi prim-planuri ale titanului. Toţi paraziţii seamănă unii cu alţii; dar ştiam care era acesta şi mă bucuram teribil că murise.

Maimuţa îmi cedă locul mie. M-am văzut imobilizat în scaun. Detest să admit cum arătam; un fricos adevărat nu-i ceva simpatic. I-am văzut ridicînd titanul din spinarea maimuţei şi plasîndu-l pe spatele meu gol. Apoi am leşinat – în film, şi aproape c-am leşinat din nou şi-n realitate. N-am s-o descriu; mă răscoleşte să vorbesc despre asta.

Dar am văzut făptura murind. Pentru atîta lucru a meritat să mă uit la tot restul.

Filmul se sfîrşi, iar preşedintele adunării spuse:

– Ei bine, domnilor?

– Domnule Preşedinte!

– Domnul din Indiana are cuvîntul.

– Vorbind fără nici o prejudecată faţă de subiectul în discuţie, am văzut imagini mai bine trucate, de la Hollywood.

Se auziră rîsete înfundate, iar cineva strigă:

– Auzi! Auzi!

Şeful laboratorului nostru biologic depuse mărturie, după care m-am auzit chemat la bară. Mi-am spus numele, adresa, ocupaţia, apoi mi s-a cerut să relatez pe scurt despre experienţele mele sub tirani. Întrebările erau citite de pe o foaie. Lucrul care m-a frapat a fost că nu voiau să-mi audă răspunsurile. Doi dintre ei citeau ziare.

Mi se puseră doar două întrebări de la parter. Un senator îmi spuse:

– Domnule Nivens – vă numiţi Nivens? Am confirmat.

– Domnule Nivens, continuă el, spuneţi că sînteţi detectiv?

– Da.

– De la F.B.I., fără îndoială?

– Nu, şeful meu îi raportează direct Preşedintelui. Senatorul zîmbi:

– Exact cum mă aşteptam. Acum, domnule Nivens, întîmplător sînteţi actor, nu-iaşa?

Părea să consulte nişte însemnări.

Am încercat să explic totul. Voiam să spun că jucasem o vară, dar totuşi eram un detectiv adevărat, viu şi destul de sigur. Nu mi s-a dat nici o şansă.

– Atîta este de ajuns, domnule Nivens. Vă mulţumesc.

Cealaltă întrebare fu adresată de un senator vîrstnic, care vroia să-mi cunoască punctul de vedere asupra folosirii banilor rezultaţi din taxe şi impozite pentru înarmarea altor ţări şi se folosea de aceste întrebări pentru a-şi exprima propriile lui puncte de vedere. Opinia mea asupra acestui subiect e cam confuză, dar n-am apucat să mi-o pronunţ. Următorul lucru pe care-l ştiu e că grefierul îmi spunea:

– Luaţi loc, dommde Nivens.

Am rămas pe loc, ţeapăn.

– Ascultaţi, am spus. E evident că o credeţi o înscenare. Ei bine, pentru numele lui Dumnezeu, aduceţi un detector de minciuni! Sau folosiţi "testul somnului". Audierea asta-i o farsă..

Preşedintele bătu cu ciocănelul:

– Treceţi la loc, domnule Nivens. Am trecut.

Bătrînul îmi spusese că scopul întrunirii era de a întocmi o rezoluţie a camerelor reunite care să declare starea totală de urgenţă şi să-l investească pe Preşedinte cu autoritate de război. Am fost expulzaţi înaintea trecerii la vot.

– Arată prost, i-am spus bătrînului.

– Nu te mai gîndi, răspunse el. Preşedintele a ştiut că mutarea a eşuat cînd a aflat numele membrilor din comisie.

– Şi aşa unde-ajungem? Aşteptăm ca moluştele să cucerească si Congresul l

– Preşedintele continuă să-i adreseze Congresului un mesaj cerînd autoritate deplină.

– O va obţine?

Bătrînul se rezumă să se încrunte.

Şedinţa reunită era secretă, dar am fost prezenţi şi noi – din ordinul direct al Preşedintelui.

Bătrînul şi cu mine stăteam în treaba aia mică de genul unui balcon, din spatele pupitrului vorbitorilor. Deschiseră şedinţa cu o trăncăneală extinsă, după care trecură prin ceremonia de a-l notifica pe Preşedinte. Se prezentă de îndată, escortat de delegaţia lui. Îl însoţea garda, dar toţi membrii erau oameni de-ai noştri.

Mary se afla printre ei. Cineva îi instala un scaun pliant, exact lîngă Preşedinte. Trebăluia cu un caiet şi-i tot dădea hîrtii, prefăcîndu-se că-i era secretară. Dar travestiul se termina aici; arăta precum Cleopatra într-o noapte caldă – şi la fel de deplasată ca un pat într-o biserică. Atrăgea tot atîta atenţie ca si Preşedintele.

I-am prins ochiul- iar ea mi-a adresat un zîmbet prelung, dulce. Am rînjit ca un căţelandru collie, pînă cînd Bătrînul mă înghionti în coaste. Apoi m-am rezemat de spătar, încercîntat

să fiu cuminte.

Preşedintele prezentă o explicaţie rezonabilă a situaţiei. Era la fel de logică si directă ca un raport ingineresc, şi cam tot atît de emoţionantă. Nu făcea decît să înşire faptele. La sfîrşit, îşi puse deoparte însemnările.

– Aceasta este o urgenţă atît de stranie şi cumplită, depăşind pe departe orice experienţă anterioară, încît trebuie să cer puteri extinse pentru a-i face faţă. în unele regiuni, trebuie declarată legea marţială. Vor fi necesare grave încălcări ale garanţiilor civile, pentru o perioadă. Dreptul de liberă circulaţie trebuie suspendat. Dreptul de asigurare contra percheziţiei şi reţinerii arbitrare trebuie să facă loc dreptului tuturor la siguranţă. Întru-cît orice cetăţean, indiferent cît de respectabil sau loial, poate fi sluga silită a acestor inamici secreţi, toţi cetăţenii trebuie să privească în faţă pierderea drepturilor şi a demnităţilor personale, pînă eradicăm această molimă, Cu cea mai mare neplăcere, vă cer să autorizaţi aceşti paşi necesari. Cu aceste cuvinte, se aşeză.

Se poate simţi starea unei mulţimi. Erau neliniştiţi, dar nu-i convinsese. Preşedintele Senatului îl privi pe liderul majorităţii senatoriale; acesta fusese prevăzut pentru a propune rezoluţia. Nu ştiu dacă liderul parterului a clătinat din cap sau a făcut vreun semn, dar nu luă cuvîntul. Între timp, prelungirea devenea jenantă şi se auzeau strigăte de "Domnule Preşedinte!" si "Linişte!"

Preşedintele Senatului respinse alte cîteva propuneri şi-i dădu cuvîntul unui membru al partidului său – Senatorul Gottlieb, un cal de hulubă care şi-ar fi votat propria linşare, dacă ar fi făcut parte din programul partidului lui. Începu prin a declara că nu ceda nimănui, în respectul său pentru

Constituţie, Declaraţia Drepturilor Omului şi, probabil, Marele Canion. Se referi cu modestie la îndelungata sa experienţă şi vorbi frumos despre locul Americii în istorie. Credeam că trage de timp, în timp ce băieţii lucrau la o ciornă nouă – pînă cînd mi-am dat deodată seama că vorbele lui se cumulau spre un anume înţeles: propunea să se suspende ordinea de zi şi să se treacă la inculparea şi judecarea Preşedintelui Statelor Unite!

Am priceput-o la fel de repede ca oricine; senatorul îşi învăluise propunerea în atîtea retorisme rituale, încît era greu să-ţi dai seama ce vroia să spună. L-am privit pe Bătrîn.

Bătrînul o privea pe Mary.

Ea se uita la el, cu expresie de extremă urgenţă.

Bătrînul smulse un notes din buzunar, mîzgăli ceva, făcu hîrtia ghemotoc şi i-o aruncă lui Mary. Fata o prinse, o citi – şi i-o trecu Preşedintelui.

Acesta stătea jos, lejer, relaxat – de parcă n-ar fi ascultat cum unul dintre cei mai vechi prieteni ai săi îi împroşca numele cu noroi şi, odată cu acesta, şi securitatea Republicii. Citi biletul, apoi privi fără grabă spre Bătrîn. Bătrînul dădu din cap.

Preşedintele ţării îl înghionti pe Preşedintele Senatului, care, la acest gest, se aplecă spre el.

Schimbară cîteva şoapte.

Gottlieb continua să îndruge vrute şi nevrute. Preşedintele Senatului bătu cu ciocanul:

– Dacă domnul senator este atît de amabil! Gottlieb tresări şi spuse:

– Nu cedez.

– Domnului senator nu i se cere să cedeze. Dată fiind

importanţa spuselor dumneavoastră, sînteţi rugat să veniţi la pupitrul oratoric.

Gottlieb păru nedumerit, dar trecu încet în faţa parlamentului. Scaunul lui Mary bloca treptele podiumului, în loc de-a se da la o parte din drum, începu să se foiască, întorcîndu-se şi ridicînd scaunul, astfel că bloca şi mai mult accesul. Gottlieb se opri, iar fata se frecă de el. Omul o prinse de braţ, pentru a se sprijini atît el, cît şi pe ea. Îşi vorbiră, dar nimeni altcineva nu putu distinge un cuvînt. În cele din urmă, senatorul trecu la pupitru.

Bătrînul tremura ca un cîine în lesă. Mary ridică privirea si dădu din cap. Bătrînul spuse:

– Pe el!

Am trecut balustrada dintr-un salt, aterizînd pe umerii lui Gottlieb. L-am auzit pe Bătrîn strigînd:

– Mănuşi, fiule! Mănuşile!

N-am stat după el. Am sfîşiat sacoul senatorului cu mîinile goale şi i-am putut vedea moluscă pulsîndu-i sub cămaşă. Am smuls cămaşa, expunînd-o în văzul tuturor.

Şase camere stereo n-ar fi putut înregistra cele ce se întîmplară în următoarele cîteva secunde. L-am strîns pe Gottlieb de gît pentru a-i opri zvîrcolirile. Mary i se aşezase peste picioare.

Preşedintele stătea lîngă mine, strigînd:

– Priviţi! Priviţi!, Acum puteţi vedea cu toţii!

Preşedintele Senatului se ridicase în picioare, stupefiat, legănîndu-şi ciocănelul. Tot Congresul era în debandadă, bărbaţii răcneau, femeile zbierau. Deasupra mea, Bătrînul striga ordine gărzilor prezidenţiale.

Printre pistoalele gărzilor şi bătăile de ciocan se restabili o

oarecare ordine. Preşedintele începu să vorbească. Spuse că Providenţa le acordase o şansă de a vedea natura duşmanului şi propuse să treacă pe rînd pentru a-l vedea cu ochii lor pe unul dintre titanii de pe cea mai mare lună a lui Saturn. Fără a aştepta consimţămîntul, arătă spre rîndul întîi, chemîndu-i să se apropie.

Veniră.

Mary rămase pe platformă. Trecuseră cam douăzeci, iar pe o parlamentară o apucaseră isteriealele, cînd am văzut-o pe Mary făcîndu-i semn Bătrînului. De astă dată, am luat-o înainte cu o cîtime ordinului lui. M-aş fi putut alege cu o luptă zdravănă, dacă nu erau pe-aproape doi dintrebăieţi; acesta era tănîr şi voinic, fost infanterist marin. L-am culcat lîngă Gottlieb.

Apoi urmă "inspecţia şi percheziţia", indiferent că le plăcea sau nu. Eu le-am bătut pe femei pe spinare în timp ce treceau şi am prins una. Crezusem c-am prins-o Şi pe a doua, dar reieşi că era o confuzie jenantă; deputata era atît de obeză încît mă înşelasem. Mary mai depista doi, după care urmă o coloană lungă, de peste trei sute de oameni, fără lozuri cîştigătoare. Era evident că unii se ţineau la urmă.

Opt oameni înarmaţi cu pistoale nu erau de ajuns – unsprezece, dacă-i puneam la socoteală si pe Bătrîn, Mary si cu mine. Majoritatea moluştelor ar fi scăpat, dacă liderii grupărilor parlamentare n-ar fi organizat ajutorul. Cu sprijinul lor, am prins treisprezece, dintre care zece vii. Numai una dintre gazde fu grav rănită.

TREISPREZECE

ASTFEL, PREŞEDINTELE PRIMI AUTORITA-tea iar Bătrînul deveni, de facto, şeful său de stat major; în sfîrşit, ne puteam mişca. Bătrînul avea în minte o campanie simplă. Nu mai putea fi vorba de carantina pe care o propusese cînd infecţia se limita la regiunea Des Moines; înainte de-a putea lupta, trebuia să-i localizăm. Dar agenţii guvernului nu puteau percheziţiona două sute de milioane de oameni; oamenii trebuiau s-o facă ei înşişi.

"Progiamul Spatele Gol" avea să fie prima fază a "Operaţiunii Paraziţi". Ideea era ca toată lumea – toată lumea – să se dezbrace pînă la mijloc şi să rămînă aşa, pînă cînd erau depistaţi şi ucişi toţi titanii. A, femeile puteau purta peste spinare bretele de sutien; un parazit nu se putea ascunde sub o baretă supraelastică.

Am pregătit o prezentare care să însoţească discursul stereo al Preşedintelui adresat naţiunii. Activitatea rapidă salvase şapte, dintre paraziţii pe care-i demascaserăm în sacra sală a Congresului; erau vii, pe gazde din regnul animal. Îi puteam arăta, împreună cu părţile mai puţin înfricoşătoare din filmul în care apăream eu. Preşedintele însuşi avea să apară în şort, iar un grup de modele aveau să demonstreze Ce Vor Purta în Acest Anotimp Cetăţenii Bine Dezbrăcaţi, inclusiv armura metalică pentru cap şi coloana vertebrală, concepută pentru a apăra omul chiar si în somn.

Am terminat totul într-o singură noapte de cafele negre. Bomba din final avea să prezinte Congresul în sesiune, discutînd starea de urgenţă, fiecare bărbat, femeie şi om de serviciu stînd cu spatele gol.

Cu douăzeci -si opt de minute înaintea transmisiei, Preşedintele primi un telefon de la Congres. Eram de faţă;

Bătrînul lucrase cu Preşedintele toată noaptea, si mă ţinuse si pe mine alături, pentru corvezi. Cu toţii purtau pantaloni scurţi; Programul Spatele Gol începuse deja la Casa Albă. Preşedintele nu se osteni să ne taie accesul la partea lui din conversaţie.

– La telefon, spuse. După un timp, adăugă:

– Eşti sigur? Foarte bine. John, ce-mi recomanzi?.... înţeleg. Nu, nu cred c-ar merge..... Mai bine trec eu pe- acolo,. Spune-le să fie gata.

Împinse la loc telefonul şi se întoarse spre un aghiotant:.

– Spune-le să ne-aştepte cu transmisia.

Apoi i se adresă Bătrînului:

– Vino, Andrew, trebuie să mergem la Capitol iute

Trimise după valet şi se retrase într-o cameră de toaletă adiacentă biroului; cînd ieşi, era îmbrăcat formal pentru o ocazie de stat. Nu ne dădu nici o explicaţie. Restul ne-am păstrat costumele din piele de om şi astfel ne-am dus la Capitoliu.

Era o sesiune a camerelor reunite – şi mă simţeam ca într-un coşmar fără-pantaloni-în-biserică, congresmenii şi senatorii fiind îmbrăcaţi ca de obicei. Apoi am văzut că oamenii de serviciu erau în pantaloni scurţi şi fără cămăşi, şi mi-am mai revenit.

Se părea că unii preferau să fie morţi decît să-şi piardă demnitatea, cu senatorii cap de listă. Congresmenii de asemenea. Îi conferiseră Preşedintelui autoritatea pe care le-o ceruse; Programul Spatele Gol în sine fusese discutat şi aprobat – dar nu înţelegeau să. se aplice şi la ei. La urma urmei, fuseseră examinaţi, şi curăţiţi. Poate că unii găseau puncte slabe în argumentaţie, dar nimeni nu voia să facă cel

dintîi striptease în public. Şedeau ţepeni, complet îmbrăcaţi.

După ce îşi ocupă locul la pupitru, Preşedintele aşteptă să se facă linişte mormîntală. Apoi, încet, calm, începu să-si scoată hainele. Se opri cînd rămase gol pînă la brîu. După aceea se întoarse, ridicînd braţele. În sfîrşit, vorbi:

– Am făcut asta, astfel ca să vedeţi că Preşedintele vostru nu e prizonier al inamicidui. Făcu o pauză.

– Dar cum rămîne cu dumneavoastră!: Ultimul cuvînt fusese azvîrlit întregii săli.

Preşedintele împunse aerul cu un deget, spre liderul deputaţilor majoritari:

– Mark Cummings – eşti.un cetăţean loial, sau un spion zombi? Scoate cămaşa!

– Domnule Preşedinte...

Era Charity Evans, din statul Maine, foarte asemănătoare cu o învăţătoare drăguţă. Se ridică în.picioare şi am văzut că, deşi complet îmbrăcată, purta o rochie de seară. Poalele-i ajungeau pînă la pămînt, dar sus era decoltată la maximum posibil. Se răsuci ca un manechin; partea din spate a rochiei se termina la baza coloanei vertebrale.

– Aşa e bine, domnule Preşedinte?

– Absolut satisfăcător, doamnă.

Cummings moşmondea cu vestonul; era stacojiu la faţă. Cineva se ridică, în centrul sălii – Senatorul Gottlieb. Părea c-ar fi trebuit să se afle în pat: avea obrajii pămîntii şi supţi, iar buzele cianozate. Dar se ţinea drept şi, cu incredibilă demnitate, urmă exemplul Preşedintelui.

Apoi făcu şi el o piruetă completă; pe spate i se vedea urma roşie a parazitului.

Vorbi:

– Aseară, am stat aici şi am înşirat lucruri pe care nu le-aş fi rostit nici să fi fost jupuit de viu. Aseară, nu eram propriul meu stăpîn. Astăzi sînt. Nu vedeţi că Roma arde?

Deodată, în mîini îi apăru un pistol:

– În picioare, cozi de topor ce sînteţi, magistraţi de cafenea. În două minute vreau să văd un spate gol. Pe urmă, trag!

Cîţiva bărbaţi de lîngă el încercară să-l apuce de braţ, dar Gottlieb roti pistolul ca pe un plici de muşte, pocnindu-l pe unul în faţă, Mi-l scosesem pe-al meu, gata să-i susţin jocul, dar nu mai era necesar. Vedeau cu toţii că era primejdios ca un taur bătrîn; bătură în retragere.

Un moment nu se mişcă nimeni, după care începură să se lepede de ţoale ca nişte Doukhobors. Un bărbat se repezi spre uşă; i se puse piedică. Nu, nu purta parazit. Dar am prins alţii trei. După aceea, emisia începu cu zece minute întîrziere Şi Congresul îşi începu prima sesiune cu "spatele gol".

PAISPREZECE

"ÎNCUIAŢI UŞILE''

"ÎNCHIDEŢI REGISTRELE DE FUM ALE HORNURILOR!"

"NU INTRAŢI ÎN LOCURI ÎNTUNECOASE!" "FERIŢI-VĂ DE MULŢIMI!" "ORICE OM CARE POARTĂ HAINĂ E UN DUŞMAN – TRAGEŢI!"

În plus faţă de constantul baraj de propagandă, ţara fu împărţită în sectoare şi explorată din zbor, în căutarea altor farfurii zburătoare la sol. Ecranul nostru radar era în alertă continuă faţă de semnalele neidentificate. Unităţile militare, de la trupe aeropurtate pînă la staţii de rachete pilotate, erau gata să atace tot ce ateriza.

În zonele necontaminate, oamenii îşi scoteau cămăşile, de bună voie sau fără tragere de inimă, priveau în jur şi nu găseau nici un parazit. Urmăreau transmisiile de ştiri, îşi puneau întrebări şi aşteptau ca guvernul să-i anunţe că primejdia a trecut. Dar nu se întîmpla nimic, şi atît laicii cît şi clerul local începeau să se îndoiască de necesitatea de a umbla pe străzi în costume de baie.

Zonele contaminate? Rapoartele din regiunile contaminate nu se deosebeau cu nimic, în sens material, de rapoartele din celelalte zone.

Pe vremea radioului, asta nu s-ar fi putut întîmpla; postul din Washington, de unde se transmitea, putea cuprinde întreaga ţară. Dar transmisiile stereo-video folosesc lungimi de undă atît de reduse, încît e necesară retransmisia de la un orizont la altul, iar canalele locale trebuie să reia emisiunile centrale; acesta e preţul pe care-l plătim pentru abundenţa de canale şi imaginile cu înaltă definiţie.

În zonele infectate, moluştele controlau posturile, locale oamenii n-auzeau nici un avertisment.

La Washington, însă, aveam toate motivele să credem că auziseră avertismentele. Reveneau rapoarte din – ei bine, din Iowa, la fel ca şi din California. Guvernatorul statului Iowa fu printre primii care-i trimiseră un mesaj Preşedintelui, făgăduind cooperare deplină. Era chiar şi retransmisia unui mesaj adresat electoratului prin stereo de către guvernator, gol pînă la brîu. Stătea cu faţa la aparat şi-mi venea să-i spun să se întoarcă. Apoi au comutat pe altă cameră, şi ni s-a înfăţişat prim-planul unui spate gol, în timp ce guvernatorul continua să vorbească din nou. L-am ascultat într-o sală de conferinţe de lîngă cabinetul Preşedintelui. Acesta îl păstrase

pe Bătrîn lîngă el. Eu mă ţineam pe-alături, iar Mary era în continuare de gardă. Era prezent şi Secretarul de Stat cu Securitatea, Martinez, precum şi Comandantul Suprem de Stat Major, Mareşalul de Aviaţie Rexton.

Preşedintele privi emisiunea şi se întoarse spre Bătrîn:

– Ei, Andrew? Credeam că Iowa e un loc pe care trebuie să-l îngrădim.

Bătrînul mormăi. Mareşalul Rexton spuse:

– Din cîte presupun eu – nu vă fie cu supărare, n-am avut prea mult timp la dispoziţie – s-au ascuns sub pămînt. S-ar putea să trebuiască să pieptănăm fiecare palmă de loc din toate zonele suspecte.

Bătrînul mormăi iar:

– Să piaptăn Iowa, porumbişte cu porumbiste, nu mă atrage deloc.

– Dumneavoastră cum aţi proceda altfel, domnule?

– Imaginează-ţi duşmanul! Nu poate coborî sub pămînt. Nu poate trăi fără gazdă.

– Foarte bine – presupunînd că e adevărat, cît de mulţi paraziţi aţi spune că se află în Iowa"?

– La dracu', de unde să ştiu eu? Nu m-au luat confident.

– Să zicem că facem o estimare maximă. Dacă... Bătrînul îl întrerupse:

– N-aveţi nici o bază pentru estimări. Nu vă daţi seama, oameni buni, că titanii au cîştigat încă o rundă?

– Cum?

– Tocmai l-aţi auzit pe guvernator; ne-au lăsat să-i vedem spatele – sau spatele cuiva. Aţi observat că nu s-a întors în faţa camerei?

– Dar s-a întors, spuse cineva. L-am văzut eu.

– Am avut, cu siguranţă, impresia că-l văd întorcîndu-se, spuse încet Preşedintele. Insinuezi că Guvernatorul Paeker e posedat el însuşi?

– Corect. Aţi văzut ceea ce trebuia să vedeţi. A intervenit o tăietură de montaj exact înainte de-a se fi întors complet; oamenii rareori le observă. Totul depinde de asta, domnule Preşedinte; toate mesajele, din Iowa sînt falsificate.

Preşedintele se arată gînditor. Secretarul Martinez spuse:.

– Imposibil! E sigur că mesajul guvernatorului ar fi putut să fie falsificat – un actor de compoziţie iscusit o putea face. Dar am primit zeci de transmisii din Iowa.Cum rămîne cu imaginile acelea de stradă din Des Moines? Să nu-mi spuneţi că se pot truca sute de oameni care umblă, goi pînă la talie – sau paraziţii dumneavoastră practică hipnoza în masă?

– Din cîte ştiu eu, nu, acceptă Bătrînul. Dacă-s în stare de-a şa ceva, am putea foarte bine să aruncăm prosopul. Dar ce vă face să credeţi că imaginea aceea provenea din Iowa?

– Hm? Păi, pe toţi dracii, domnule, am primit-o prin canalul din Iowa.

– Şi-asta ce dovedeşte? Aţi citit vreun indicator de stradă tipică dintr-un centru comercial de oraş. Să trecem peste numele de oraş pe care ni l-a spus crainicul; din ce oraş era?

Secretarul rămase cu gura căscată. Sînt destul de aproape de acea "cameră mintală" pe care ar trebui s-o aibă detectivii; am derulat din nou imaginea, în gînd -si nu numai că n-aş fi putut să-i spun din ce oraş era, nu-mi dădeam seama nici măcar din care parte a ţării. Ar fi putut să fie în Seattle, Memphis, sau Boston – sau în nici unul dintre ele. Majoritatea cartierelor centrale din oraşele americane sînt la fel de standardizate ca nişte frizerii.

– Nu contează, continuă Bătrînul. Eu nu mi-am putut da seama, si am căutat anume repere în teren. Explicaţia e simplă; postul din Des Moines a luat o imagine de stradă a Programului Spatele Gol din vreun oraş necontaminat şi a retransmis-o cu propriul lor comentariu. Au tăiat din film tot ce l-ar fi putut localiza – iar noi am înghitit-o. Domnilor, duşmanul acesta ne cunoaşte. Această companie a fost plănuită în amănunt şi sînt gata să ne-o ia înainte cu aproape fiecare mişcare pe care-o facem.

– Nu eşti cam alarmist, Andrew? replică Preşedintele. Există si o altă posibilitate, ca titanii să se fi mutat altundeva.

– Sînt tot în Iowa, spuse sec Bătrînul, dar nu cu chestia aia o veţi dovedi, încheie el, arătînd spre ecranul stereo.

– Dar e ridicol! scînci Secretarul Martinez. Susţineţi că nu putem obţine un raport corect din Iowa, ca şi cum ar fi un teritoriu ocupat.

– Exact asta şi este.

– Însă eu m-am oprit in Des Moines acum două zile. Totul era normal. Dacă nu vă e cu supărare, accept ideea existenţei paraziţilor dumneavoastră, deşi eu n-am văzut nici unul. Însă hai să-i găsim acolo unde se află si să-i smulgem din rădăcini, în loc de-a visa fantasmagorii. Bătrînul făcu o mutră obosită. Într-un tîrziu răspunse:

– Controlaţi comunicaţiile unei ţări. şi veţi controla întreaga ţară. Aţi face bine să vă mişcaţi repede, domnule Secretar de Stat, astfel n-or să vă mai rămînă nici un fel de comunicaţii.

– Dar nu făceam decît să...

– Smulge-i dumneata din rădăcini! -aruncă brutal Bătrînul. Ţi-am spus că-s în Iowa – şi-n New Qrleans, într-o duzină de alte locuri. Eu mi-am terminat treaba. – Se ridică în picioare,

spunînd:

– Domnule Preşedinte, am fost foarte solicitat pentru vîrsta mea; cînd nu dorm, îmi pierd calmul. Pot fi scuzat?

– Desigur, Andrew.

Nu-si pierduse calmul, şi cred că Preşedintele o ştia. El nu-şi pierde calmul; îi face pe alţii să şi-l piardă. Secretarul Martinoz îi întrerupse:

– Staţi o clipă.Aţi făcut cîteva declaraţii categorice. Să le verificăm.

Se întoarse, spre Şeful Statului Major:

– Rexton!

– Aă – da, domnule.

– Postul acela nou- de lîngă Des Moines, Portul cutare-şi-cutare, numit după cum-îi-zice. -

– Fort Palton

– Ala, ăla. Păi, să nu pierdem vremea; prinde-i pe circuitul de comandă...

– Cu vizual, interveni Bătrînul.

– Cu vizual, desigur, şi-o să arătăm asta – adică, vom afla adevărata situaţie din Iowa.

Mareşalul de aviaţie îi făcu Preşedintelui un gest de cum-doriţi-dumneavoastră, trecu la instalaţia stereo şi luă legătura cu Cartierul General al Securităţii. Ceru cu ofiţerul de serviciu de la Port Patton, lowa.

Nu peste mult, ecranul prezintă interiorul unui centru de comunicaţii. Tot planul întîi era ocupat de un ofiţer tînăr. Gradul şi semnul de armă i se vedeau pe bonetă, dar avea pieptul gol, Martinez se întoarse triumfător spre Bărtîn.

– Vedeţi?

– Văd.

– Acum să ne asigurăm. Locotenente!

– Da, domnule!

Tînărul părea căzut în cap de uimire şi-şi tot muta privirea de la un chip celebru la altul. Recepţia şi dublul-unghi erau sincronizate; ochii imaginii priveau exact acolo unde păreau să privească.

– Ridică-te şi întoarce-te, continuă Martinez. Ăă? Păi, desigur, domnule.

Păru nedumerit, dar se supuse – si aproape că ieşi din cadru. Ii puteam vedea spatele gol pînă la coastele inferioare – nici un centimetru mai sus.

– Drăcia dracului! strigă Martinez. Stai jos si întoarce-te.

– Am înţeles!

Tînărul părea agitat. Adăugă:

– Doar o clipă, să măresc unghiul, domnule. Imaginea se pierdu, curcubee-unduitoare începînd să se fugărească pe ecran. Glasul tînărului ofiţer continua să se audă pe canalul audio:

– Aşa, – acum e mai bine, domnule?

– La dracu', nu vedem nimic!

– Nu vedeţi? Un monstru, domnule.

Deodată, ecranul se însufleţi şi, o clipă, am crezut că reveniserăm la Fort Patton. Dar de data astă pe ecran se vedea un maior, iar încăperea părea mai mare.

– Comandamentul Suprem, anunţă imaginea. Ofiţer de serviciu cu comunicaţiile, maior Ponovan.

– Maiorule, spuse Martinez stăpînindu-şi enervarea, aveam legătura cu Fort Patton. Ce s-a-ntîmpiat?

– Da, domnule; eu o monitorizam. Am avut o uşoară dificultate tehnică, Vă restabilim legătura într-un moment.

– Păi, grăbiţi-vă!

– Am înţeles.

Ecranul se văluri şi rămase gol. Bătrînul se ridică:

– Chemaţi-mă cînd aţi lămurit-o cu această "uşoară dificultate tehnică"". Eu mă duc să mă culc.

CINCISPREZECE

DACĂ AM DAT IMPRESIA CĂ SECRETARUL DE stat Martinez era un prost, îmi pare rău. Tuturor le-a venit greu la început să creadă ce puteau face molustele. Trebuie să vezi una cu ochii tăi – după care, o crezi pînă-n măduva oaselor.

Şi Mareşalul Rexton era un om fără cusur. Amîndoi au lucrat toată noaptea, după ce s-au convins, prin mai multe apeluri în locurile primejdioase cunoscute, că "întreruperile tehnice" nu intervin aşa cu una cu două. L-au chemat pe Bătrîn pe la patru dimineaţa, iar el m-a chemat pe mine.

Se aflau în aceeaşi cameră, Martinez, Rexton, vreo doi ofiţeri din statul lui major şi Bătrînul. Cînd am sosit eu, intră si Preşedintele, cu un halat pe el, urmat de Mary. Martinez dădu să Vorbească, dar Bătrînul interveni mai repede:

– Să-ţi vedem spatele, Tom!

Mary făcu semn că totul era în regulă, dar Bătrînul preferă să n-o observe.

– Nu glumesc, insistă el. Preşedintele spuse calm:

– Perfect corect, Andrew.

Şi lasă să-i alunece halatul de pe umeri. Avea spatele curat.

– Dacă nu dau exemplu, cum să m-aştept ca alţii să coopereze?

Martinez şi Rexton înfipseseră bolduri într-o hartă, roşii

pentru prost, verzi pentru bun, si cîteva chilimbarii. Statul Iowa parcă era bolnav de pojar; New Orleans şi comitatul Teche arătau la fel de rău. Capătul superior al bazinului Missouri, Mississippi de la St Paul pînă jos la St Louis era, clar, teritoriu inamic. De-acolo pînă la New Orleans erau mai puţine ace roşii. – dar nici unul verde. Se vedea o pată fierbinte în jurul oraşului El Paso şi două pe coasta de est.

Preşedintele privi harta.

– Ne-ar trebui ajutorul Canadei şi al Mexicului, spuse el. Vreun raport?

– Nici unul care să însemne ceva, domnule.

– Canada şi Mexicul, spuse cu seriozitate Bătrînul, nu vor fi decît un început, Veţi avea nevoie de întreaga lume.

– Chiar aşa? interveni Bexton. Cum rămîne cu Rusia? La asta nimeni n-avu răspuns. Prea mare ca s-o ignori, prea întinsă ca s-o ocupi, Al Treilea Război Mondial nu rezolvase problema rusească, şi nici un război n-avea s-o rezolve vreodată. Acolo paraziţii se puteau simţi ca acasă.

– Cu asta o să ne descurcăm cînd îi vine rîndul, spuse Preşedintele; îşi plimbă un deget pe hartă. Aveţi probleme cu transmiterea mesajelor pe Coastă?

– Se pare că nu, domnule, răspunse Rexton. Nu par să se amestece în releele directe. Dar am comutat toate comunicaţiile militare prin releele staţiilor spaţiale.

Îşi privi ceasul de la deget:

– Staţia Gamma, în acest moment.

– Hmmm... făcu Preşedintele. Andrew, ehestiile-astea ar putea asedia o staţie spaţială?

– De unde să ştiu? ripostă morocănos Bătrînul. Nu ştiu dacă navele lor sînt sau nu construite pentru aşa ceva. Cel mai

probabil ar face-o prin infiltrare, folosind rachetele de aprovizionare.

Urmă o discuţie despre posibilitatea ca staţiile spaţiale să fi putut fi deja ocupate; Programul Spatele Gol nu se aplica şi staţiilor. Deşi noi le construiserăm şi plătiserăm pentru ele, reprezentau, în sens tehnic, teritorii ale Naţiunilor Unite.

– Nu vă faceţi griji în legătură cu asta, spuse deodată Bexton.

– De ce? întrebă Preşedintele.

– Probabil sînt singurul de-aici care a servit pe o staţie spaţială. Domnilor, costumul pe care-l purtăm noi acum e o tradiţie pe staţii. Un om complet îmbrăcat ar ieşi în evidenţă ca un palton pe plajă. Dar vom vedea.

Îi dădu ordine urnui asistent. Preşedintele reluă studiul hărţii.

– Din cîte ştim pînă acum, spuse, el, arătînd spre Grinnell, Iowa, toate acestea derivă dintr-o singură aterizare, cea de-aici.

– Din cîte ştim, confirmă Bătrînul.

– A, nu! am intervenit eu. Ma priviră cu toţii.

– Continuă, spuse Preşedintele,

– Au mai avut loc cel puţin trei aterizări – ştiu că au fost – înainte de-a fi fost salvat eu.

Bătrînul făcu o mutră buimacă:

– Eşti sigur, fiule? Credeam că te storseserăm complet.

– Fireşte că-s sigur

– De ce n-ai spus nimic?

– Nu m-am mai gîndit niciodată la asta.

Am încercat să le explic cum te simţi cînd eşti posedat, cum ştii ce se petrece dar totul pare să se desfăşoare ca prin vis,

în egală măsură important şi neimportant. Deveneam tot mai nervos. Nu-s un tip instabil, însă călărirea de către un stăpîn lasă urme.

Bătrînul spuse:

– Calmează-te fiule.

Preşedintele îmi adresă şi el un zîmbet încurajator.

– Problema este, interveni Bexton, unde au aterizat? S-ar putea totuşi să capturăm una.

– Mă-ndoiesc, răspunse Bătrînul. Pentru prima au asigurat camuflajul în cîteva ore. Dacă era prima, adăugă el, gînditor.

M-am dus la hartă, încercînd să gîndesc, Transpirat, am arătat spre New Orieans:

– Sînt destul de sigur că una era cam pe-aici. Continuam să privesc harta.

– Nu ştiu unde-au aterizat celelalte.

– Pe-aici cum ar fi? mă întreabă Bexton, arătînd coasta de est.

– Nu ştiu. Nu ştiu.

– Nu-ţi poţi aminti nimic altceva? interveni ursuz Mart inez. Gîndeşte-te, omule!

– Pur şi simplu nu ştiu. Noi n-am ştiut niciodată ce făceau ei, nu cu-adevărat.

M-am gîndit pînă a început să mă doară ţeasta, apoi am arătat spre Kansas City:

– Am trimis aici mai multe mesaje, dar nu ştiu dacă erau ordine de expediţie sau nu.

Bexton privi harta:

– Vom presupune că a avut loc o aterizare lîngă Kansas City. Băieţii de la tehnic pot rezolva o problemă pe baza ei. S-ar putea supune unei analize logistice; atunci, am deduce,

cealaltă aterizare.

– Sau aterizări, sublinie Bătrînul.

– Hm! "Său aterizări". Desigur.

Se întoarse spre hartă, continuînd s-o examineze.

ŞAISPREZECE

MINTEA CEA DE PE URMĂ ESTE ÎNGROZITOR de zadarnică. În momentul cînd aterizase prima navă, ameninţarea ar fi putut să fie foarte uşor nimicită cu ajutorul unei bombe. În perioada cînd Mary, Bătrînul şi cu mine umblam în recunoaştere pe lîngă Grinnell, doar noi trei am fi putut ucide toate moluştele, dacă am fi ştiut unde se găseau.

Dacă Programul Spatele Gol ar fi fost ordonat în prima săptămînă, el singur ar fi putut rezolva totul. Reieşise însă curînd că Programul Spatele Gol eşuase ca măsură ofensivă, în defensivă era util; zonele necontaminate puteau fi menţinute astfel. Înregistrase chiar şi unele succese ofensive moderate: zonele contaminate dar nu "asigurate'' au fost curăţite – Washingtonul însuşi, New Philadelphia şi New Brooklyn. În această privinţă, putusem dă sfaturi concrete. Întreaga coastă de est deveni, din roşie, verde.

Centrul ţării, însă, pe măsură ce acoperea harta, o înroşea. Regiunile infectate se distingeau acum într-o lumină rubinie, căci harta de perete presărată cu bolduri fusese înlocuită de o enormă hartă militară electronică, la scara de 1/600 000, acoperind un perete întreg al sălii de conferinţe. Era o hartă repetitivă, masterul aflîndu-se în nivelurile subterane ale Noului Pentagon.

Ţara era împărţită în două, ca şi cum o mînă gigantică, ar fi

vărsat pigment roşu prin valea centrală. Două franje de culoarea chilimbarului mărgineau fîşia ocupată de moluşte; acestea erau singurele zone unde domnea o activitate reală, locuri în care recepţia pe linia-de-ochire era posibilă atît din posturile capturate de inamic, cît şi din cele aflate încă în mîinile oamenilor liberi. Una începea de lîngă Mineapolis, cotea la vest de Chicago şi la est de St Louis, după care şerpuia prin Tennessee şi Alabama, pînă în Golf. Cealaltă îşi tăia drum prin Marile Cîmpii, ieşind aproape de Corpus Christi, El Paso era centrul unei regiuni rubinii fără legătură cu corpul principal.

Mă întrebam ce se întîmpla în aceste fîşii de frontieră. Eram singur; se întrunise Cabinetul, iar Preşedintele îl luase pe Bătrîn cu el. Rexton si aghiotanţii lui plecaseră puţin mai devreme. Eu rămăsesem, căci ezitam să hoinăresc prin Casa Albă, Aşa că mă foiam si priveam luminile de culoarea chilimbarului comutîndu-se pe roşu şi, mult mai puţin frecvent, luminile roşii devenind chihlimbarii sau verzi.

Mă întrebam cum ar putea face rost de micul dejun un vizitator fără nici un statut precis. Eram treaz de la ora patru si, pînă acum, băusem o ceaşcă, de cafea, pe care mi-o servise valetul Preşedintelui. Mult mai urgent chiar, aveam nevoie să găsesc o toaletă. În cele din urmă, am ajuns destul de disperat ca să-ncerc uşile. Primele două erau încuiate; a treia ascundea ceea ce doream. Nu era marcată "Rezervat Şefului", aşa că am folosit-o. Cînd m-am întors, Mary se afla acolo. M-am uitat la ea prosteşte.

– Credeam că eşti cu Preşedintele.

– M-au alungat, zîmbi ea. A luat Bătrînul problema-n mînă.

– Ascultă, Mary, am spus, tot vreau să vorbesc cu tine şi

acum am pentru prima oară ocazia. Cred că am... Mă rog, oricum, n-ar fi trebuit să... Vreau să zic, după ce mi-a spus Bătrînul...

M-am oprit, cu discursul meu repetat atît de migălos ruinat complet.

– Oricum, n-ar fi trebuit să spun ce ţi-am spus, am conchis, nefericit.

Îmi puse o mînă pe braţ:

– Sam. Sam, mult iubitul meu Sam, nu fii necăjit. Ceea ce-ai spus şi ce-ai făcut a fost destul de cinstit pentru cît ştiai. Important, pentru mine, este ceea ce-ai făcut pentru mine. Restul nu contează – decît că sînt din nou fericită să ştiu că nu mă dispreţuieşti.

– Bine, dar... La dracu', nu mai fii aşa de nobilă! Nu pot suporta!

Îmi adresă un surîs vesel, absolut diferit de cel blînd cu care mă salutase.

– Sam, cred că-ţi place ca femeile tale să fie un pic cam ticăloase. Apoi adăugă:

– Încă te mai îngrijorează palma aia. Bine, ţi-o plătesc înapoi.

Ridică mîna şi mă plesni uşurel pe obraz.

– Gata, ne-am achitat si poţi s-o dai uitării. Expresia i se schimbă dintr-o dată. Îmi croi una – si-am crezul că-mi zboară capul de pe umeri.

– Iar asta, spuse ea într-o şoaptă tensionată, ţi-o plăteşte pe cea pe care-am primit-o de la prietena ta!

Îmi sunau urechile iar ochii nu vroiau să mi se limpezească. As fi putut jura că folosise cel puţin un doi-pe-patru. Mă privi, atentă şi sfidătoare – furioasă, dacă nările ei dilatate

însemnau ceva. Am ridicat o mînă, iar Mary se încorda, dar nu vroiam decît să-mi ating obrazul care mă înţepa.

– Nu e prietena mea, am spus, jalnic.

Ne-am măsurat din priviri şi am izbucnit amîndoi simultan în rîs. Îşi puse mîinile pe umerii mei şi-şi lăsă capul să mi se reazeme de piept, continuînd să rîdă.

– Sam, reuşi ea să spună, îmi pare-aşa de rău. N-ar fi trebuie s-o fac, nu ţie, Sam. Cel puţin, n-ar fi trebuit să să te pălmuiesc atît de tare.

– Îţi pare rău pe dracu', am mîrîit, dar n-ar fi trebuit să pui corp 14. Mai că nu mi-ai luat pielea.

– Bietul Sam! Mă atinse, durea.

– Chiar nu-i prietena ta?

– Nu, ghinion. Da' nu că n-aş fi-ncereat.

– Sînt convinsă. Cine e prietena ta, Sam?

– Tu eşti, vulpoaico!

– Da, răspunse ea mulţumită. Eu sînt – dacă mă primeşti. Ţi-am mai spus-o şi-nainte. Cumpărată, achitată.

Aştepta s-o sărut; am înpins-o la o parte:

– Pe toţi dracii, femeie, nu te vreau "cumpărată achitată".

Nu se intimida,

– M-am exprimat prost. Achitată – dar nu cumpărată. Sînt aici fiindcă aşa vreau. Acum mă săruţi, te rog?

Mă mai sărutase odată; de data asta, mă sărută. Am simţit că mă cufundam într-o ceaţă caldă şi aurie şi nu mai voiam să ies de-acolo niciodată: Pînă la urmă a trebuit să mă smulg, şi am gîgîit:

– Cred c-am să stau jos un minut.

– Mulţumesc, Sam, spuse, şi-mi dădu drumul.

– Mary, am spus eu după, un timp, Mary, draga mea, există

un lucru pe care l-ai putea face pentru mine.

– Da? întrebă ea nerăbdătoare.

– Spune-mi cum, pentru numele lui Ned, poate obţine cineva micul dejun aici? Sînt lihnit.

Păru surprinsă, dar îmi răspunse:

– Păi, sigur că da!

Nu ştiu cum o făcu; poate se strecurase în cămară Casei Albe, autoservindu-se. Dar reveni după cîteva minute, cu sandwich-uri şi două sticle de bere. În timp ce terminam a treia felie de pîine de secară cu vită conservată, am întrebat-o:

– Mary, cît crezi că va dura întrunirea?

– A, i-aş da un minimum de două ore? De ce?

– În cazul ăsta, am spus, înghiţind ultima îmbucătură, avem timp să ne furişăm afară, să găsim un oficiu al stării civile, să ne căsătorim şi să ne-ntoareem pînă nu ne observă Bătrînul lipsa.

Nu răspunse. Rămase cu ochii la balonaşele din berea ei.

– Ei? am insistat. Ridică privirea:

– Am s-o fac, dacă aşa vrei. Nu mă eschivez. Dar aş prefera să n-o facem.

– Nu vrei să te măriţi cu mine?

– Sam, nu cred că eşti pregătit să te căsătoreşti.

– Vorbeşte-n contul tău!

Nu te supăra, dragul meu. Mă poţi avea cu sau fără contract – oriunde, oricum, în orice fel. Dar încă-nu mă cunoşti. Deprinde-te cu mine; s-ar putea să te răzgîndeşti.

– N-am obiceiul să mă răzgîndesc.

Mă privi, apoi îşi mută ochii, întristată. Simţeam că mă aprind la faţă.

– Aia a fost o împrejurare cu totul deosebită, am protestat. Nu ni s-ar putea întîmpla din nou nici într-o sută de ani. Nu eu spun; a fost din cauză că,..

Mă întrerupse:

– Ştiu, Sam, Dar nu trebuie să dovedeşti nimic, N-am să fug de tine şi ştiu că nu-mi vei înşela încrederea. Scoate-mă într-un weekend; mai bine, mută-te în apartamentul meu. Dacă mă achit onorabil, avem oricînd timp să facem din mine ceea ce străbunica-mea numea o "femeie cinstită", Dumnezeu ştie de ce.

Probabil că arătam foarte posomorît. îmi puse o mînă peste a mea şi spuse serioasă: – Uită-te la hartă, Sam.

Am întors capul. Roşie ca-ntotdeauna, sau chiar mai mult – zona de pericol din jurul oraşului El Paso crescuse. Mary continuă:

– Hai să rezolvăm mai întîi treaba asta, dragul meu. Pe urmă, dacă încă ai să mai vrei, ceremi-o din nou. Între timp, poţi avea privilegiile fără responsabilităţi.

Ce-ar fi putut să fie mai cinstit de-atît? Necazul era că nu aşa o doream eu. Oare de ce un om care a fugit de căsnicie ca de ciumă se hotărăşte dintr-o dată că nimic mai puţin de-atît nu iar conveni?

Cînd întrunirea luă sfîrşit, Bătrînul mă luă de guler şi mă scoase la o plimbare. Da, o plimbare, deşi n-am mers decît pînă la Banca Memorialului Baruch. Acolo se aşeză, trebălui cu pipa şi se încruntă. Ziua era înnourată aşa cum nu se poate întîmpla decît la Washington; parcul era aproape pustiu.

Bătrînul spuse:

– "Programul Contra-Lovitură" începe la miezul nopţii.

Adăugă, după un timp:

– Ne aruncăm pe toate staţiile-releu, studiourile de emisie, redacţiile de ziare şi oficiile Western Union din "Zona Roşie".

– Sună bine, am comentat. Cîţi oameni? Nu-mi răspunse; spuse în schimb:

– Nu-mi place deloc.

– Hm?

– Uite ce e, bobocule – Preşedintele a intrat în emisie şi le-a spus tuturor să se jupoaie de cămăşi. Am descoperit că mesajul n-a ajuns in teritoriul infectat. Care-i pasul următor?

Am ridicat din umeri:

– Programul Contra-Lovitură, bănuiesc.

– Asta încă nu s-a-ntîmplat. Gîndeşte-te – au trecut mai mult de douăzeci şi patru de ore; ce-ar fi trebuit să se întîmple şi nu s-a întîmplat?

– Ar trebui să ştiu?

– Ar trebui, dacă e vorba să faci ceva de capul tău. Poftim – îmi întinse.el o cheie combo – dă o fugă pînă la Kansas Cisty şi aruncă o privire. Nu te apropia de staţiile de telecomunicaţii, de copoi şi – ce mai, le ştii obiceiurile. Nu te apropia de ei. Uită-te după orice altceva. Şi nu te lăsa prins.

Îşi privi degetul şi adăugă:

– Să fii-napoi aici înainte de miezul nopţii. Du-te.

– Mult timp îmi laşi, ca să acopăr un oraş, întreg, m-am plîns. Trei ore-mi ia numai drumul pînă la Kansas City.

– Mai mult de trei ore, preciza el. Să nu atragi atenţia culegînd vreo amendă,

– Ştii al dracului de bine că-s un şofer prudent.

– Mişcă!.

Aşa că am mişcat. Combo-ul era de la maşina cu care

veniserăm; am luat-o de la platforma Rock Creek Park. Traficul era lejer şi am comentat despre asta cu dispecerul.

– Transporturile comerciale şi de mărfuri se fac pe jos, răspunse acesta. Starea de urgenţă... Aveţi permis militar?

As fi putut obţine unul, telefonîndu-i Bătrînului, dar sîcîielile pentru mărunţişuri nu-l îmblînzesc în mod deosebit. Am răspuns:

– Controlează combo-ul.

Ridică din umeri şi îl vîrî în aparatul său. Bănuiala mi se adeveri; sprîncenele îi ţîşniră în sus.

– Ce mai preţ! comentă el. Precis sînteţi băiatul blond al Preşedintelui.

Odată lansat, am pus comenzile pe Kansas City la viteza maximă legală şi am încercat să gîndesc, Transponderul suna, lovit de undele radar, de fiecare dată cînd lunecam dintr-un bloc de control în altul, dar pe ecran nu apărea nici un chip. Se părea că Bătrînul avea un combo bun pentru drum, urgenţă sau nu. Începeam să mă-ntreb ce-avea să se-ntîmple cînd voi intra în zonele roşii – şi atunci mi-am dat seama ce înţelesese el prin "pasul următor".

Tindem să ne gîndim la comunicaţii ca însemnînd canalele în linie dreaptă şi nimic altceva. Dar "comunicaţii" înseamnă tot traficul, chiar şi draga si bătrîna Mătuşă Mamie, care se-ndreaptă spre California cu sacul doldora de bîrfe. Moluştele cuceriseră canalele – dar ştirile nu pot fi oprite atît de uşor; asemenea măsuri nu fac decît să le încetinească, Ergo, dacă moluştele se aşteptau să păstreze controlul regiunilor unde se aflau, capturarea canalelor n-ar fi fost decît primul lor pas.

Ce-aveau să facă în continuare? Aveau să facă ceva, iar eu, fiind prin definiţie parte din "comunicaţii", n-ar fi stricat să mă

pregătesc pentru o acţiune evazivă, dacă vroiam să-mi salvez drăgălăşenia piele roz. Fluviul Misissipi şi Zona Roşie se apropiau cu fiecare minut. Mă-ntrebam ce-avea să se-ntîmple mai întîi după ce semnalul meu de recunoaştere va fi captat de o staţie pe care o controlau străinii.

Am socotit că, probabil, în aer mă aflam în siguranţă – dar era mai bine să nu las să-mi depisteze aterizarea. Elementar.

"Elementar" în faţa unei reţele de control al traficului care era descrisă ca planul Nici-O-Vrabie-Să-Nu-Cadă. Se lăudau că nici măcar un fluture nu putea ateriza forţat, oriunde în Statele Unite, fără ca sistemul de căutare si salvare să intre în alertă. Nu era tocmai adevărat – dar nici eu nu eram fluture.

Pe jos, aş fi încercat să penetrez orice ecran de securitate, mecanic, dotat cu oameni, electronic sau mixt. Dar cum te poţi folosi de înşelarea direcţiei cu o maşină care înghite cîte un grad întreg la fiecare şapte minute. Sau să arăţi o îmfăţişare neghioabă şi nevinovată pe botul unui duo? Dacă mergeam pe jos. Bătrînul avea să-şi primească raportul la Sfîntul Mihail iar el îl voia înainte de miezul nopţii.

Odată, într-o rarissimă stare de spirit mai blîndă, Bătrînul îmi spusese că nu-i bătea la cap pe agenţi cu instrucţiuni detaliate – îi dai omului o misiune; îl laşi să plutească sau să se scufunde. Am replicat că metoda asta precis irosea o mulţime de agenţi.

– Cîţiva, recunoscuse el, dar nu la fel de mulţi ca pe calea cealaltă. Cred în individ si încerc să aleg indivizi care fac parte din tipul supravieţuitorului.

– Şi cum naiba, întrebasem, alegi un "tip al supravieţuitorului"!

Rînjise cu răutate:

Tipul supravieţuitorului e cel care se întoarce.

Elihu, mi-am spus, eşti pe cale să afli ce tip eşti – si dracu să-i ia inima lui de gheaţă!

Traiectoria avea să mă poarte spre St Louis,- ocolind bucla oraşului, iar de-acolo către Kansas City. Dar St Louis se găsea în.Zona Roşie. Harta prezentase oraşul Chicago ca fiind verde; linia de culoarea chilimbarului se îndrepta în zig-zag spre vest, undeva deasupra localităţii Hannibal, Missouri – şi vroiam foarte tare să traversez fluviul Mississippi cît timp încă mă mai aflam în Zona Verde. O maşină trecînd peste rîul ăla lat de-o milă ar fi produs un semnal radar strălucitor ca o stea în deşert.

Am semnalizat blocului de control cerînd permisiunea să cobor la nivelul traficului local, făcînd-o apoi fără să mai aştept, cu comenzile manuale Şi viteză redusă. M-am orientat spre nord.

Nu departe de meandra Springfield am luat-o către vest, Desigur, nu-ţi poţi bloca semnalul radar de recunoaştere cît eşti în aer – dar maşinile Secţiei nu sînt standard. Aveam speranţe că, dacă traficul local era monotorizat în timpul traversării mele, semnalul meu să fie confundat cu al unei ambarcaţiuni navigînd pe rîu.

Nu ştiam sigur dacă următoarea staţie de control al blocului de dincolo-de rîu era în Zona Roşie sau Verde. Mă pregăteam să deschid din nou trausponderul, pe baza presupunerii că ar fi fost mai sigur să reintru în sistemul traficului, cînd am observat linia malului deschizîndu-se în faţa mea. Harta nu arăta nici un afluent; am judecat că era un braţ, sau un canal nou, încă netrecut pe hartă. Coborînd aproape pînă la nivelul apei, m-am îndreptat, într-acolo. Matca era strîmtă, cu

meandre, aproape acoperită de coroanele copacilor si nu doream să bag acolo o maşină cerească mai mult decît are chef o albină să zboare într-un trombon – dar îmi oferea o "umbră" radar perfectă. Mă puteam pierde în ea.

în cîteva minute eram pierdut – pierdut eu-însumi, cu hartă cu tot. Canalul cotea, se întorcea şi revenea înapoi, iar eu eram atît de ocupat să conduc maşina încît pierdusem orice urmă de orientare. Am înjurat, dorindu-mi ca maşina să fi fost trifibie, astfel ca să pot ameriza. Copacii şe întrerupseră dintr-o dată; am văzut o fîşie de teren neted si m-am aşezat pe ea încetinind atît de brusc încît aproape m-am tăiat în două cu centura de siguranţă. Dar eram pe pămînt şi nu mai încercam să mă joc de-a pisica de mare pe un canal mîlos.

M-am întrebat ce să fac. Fără-ndoială, exista vreo şosea prin apropiere. Nu strica s-o găsesc şi să rămîn la sol.

Dar asta era o prostie – n-aveam timp de călătorit pe pămînt; trebuia să revin în văzduh. Însă nu îndrăzneam, pînă nu ştiam cu certitudine dacă aici traficul era controlat de oameni liberi sau de moluşte.

Nu deschisesem stereo-ul de la plecarea din Washington.. Acum am făcut-o, căutînd un post de ştiri, dar fără a găsi nici unul. Am prins (a) o conferinţă a lui Myrtle Doolitghtyl, Doctor în Filozofie, despre "De ce se plictisesc bărbaţii căsătoriţi", sponsorizată de compania Hormonală Uth-a-gen; (b) un trio de jazbandiste tinerele cîntînd,,Dacă vrei ce cred eu că vrei, ce mai aşteptăm?"; (c) un episod din "Lucreţia învaţă despre viaţă".

Dragul de doctor Myrtle era complet îmbrăcat. Cele trei fete erau îmbrăcate aşa cum s-ar fi aşteptat oricine, dar nu se întorceau cu spatele spre cameră. Lucreţia alterna între a-i fi

smulse hainele de pe trup şi a le scoate de bunăvoie, dar cadrul se întrerupea sau se stingea lumina ori de cîte ori eram tocmai pe punctul să verific dacă avea sau nu spatele gol – de moluşte, vreau să zic.

Şi nici una dintre emisiuni nu însemna nimic, Programele acelea puteau să fi fost înregistrate cu luni de zile înainte ca Preşedintele să anunţe Programul Spatele Gol. Continuam să mut de pe un canal pe altul, încercînd să găsesc un buletin de ştiri, cînd m-ara pomenit privind zîmbetul onctuos al unui crainic. Era înbrăcat complet.

Curînd mi-am dat seama că era unul dintre spectacolele alea idioate cu premii. Spunea:

– ... şi o femeiuşcă norocoasă care şade în faţa micului ecran exact în clipa aceasta va primi, absolut gratuit, un Majordom Casnic Automat Şase-n-Unu General Atomic. Cine-să-fie, cine-să-fie? Dumneavoastră? Dumneavoastră? Sau norocoasa de dumneacoastră.

întoarse spatele obiectivului; i-am putut vedea umerii. Erau acoperiţi de un veston şi vizibil rotunjiţi, aproape cocoşaţi. Mă aflam în Zona Roşie.

Cînd am închis aparatul, mi-am dat seama că eram privit – de către un băiat de vreo nouă ani. Nu purta decît o pereche de pantaloni scurţii – la vîrsta lui, asta însemna nimic. Am deschis fereastra:

– Hei, puştiule, încotro e şoseaua?

– Drumu spre Macon e colo-şa, răspunse. Auziţi, domnu', ăsta-i un Cadillac Zipper, nu-i-aşa?

– Mai mult ca sigur. Unde, colo-şa?

– Mă luaţi la o plimbare mm, da?

– N-am timp.

– Luaţi-mă şi-o să v-arăt.

Am cedat. Cînd urcă, mi-am deschis trusa şi am scos o cămaşă, pantaloni şi o jachetă.

– Poate n-ar strica să pun astea pe mine, am spus. Oamenii poartă cămăşi pe-aici.

Se încruntă.

– Normal că da. Unde vă credeţi domnu', în Arkansas? L-am întrebat din nou despre drum. Spuse:

Pot s-apăs pe buton cînd ne luăm zboru", mm? I-am explicat că urma să rămînem pe pîmînt. Era nemulţumit, dar acceptă să-mi indice o direcţie. Am condus prudent, maşina fiind cam grea pentru hîrtoape. După un timp, îmi spuse să ootesc. Curînd, am pornit şi i-am spus:

– Ai de gînd să-mi arăţi drumul ăla, sau te snopesc? Deschise portiera şi se strecură afară.

– Hei! am ţipat după el.

Întoarse capul.

– Pe-acolo, recunoscu.

Am întors maşina, neaşteptîndu-mă să dau de vreo şosea, dar găsind una, la cincizeci de metri distanţă. Piciul mă făcuse să ocolesc trei laturi ale unui pătrat.

Dacă putea fi numită.şosea – în asfalt nu se găsea nici un gram de cauciuc. Totuşi, era un drum; l-am urmat, spre vest. Una peste alta, pierdusem o oră.

Macon, Missouri, părea prea normal ca să fie liniştitor; se vedea cu ochiul liber că nimeni nu auzise de Programul Spatele Gol. M-am gîndit serios să controlez acest oraş, după care s-o iau înapoi pe unde venisem, cît timp mai puteam. Gîndul de-a mă adînci în ţinutul pe care-l ştiam controlat de stăpîni mă irita; voiam să fug.

Dar Bătrînul spusese "Kansas City" Am ocolit oraşul Macon pe şoseaua de centură şi am oprit pe un platou de aterizare, la apus. Acolo am stat la coada de lansare a traficului local şi am pornit spre Kansas City cu un stol de nave locale şi "coptere ale fermierilor". însemna să menţin viteza locală peste tot statul, dar asta era mai sigur decît să intru în sectorul fierbinte cu transponderul identificîndu-mi maşina la fiecare control de bloc. Trenul era manevrat automat; părea probabil să fi reuşit înscrierea in sistemul de trafic din Missouri fără a trezi bănuieli.

ŞAPTESPREZECE

KANSAS CITY NU FUSESE AVARIAT ÎN BOM-bardamente, cu excepţia estului, unde se aflase Localitatea Independence. În continuare, acolo, nu se mai reconstruise nimic, Venind dinspre sud-est, poţi ajunge pînă la Swope Pari, înainte să ai de ales între a parca şi a plăti taxa de intrare în oraşul propriu-zis. Sau poţi veni în zbor, alergînd între alte două posibilităţi: să cobori pe platourile de aterizare din nordul rîului şi să intri în oraş prin tuneluri, sau să aterizezi pe platformele de la sud de Memorial Hill.

Am decis să nu pătrund pe calea aerului; nu voiam să trec maşina printr-un sistem de control. Deloc nu-mi plac tunelurile – şi nici lifturile platformelor de lansare. Poţi fi prins în ele ca într-o capacană. Sincer vorbind, nu voiam cîtuşi de puţin să intru în oraş.

Am înscris maşina pe Drumul 40 şi am pornit spre poarta cu plată de pe Meyer Boulevard. Coada era destul de lungă: am început să mă simt claustrat de îndată ce o altă maşină a

ocupat locul din spatele meu. Dar portarul mi-a luat taxa fără a-mi arunca nici o privire. Eu i-am aruncat una, nici vorbă, dar nu mi-am putut da seama dacă era sau nu călărit.

Am intrat pe poartă cu un oftat de uşurare – numai pentru a fi oprit imediat după aceea. În faţa mea se lasă o barieră şi abia am reuşit să opresc maşina, cînd un poliţist îşi şi vîrî capul înăuntru.

– Control, anunţă el. Coborîţi.

Am protestat.

– În oraş se aplică măsuri de siguranţă, explică el. Uitaţi talonul de control. Vă luaţi maşina înapoi imediat după barieră, Coborîţi şi intraţi pe uşa aceea.

Îmi arătă spre o clădire eu faţada lîngă bordură.

– Pentru ce?

– Vederea şi reflexele. Mai repede, că ţineţi rîndul pe loc.

În ochiul minţii îmi apăru harta, cu oraşul Kansas City înroşit. Că era "asigurat", n-aveam nici o îndoială; prin urmare, acest poliţist cu maniere moderate era călărit sigur. Dar, înafară de-a-l împuşca şi a forţa o decolare de urgenţă, altă soluţie n-aveam decît să mă conformez. Am coborît, bombănind, şi am pornit încet spre clădire. Era o construcţie temporară, cu uşă demodată, fără mecanism. Am deschis-o cu vîrful piciorului şi am privit în ambele părţi înainte de-a intra. Mă aflam într-o antecameră goală, cu încă o uşă în partea cealaltă. Cineva dinăuntru strigă:

– Intraţi.

Încă precaut, am intrat. Erau acolo doi bărbaţi în halate albe, dintre care unul avea fixat pe cap un speculum medical. Spuse cu vioiciune:

– Nu durează nici -un minut. Treceţi acolo, închise uşa pe

unde intrasem; am auzit încuietoare clănţănind.

Era un dispozitiv mai simpatic decît cel pe care-l aplicaserăm la Clubul Constituţiei. Pe o masă stăteau întinse celulele de tranzit ale stăpînilor, gata deschise şi încălzite. Al doilea om avea una pregătită – pentru mine, ştiam – şi o ţinea cu faţa spre el, astfel ca să nu pot vedea molusca. Celulele de tranzit n-aveau de ce să-alarmeze victimele; cadrele medicale au întotdeauna, ciudăţenii la îndemînă.

Cît despre restul, am fost invitat să-mi plasez ochii pe ocularele unui aparat banal de testare a acuităţii vizuale. "Doctorul" avea să mă ţină acolo, orbit fără s-o ştiu si citind cifrele de control, în timp ce "asistentul" lui mă fericea cu un stăpîn. Fără violenţă, fără erori, fără proteste.

Nici nu era necesar, după cum aflasem în timpul, propriului meu "serviciu", să dezveleşti spinarea victimei. Ajungea să atingi stăpînul de pielea cefei, după care recrutul însuşi îşi potrivea îmbrăcămintea pentru a-şi acoperi stăpînul.

– Aici, repetă "doctorul". Puneţi-vă ochii pe ocular. Cu mişcări repezi, m-am apropiat de bancul pe care era montat verificatorul vizual. Apoi m-am întors brusc.

Asistentul trecuse în spatele meu, cu celula pregătită în mîini. Cînd m-am întors, o înclină în partea opusă.

– Doctore, am spus, port lentile de contact. Să mi le scot?

– Nu, nu, se răsti el. Să nu pierdem vremea.

– Dar, doctore, am protestat, vreau sa vedeţi cum mi se potrivesc. Am avut unele mici probleme cu asta din stînga...

Am ridicat ambele mîini şi mi-a ridicat pleoapele ochiului stîng.

– Vedeţi?

– Aici nu-i clinică, ripostă el furios. Acum, dacă sînteţi bun...

Amîndoi erau în raza mea de acţiune; coborîndu-mi braţele într-o puternică îmbrăţişare ursească, I-am prins pe amîndoi – şi am apucat strîns locul dintre omoplaţii fiecăruia. Cu ambele mîini, am simţit ceva moale sub halate şi m-am simţit zguduit de repulsie.

Am văzut odată o pisică lovită de o maşină de sol; biata vietate zburase drept în sus, cu spinarea arcuită în direcţie anormală si toate membrele zbătîndu-i-se. Aceşti doi ghinionişti făcură acelaşi lucru; toţi muşchii li se contorsionară într-un spasm enorm. Nu-i puteam ţine; s-au smuls din braţele mele şi au căzut moi pe jos. Dar nici nu era nevoie; după acea primă convulsie, rămaseră inerţi, probabil morţi.

Cineva bătea la uşă. Am strigat:

– Un moment. Domnul doctor e ocupat.

M-am oprit. M-am asigurat că uşa era încuiată, apoi m-am aplecat peste "doctor" şi i-am ridicat halatul să văd ce-i făcusem stăpînului său.

Arătarea era o nenorocire sfîşiată. La fel şi cea de pe omul celălalt.- lucru care mă încîntă straşnic, căci hotărîsem să pîrlesc moluştele dacă n-ar fi fost deja moarte şi nu eram sigur c-o puteam face fără a ucide şi gazdele. I-am lăsat pe cei doi, să trăiască sau să moară – sau să fie capturaţi iarăşi de titanieni. N-aveam nici o posibilitate de-a-i ajuta.

Stăpînii care aşteptau în celule erau altceva. Cu o rază-evantai la volum maxim, i-am ars pe toţi. Lîngă perete mai erau două lăzi mari; le-am cauterizat si pe ele pînă s-a înnegrii lemnul. Bătăile în uşă reîncepură. Am căutat grăbit în jur un loc unde să-i ascund pe cei doi oameni, dar n-am găsit nimic, aşa că am decis să fug. Eram cît pe ce să ies, cînd am simţit că lipsea ceva. Am privit din nou în jur.

Nu părea să existe nimic convenabil scopului meu. Puteam folosi îmbrăcămintea "doctorului" sau a ajutorului său, dar nu voiam. Apoi am observat husa aparatului de testare. Mi-am lărgit jacheta, am smuls husa, am împăturit-o şi mi-am îndesat-o sub cămaşă, între omoplaţi. Odată tras fermoarul hainei, forma o umflătură de mărimea potrivită.

Apoi am ieşit......străin şi speriat. Într-o lume de care nu-s vinovat.

Că tot veni vorba, mă simţeam cam ţanţoş.

Un alt poliţist îmi luă talonul de control. Îi aruncă o privire tăioasă, apoi îmi făcu semn să urc. M-am supus, iar el spuse:

– Mergi la sediul poliţiei, sub Primărie. – "Sediul poliţiei, Primărie", am repetat, demarînd.. Pornind in direcţia indicată, am cotit pe Autostrada Nichols. Am ajuns la un tronson unde circulaţia era mai răzleaţă si am apăsat pe butonul de schimbare a numerelor de. înmatriculare. Părea posibil să se fi dat deja alarma pentru numărul pe eare-l prezentasem la poartă. Îi doream să fi putut schimba şi culorile maşinii, şi forma.

Îainte ca Autostrada să întîlnească Drumul de Trafic McGee, am coborît o rampă, după care m-am ţinut p străzi lăturalnice. Era ora optsprezece, fus orar şase, ş trebuia să fiu la Washington peste patru ore si jumătate.

OPTSPREZECE

ORAŞUL NU ARĂTA DELOC ÎN REGULĂ. NU avea aroma cuvenită, ca şi cum ar fi fost un spectacol regizat prost. Încercam să-i spun pe nume greşelii, dar îmi tot scăpa printre degete.

Kansas City are multe cartiere dezvoltate în jurul cîte unei familii, vechi de-un secol sau chiar mai mult. Copiii se tăvălesc pe spaţiile verzi, iar locatarii stau pe verandă, întocmai cum făceau şi stră-străbunicii lor. Dacă există prin preajmă adăposturi antiatomice, nu se văd. Casele ciudate, vechi şi butucănoase, clădite de meseriaşi morţi demult, fac ca aceste zone să pară nişte enclave ale siguranţei personale. Străbăteam străzile, evitînd cîini, mingi şi ţînci, şi încercam să prind fiorul locului. Era momentul destins al zilei, de-un păhărel, de stropit gazonul, de taifas între vecini. Am văzut o femeie aplecîndu-se asupra unui, rond de flori. Purta costum de baie, cu spatele gol; se vedea clar că nu purta stăpîn, nici ea şi nici cei doi copii de-alături. Ce putea fi în neregulă?

Ziua era foarte călduroasă; am început să mă uit după femei îmbrăcate lejer şi bărbaţi în pantaloni scurţi. Kansas City se află în Centura Biblică, locuitorii de-aici nu se despoaie în faţa caniculei ca unanimitatea din Laguna Beach sau Coral Gables. Un adult cu trupul complet acoperit nu bate niciodată la ochi. Aşa că am găsit oameni îmbrăcaţi în ambele stiluri – dar proporţia nu era cea potrivită. Desigur, existau o droaie de copii echipaţi adecvat vremii, însă cale de kilometri în şir n-am văzut decît cinci femei şi doi bărbaţi cu spinările goale.

Ar fi trebuit să găsesc cam cinci sute.

Să facem o socoteală. Cîtă vreme unele vestoane, categoric, nu acopereau stăpîni, printr-un calcul proporţional simplu reieşea că mult peste nouăzeci la sută din populaţie era posedată. Acest oraş nu era "asigurat"; era saturat. Stăpînii nu se mărgineau să deţină punctele cheie şi oficialităţile; stăpînii erau oraşul.

Am simţit un imbold orb să dau drumul motorului şi să

ţîşnesc afară din Zona Roşie cu viteza maximă de urgenţă. Ştiau că scăpasem din capcana de la poartă; mă vor fi căutînd. Puteam fii singurul om liber din tot oraşul care conducea o maşină – iar ei se aflau peste tot împrejurul meu!

Mi-am înfrînt impulsul. Un agent pe care-l apucă tremuratul nu-i bun de nimic şi n-are şanse să scape de la strîmtoare. Eu, însă, nu-mi revenisem după efectul posesiunii; mi-era greu să,rămîn calm.

Am numărat pînă la zece şi am încercat să calculez. Nu părea posibil să am dreptate; era cu neputinţă să existe atîţia stăpîni cît să satureze un oraş cu o populaţie de-un milion. Mi-am amintit de propriile mele experienţe, amintindu-mi cum ne alegem recruţii numai dintre gazde importante. Sigur că mai avusese loc o a doua invazie, aducînd un nou transport, cîtă vreme lîngă Kansas City aterizase aproape cu certitudine o navă. Totuşi, nu era plauzibil; ar fi fost nevoie de o duzină de farfurii sau chiar mai multe pentru a aduce destui stăpîni ca să satureze oraşul Kansas City. Dacă veniseră atît de multe, cu siguranţă că staţiile spaţiale le-ar fi urmărit prin radar orbitele de aterizare.

O fi fost posibil să nu aibă ce orbite urmări? Nu ştiam de ce erau capabili stăpînii în materie de inginerie şi era nesigur să le judecăm limitele în funcţie de ale noastre.

Dar datele mele conduceau la o concluzie care contrazicea logica de bun simţ; prin urmare, trebuia să verific înainte de-a raporta. Un lucru părea cert: dacă stăpînii aproape saturaseră, într-adevăr, acest oraş, continuau totuşi să-şi urmeze mascarada, permiţînd localităţii să arate ca un oraş de fiinţe omeneşti libere. Poate că nu săream în evidenţă atît de mult pe cît mă temeam.

Am mai hoinărit aşa vreun kilometru, doi, fără nici o ţintă. M-am pomenit îndreptîndu-mă spre cartierul comercial de lîngă Piaza. Am schimbat direcţia; acolo unde se află mulţimi de oameni, se găsesc şi poliţişti. Procedînd astfel, am trecut prin dreptul unui ştrand. L-am observat şi am reţinut cele văzute. Abia peste cîteva, străzi, am revăzut anunţul piscinei; nu conţinea multe; doar cîteva cuvinte – ÎNCHIS ÎN ACEST SEZON.

Un ştrand închis în cea mai fierbinte parte a verii? Nu însemna nimic; bazinele au mai dat faliment şi-nainte şi o vor face şi de-acum încolo. Dar era contrar logicii economice să închizi o asemenea întreprindere în perioada sezonului de maxim profil, altfel decît din motive de strictă necesitate. Şansele împotrivă erau foarte mari. O piscină, însă, era un loc unde mascarada nu s-ar mai fi putut menţine. Un ştrand închis părea mai puţin suspect decît unul fără clienţi în plină vară. Stăpînii observau şi urmau întotdeauna, în manevrele lor, punctul de vedere omenesc. Ce-mi spuneţi mie, eu am fost acolo

Punctul unu: o capcană la poarta de taxare a oraşului; punctul doi: prea puţine costume de vară; punctul trei: un ştrand închis.

Concluzie: moluştele erau incredibil mai numeroase decît visase cineva.

Corolar: Programul Contra-Lovitură se baza pe o estimaţie greşită; avea să funcţioneze la fel de bine ca o vînătoare de rinoceri cu praştia.

Contraargument: ceea ce mi se părea mie că văd era imposibil. Puteam auzi deja sarcasmul reţinut al Secretarului de Stat Martinez sfîşiindu-mi raportul înbucăţi.

Aveam nevoie de probe suficient de puternice pentru a-l convinge de Preşedinte în defavoarea obiecţiilor rezonabile ale consilierilor săi – şi trebuia să le obţin acum. încălcînd toate regulile de circulaţie, nu puteam parcurge drumul înapoi la Washington în mai puţin de două ore si jumătate.

Ce să fac? Să mă duc în centru, să mă amestec prin mulţime, şi pe urmă să-i spun lui Martinez că eram sigur, că aproape toţi oamenii pe care-i întîlnisem în cale erau posedaţi? Cum o puteam dovedi? Că tot veni vorba, cum puteam fi eu însumi sigur? Cătî vreme titanienii continuau cu farsa "totul merge normal", semnele demascatoare erau subtile, supraabundenţă de umeri rotunzi,, penurie de umeri goi.

Aveam o oarecare noţiune asupra felului cum fusese saturat oraşul, cu condiţia să existe o provizie destul de, mare de moluşte. Eram convins că voi întîlni o altă poartă-capcană la ieşire şi că se găseau şi altele pe platformele de lansare şi la toate intrările şi ieşirile din oraşul propriu-zis. Fiecare persoană care pleca era un nou agent; fiecare persoană care intra era un nou sclav.

Observasem un tipo-automat al ziarului Kansas City "Star" la ultimul colţ pe lîngă care trecusem. Acum am ocolit cvartalul, am oprit maşina şi am ieşit. Introducînd zece cenţi în fantă, am aşteptat cu nervozitate să-mi fie tipărit ziarul.

Conţinutul "Star"-ului avea obişnuinţa sa respectabilitate plicticoasă – nimic interesant, nici o menţionare a stării de urgenţă, nici o referire la Programul Spatele Gol. Articolul de fond era intitulat SERVICIILE TELEFONICE ÎNTRERUPTE DE O FURTUNĂ SOLARĂ, cu un subtitlu: Oraşul semi-izolat de către paraziţii solari. Urma un reportaj pe trei coloane şi un trukolor

semi-stereo al soarelui, cu chipul desfigurat de acneea cosmică. O explicaţie convingătoare şi neinteresantă a motivului pentru care Mamie Schultz, ea însăşi liberă de paraziţi, nu putea prinde legătura cu Bunicuţa din Pittsburgh.

Am vîrît ziarul sub braţ pentru a-l studia mai tîrziu şi am revenit la maşină – exact în timp ce o maşină de poliţie luneca tăcută spre a parca oblic în faţa ei. O maşină de poliţie pare să condenseze gloata din senin. Cu un moment în urmă, colţul străzii fusese pustiu. Acum pretutindeni în jur stăteau gură-cască, iar poliţistul se îndrepta spre mine. Mîna mi se furişă spre pistol; nu m-aş fi folosit de el, dacă nu eram sigur că majoritatea celor din jur erau la fel de periculoşi. Se opri în faţa mea.

– Arătaţi-mi şi mie permisul, ceru el amabil.

– Desigur, domnule ofiţer, am acceptat. E prins pe bordul maşinii.

Am păşit pe lîngă el, dînd de înţeles că-l aşteptam să mă urmeze. L-am simţit ezitînd, după care muşcă momeala. L-am condus împrejurul ambelor maşini. Cu acest prilej, am observat că nu avea un alt coleg în maşină, abatere cum nu se poate mai binevenită de la obiceiurile omeneşti. Mai important, maşina mea era astfel intercalată între noi şi prea-nevinovaţii trecători.

– Acolo, am spus, arătînd înăuntru, e fixat. Ezită din nou, apoi privi – timp destul ca să folosesc tehnica pe care mi-o formasem din necesitate. Mîna mea stîngă îi plesni umerii şi am strîns cu toată puterea.

Trupul păru să-i explodeze, atît de violent fu spasmul. Eram în maşină, demarînd, aproape înainte ca el să fi atins asfaltul.

Tocmai la timp. Mascaradă se sfărîmă la fel cum se

întîmplase în antecamera lui Barnes; gloata năvăli. O femeie se agăţă cu unghiile de capota maşinii, ţinîndu-se cale de vreo cinci metri înainte de a cădea. De-acum aveam viteză şi continuam să accelerez. Mă strecuram prin trafic, gata să-mi iau zborul dar nedispunînd de suficient spaţiu.

În stînga se deschise o stradă; m-am repezit într-acolo. Era o greşeală; pe deasupra se arcuiau coroanele copacilor şi nu puteam decola. Următoarea cotitură fu şi mai rea. Am fost nevoit să încetinesc. Acum înaintam cu o viteză conservatoare, continuînd să caut vreun bulevard destul de larg pentru o decolare ilegală. Gîndurile începură să mi se limpezească şi mi-am dat seama că nu se zărea nici un semn de-a fi urmărit.

Cunoştinţele mele despre stăpîni îmi veniră în ajutor. Cu excepţia "consfătuirii directe", titauianul trăieşte în şi prin gazda lui; primeşte şi transmite informaţiile cu ajutorul oricăror organe şi mijloace ce se află la îndemîna gazdei. Era improbabil ca vreo moluscă de la colţul ăla de stradă să fi căutat maşina mea anume, cu excepţia celei care poseda trupul poliţistului – iar cu aia rezolvasem! Acum, desigur, ceilalţi parazii prezenţi vor fi pornit şi ei în căutarea mea – dar nu dispuneau decît de facilităţile şi capacităţile trupeşti ale gazdelor lor. Am conchis că n-aveam nevoie să-i tratez cu mai mult respect decît i-aş fi acordat oricărei mulţimi de martori întîmplători – prin urmare, să-i ignor; să schimb cartierul şi să-i dau uitării.

Căci abia dacă-mi mai rămăseseră treizeci de minute şi hotărîsem ce-mi trebuia ca dovadă – un prizonier, un om care fusese posedat şi putea spune ce se întîmplase cu oraşul. Trebuia să salvez o gazdă.

Era nevoie să capturez un om fără a-l răni, ucide sau smulge călăreţul, şi să-l răpesc ducîndu-l la Washington. N-aveam timp să-mi, fac planuri: trebuia să acţionez acum. Exact cînd mă hotărîsem, am văzut, un bărbat mergînd pe jos dincolo de prima intersecţie, cu pasul cuiva care se îndreaptă spre casă şi cină. Am oprit în dreptul lui şi am stricat:

– Hei! Se opri.

– Eu?

– Vin de la Primărie. N-am timp să-ţi explic – urcă şi-o s-avem o consfătuire directă.

– De la Primărie! se miră el. Ce tot vorbeşti?

– Schimbarea de planuri, am răspuns. Nu pierde vremea. Urcă!

Făcu un pas înapoi. Am sărit afară şi l-am înhăţat de umerii cocoşaţi.

N u se întîmplă nimic – decît că mîna mea întîlni carne şi oase omeneşti, iar omul începu să ţipe.

Am sărit în maşină şi am întins-o repede. Ajuns la cîteva străzi distanţă, am încetinit şi m-am gîndit mai bine. Era posibil ca nervii să-mi fie atît de întinşi încît vedeam titanieni şi acolo unde nu existau?

Nu! Preţ de-un moment, am împărtăşit voinţa neînduplecată a Bătrînului de a privi faptele în faţă. Poarta de taxare, costumele de vară, ştrandul, poliţistul de la tipo-automat – acestea erau fapte pe care le ştiam, iar întîmplarea de adineauri nu însemna decît că pur şi simplu nimerisem peste un om din zece sau care-o fi fost proporţia, încă nerecrutat. Am mărit viteza, căutînd o nouă victimă.

Era un bărbat între două vîrste, udîndu-şi gazonul, cu o înfăţişare atît de normală încît am fost gata să trec mai

departe. Dar nu-mi mai rămăsese timp – şi purta un pulover suspect de umflat. Dacă i-aş fi văzut soţia pe verandă, nu m-aş fi oprit, caci purta fustă şi sutienul costumului de baie, neavînd cum să fie posedată.

Mă privi cînd am oprit.

– Tocmai vin de la Primărie, am repetat. Trebuie să avem imediat o consfătuire directă. Urcă-n maşină.

Răspunse calm:

– Hai în casă. În maşină e prea vizibil.

Voiam să refuz, dar el pornise deja spre casă. în timp ce-l urmam, şopti:

– Atenţie. Femeia nu-i de-a noastră.

– Nevastă-ta?

– Da.

Ne-am oprit pe verandă, iar el spuse:

– Dragă, domnealui e domnul O'Keefe. Avem de discutat afaceri. Mergem în cabinet.

Femeia răspunse, zîmbind:

– Sigur, iubitule. Bună seara, domnul O'Keefe. Mare zăpuşeală, nu-i aşa?

Am fost de aceeaşi părere iar ea reveni la tricotatul ei. Intrarăm, bărbatul conducîndu-mă în cabinetul său. Întrucît ne ţineam de mascaradă, am intrat primul, aşa cum se cuvine unui musafir insolit. Nu-mi plăcea să-i întorc spatele. Din motivul la care pe jumătate mă şi aşteptam; mă lovi la baza gîtului. M-am rostogolit sub lovitură, scăpînd aproape nevătămat, şi am continuat rostogolirea, ajungînd culcat pe spate.

În şcoala de instructaj obişnuiau să ne dea în cap cu săculeţi de nisip dacă încercam să ne ridicăm, odată doborîţi. Aşa că

am rămas jos, amininţîndu-l cu călcîiele şi lovind neîntîrziat. Sări din calea loviturii. Nu. părea să aibă pistol, iar eu nu puteam ajunge la al meu. Dar în odaie se afla un şemineu adevărat, nelipsindu-i vătraiul, lopăţica si cleştii; ocoli într-acolo. Imediat în afara atingerii mele se afla o măsuţă. M-am întins, am apucat-o de-un picior si am aruncat-o.

L-am nimerit în faţă, exact cînd apucă reteveiul. Apoi m-am repezit asupra lui.

Stăpînă-su îmi murea între degete, el-însuşi zvîrcolindu-sle în convulsii sub cea din urmă cumplită comandă a parazitului, cînd am observat-o pe soţia lui, care urla în uşă. Am sărit în picioare şi i-am dat una. Se prăbuşi cu zbieretul retezat, iar eu am revenit spre soţul ei.

Un om inert e uimitor de greu de ridicat, iar el era greu de la natură. Din fericire, sînt un malac voinic; am reuşit să-l trag tîrîş-grăpiş spre maşină. Mă-ndoiesc că lupta noastră deranjase pe cineva în afara nevesti-sii. Dar urletele ei probabil alarmaseră jumătate din cartier. Pe ambele părţi ale străzii, oamenii ieşeau în uşi şi ferestre. Pînă acum, nimeni nu se afla prea aproape, dar mă bucuram că lăsasem deschisă portiera maşinii.

Apoi nu m-am mai bucurat; un pici ca acela care-mi dăduse de furcă mai devreme stătea înăuntru, meşterind la comenzi. Înjurînd, mi-am trîntit prizonierul în salonul circular si l-am inhalat pe puşti. Începu să se zbată, dar l-am smuls din maşină şi l-am azvîrlit – drept în braţele primului urmăritor. încă se mai descurcau unu dintr-altul, cînd m-am aruncat pe fotoliu şi am ţîşnit înainte fără să mai pierd vremea cu portiera sau centura de siguranţă. Cînd am luat primul colţ, uşa se trînti singură, aproape împingîndu-mă din scaun; apoi

am ţinut-o drept atîta timp cît să-mi închei centura. Am cotit brusc la următorul colţ, aproape intrînd într-o maşină de sol, şi mi-am continuat drumul.

Am dat peste un bulevard lat – Paseo, cred – şi am apăsat tasta de decolare. Posibil să fi provocat cîteva carambolaje; n-aveam timp să-mi fac griji. Fără a mai aştepta să ating altitudinea necesară, am forţat spre est, continuînd să urc. Am stat pe comenzi manuale la trecerea peste Missouri şi am mărit forţa tuturor unităţilor de lansare ale bateriei pentru a atinge viteza maximă. Probabil că această acţiune temerară şi ilegală îmi salvă pielea; într-un loc pe deasupra Columbiei, exact în timp ce-o trăgeam pe ultima, am simţit maşina zguduindu-se sub un impact. Cineva lansase un interceptor, iar blestemăţia explodase exact în locul prin care trecusem.

În continuare n-a mai tras nimeni, ceea ce-mi convenea de minune, căci de-aici încolo aveam să fiu ca o raţă pe lac. Impulsorul de la tribord începuse să mi se încălzească, probabil datorită apropiatei explozii sau din cauza simplei suprasolicitări. L-am lăsat să se încingă, rugîndu-mă să nu zboare-n bucăţi, timp de încă zece minute. Apoi, cu fluviul Mississippi în urma mea şi acul indicator în vîrful sectorului "pericol", l-am oprit şi am lăsat maşina să şchiopăteze, doar cu uniunea din babord nu putea depăşi cinci sute la oră – dar ieşisem din Zona Boşie.

Nu avusesem timp să-i arunc mai mult de-o privire pasagerului. Zăcea răşchirat pe pardoseala capitonată, leşinat sau mort, Acum, că revenisem printre oameni şi nu-mi mai rămăsese energie pentru viteze ilegale, n-aveam nici un motiv să nu trec pe pilotul automat. Am deschis transponderul, semnalizînd o cerere pentru înscrierea în bloc,

si am trecut comenzile pe automat fără a mai aştepta permisiunea. Apoi m-am întors în salon si mi-am privit captivul.

Încă mai respira. Avea pe faţă o umflătură roşie, dar nu părea -să-şi fi rupt nici un os. L-am plesnit peste obraji, mi-am înfipt unghiile în lobii urechilor lui, dar nu l-am putut trezi. Moluscă moartă începea să se împută, însă n-aveam cum să mă descotorosesc de ea. L-am lăsat în pace şi am revenit în fotoliul de comandă.

Cronometrul arăta douăzeci şi unu şi treizeci si şapte, ora Washington-ului – şi-mi mai rămăseseră peste o mie de kilometri de parcurs. Fără să mai pun la socoteală timpul de aterizare, drumul pînă la Casa Albă şi găsirea Bătrînului, aveam să ajung la Washington cu cîteva minute după miezul nopţii. Deci întîrziasem deja, iar Bătrînul avea să mă consemneze în şcoală după ore, mai mult ca sigur.

Am încercat să pornesc impulsorul de la tribord. Nici o mişcare – probabil îngheţase bocnă. Poate că era mai bine aşa, de vreme ce orice motor funcţionînd atît de repede poate prezenta pericol de explozie cînd i se perturbă echilibrul – aşa că m-am abţinut şi am încercat să-l prind pe Bătrîn la telefon.

Telefonul nu funcţiona. L-oi fi stricat cu ocazia vreuneia dintre acrobaţiile pe care fusesem nevoit să le fac.

L-am pus la loc, simţind că trăiam una din acele zile cînd pur şi simplu nu merită să te scoli din pat. M-am întors spre comutatorul maşinii si am apăsat butonul de urgenţă.

– Controlul, am strigat. Controlul!

Ecranul se lumină, apărînd un tînăr. Am văzut cu uşurare că era gol pînă la brîu.

– Aici Controlul – Bloc Vulpea Unsprezece. Ce căutaţi în aer?

încerc să vă prind de cînd aţi intrat în blocul meu.

– Las-o baltă! m-am răstit. Cuplează-mă în cel mai apropiat circuit militar. Prioritate de catastrofă!

Păru nesigur, dar ecranul pîlpîi şi, curînd, se formă o altă imagine, înfăţişînd un centru de mesaje militar – iar asta-mi făcu bine la inimă, căci toţi oamenii aliaţi la vedere erau pe jumătate dezbrăcaţi. În planul întîi stătea un ofiţer tînăr de serviciu; îmi venea să-l pup. În loc de asta, am spus:

– Urgenţă militară – treceţi-mă prin Pentagon şi de-acolo la Casa Albă.

– Cine sînteţi?

– N-avem timp. n-avem timp! Sînt agent civil şi nu mi-ai recunoaşte codul. Grăbeşte-te!

L-aş fi putut convinge, dar fu împins din cadru de umărul unui locotenent-colonel de aviaţie, care nu spuse decît:

– Aterizează imediat!

– Ascultă. Comandante, am spus. Asta-i urgenţă militară; trebuie să-mi dai legătura, Am...

– Asta-i urgenţă militară, mă întrerupse el. Navele civile au fost chemate la sol de trei ore. Aterizează imediat.

– Dar trebuie să...

– Aterizează sau tragem. Te-am reperat: voi lansa un interceptor să explodeze la jumate de milă în faţa ta. Fă orice manevră în afara aterizării, şi următorul îţi va exploda în cap.

– Aveţi de gînd să mă ascultaţi, vă rog? Voi ateriza, dar trebuie să iau...

întrerupse, lăsîndu-mă cu ochii-n soare. Prima explozie păru să se producă la vreo jumătate-de milă în faţă; am aterizat.

Nava s-a spart, dar fără ca eu sau pasagerul să fim răniţi. N-am avut mult de aşteptat. Mă aveau în colimator si coborau

spre mine înainte de-a mă fi convins că barca nu mai putea să plutească. M-au luat cu ei şi l-am cunoscut -personal pe locotenent-colonelul de aviaţie. Ba chiar au terminat să-mi administreze antidotul pentru testul somnului. Între timp se făcuse unu şi jumătate, zona cinci – iar-Programul Contra-Lovitură intrase în acţiune de o oră şi treizeci de minute.

Bătrînul ascultă un rezumat, mormăi şi-mi spuse să trec pe la el dimineaţă.

NOUĂSPREZECE

PROGRAMUL CONTRA-LOVITURĂ A FOST CEA mai penibilă pocnitoare udă din istoria militară, Lansările s-au efectuat exact la miezul nopţii, zona cinci, asupra a nouă mii şase sute de puncte de comunicaţii – redacţii de ziare, posturi de control al blocurilor, staţii releu şi aşa mai departe. Plutoanele de raid erau crema forţelor noastre aeropurtate, plus tehnicienii necesari pentru repunerea în funcţiune a fiecărui punct de comunicaţii.

După aceea, urma ca discursul Preşedintelui să fie transmis de la fiecare post local; Programul Spatele Gol intra în vigoare pe tot cuprinsul teritoriului infectat; iar războiul avea să se sfîrşească, nemairămînînd, decît să se facă curăţenie.

Cam la douăzeci şi cinci de minute după miezul nopţii, au început să sosească rapoarte cum că punctele cutare şi cutare fuseseră asigurate. Puţin mai tîrziu, s-au primit apeluri de ajutor din alte puncte. Pe la ora unu noaptea, majoritatea rezervelor fuseseră trimise în luptă, dar

operaţiunea părea să meargă bine – atît de bine, într-adevăr, încît comandanţii unităţilor aterizau şi raportau de la

sol.

Acestea au fost ultimele veşti primite de la ei.

Zona Roşie a înghiţit forţele de atac ca si cum nici n-ar fi existat peste unsprezece mii de nave, mai mult de-o sută şaizeci de mii de luptători si tehnicieni, şaptezeci şi unu de comandanţi de subunităţi – dar la ce bun să mai continui? Statele Unite suferiseră cea mai grea înfrîngere militară de la Duminica Neagră încoace. Nu-i critic pe Martinez, Rexton şi Statul Major, nici pe acei băieţi împieliţaţi care s-au paraşutat. Programul se baza pe o imagine ce părea adevărată, iar situaţia cerea o intervenţie rapidă cu cele mai bune mijloace.

Aproape se luminase de ziuă, din cîte înţeleg, înainte ca lui Martinez şi Rexton să le treacă prin cap că mesajele primite despre succese fuseseră de fapt falsificate, falsuri transmise de proprii lor oameni – propriii noştri oameni – dar încălecaţi, posedaţi si înscrişi în mascaradă. După raportul meu, sosit cu peste o oră întîrziere pentru a mai putea fi oprite raidurile, Bătrînul încercase să-i convingă să nu mai trimită si alţi oameni, dar erau îmbătaţi de succes si nerăbdători să termine scurt.

Bătrînul îi ceru Preşedintelui să insiste asupra controalelor vizuale, dar operaţiunea era controlată prin releele de pe Staţia Spaţială Alfa, şi pur şi simplu nu existau destule canale pentru a transmite în paralel audio si video printr-o staţie spaţială. Rexton spusese;

– Nu vă mai faceţi griji. De îndată ce reintrăm în posesia staţiilor locale, băieţii noştri se vor cupla în reţeaua de la sol si veţi avea toate dovezile vizuale pe care le vreţi.

Bătrînul atrăsese atenţia că atunci va fi prea- tîrziu, Rexton izbucnise:

– La toţi dracii, omule! Vrei să fie ucişi o mie de oameni doar ca să-ţi treacă dumitale pandaliile?

Preşedintele îl susţinuse.

Dimineaţa, îşi primiseră dovezile vizuale. Posturile din valea centrală se deşteptau cu acelaşi vechi terci: "*Rise and Shine with Mary Sunshine*", "Răsari si străluceşte, mîndru Soare" (n.tr.)>, "*Breakfast with the Broums*" "Micul dejun cu Popeştii (n.tr..) " şi alte asemenea spanacuri. Nici măcar o singură, staţie nu transmitea discursul Preşedintelui, nici una nu pomenea că s-ar fi întîmplat ceva. Depeşele militare se isprăviră prin jurul orei patru, iar apelurile frenetice ale lui Rexton nu mai primiră nici un răspuns. Trupa de Şoc Eliberarea încetase să mai existe – *surlos versenkt*. N-am reuşit să-l văd pe Bătrîn decît aproape de orele unsprezece ale dimineţii următoare. M-a lăsat să-i raportez fără nici un – comentariu, şi fără să mă muştruluiască, ceea ce era şi mai rău.

Se pregătea să mă expedieze, cînd am întrebat:

– Şi prizonierul meu? Nu mi-a confirmat concluziile?

– A, ăla? Tot fără cunoştinţă. Nu i se dau şanse să trăiască.

– Aş vrea să-l văd.

– Ţine-te de lucrurile pe care le înţelegi.

– Bine – n-ai nimic pentru mine să fac?

– Cred că cel mai bine ar fii – nu, fă-o pe-asta: dă o fugă pînă la grădina zoologică. Vei vedea lucruri care aruncă o lumină nouă asupra celor pe care le-ai văzut în Kansas City.

– Hm?

– Caută-l pe Dr. Horace, directorul adjunct. Spune-i că te-am trimis eu.

Horace era un omuleţ simpatic, care arăta ca unul dintre

propriii lui babuini; m-a dat pe mîna unui oarecare doctor Vargas, specialist în biologiile exotice – acelaşi Vargas care a făcut parte din A Doua Expediţie Venusiană. El mi-a arătat ce se întîmplase. Dacă Bătrînul si cu mine am fi venit la Grădinile Zoologice Naţionale în loc de-a ne aşeza în parc, n-ar mai fi fost necesar ca eu să mă duc în Kansas City. Cei zece titanieni pe care-i capturaserăm în Congres, plus cei doi de-a doua zi, fuseseră trimişi la zoo pentru a fi plasaţi pe antropoizi – cimpanzei şi urangutani, mai mult. Gorile, nu.

Directorul încuiase, maimuţele în spitalul zoologic. Doi cimpanzei, Abelard şi Heloise, erau închişi în aceeaşi cuşcă fuseseră împerecheaţi dintotdeauna şi nu părea să existe nici un motiv de-a-i despărţi. Aceasta sumarizează toate dificultăţile noastre psihologice de a trata cu titanienii; chiar si oamenii care transplantaseră moluştele încă mai priveau rezultatul ca pe nişte maimuţe, nu titanieni.

Următoarea cuşcă de tratament conţinea o familie de giboni tuberculoşi. Nu erau folosiţi ca gazde, fiind bolnavi, şi nu exista nici o cale de comunicare între cuşti. Erau izolate una de alta prin nişte panouri glisante, şi fiecare cuşcă avea propriul ei sistem de aer eondiţionat. A doua zi dimineaţă, panoul fusese tras la o parte, dar gibonii şi cimpanzeii stăteau la un loc. Abelard şi Heloise găsiseră o cale de a forţa încuietoarea. Aceasta se presupunea a fi în siguranţă faţă de maimuţe, dar nu şi împotriva maimuţelor cu titanieni.

Cinci giboni, plus doi cimpanzei plus doi titanieni – dar-a doua zi dimineaţă, cele şapte maimuţe erau călărite de şapte titanieni.

Această descoperire se făcuse cu două ore înaintea plecării mele spre Kansas City, dar Bătrînul nu fusese anunţat. Dacă

ar fi fost, ar ţi ştiut că oraşul Kansas Cily era saturat. Mi-aş fi putut-o închipui şi eu. Dacă Bătrînul ar fi ştiut despre giboni, Programul Contra-Lovitură n-ar mai fi avut loc.

– Am văzut transmisiunea Preşedintelui, îmi spuse doctorul Vargas. Nu sînteţi dumneavoastră omul care – adică, n-aţi fost dumneavoastră...

Da. eu am fost "omul care", am confirmat scurt,

– Atunci ne puteţi spune foarte multe despre aceste fenomene.

– Poate-ar trebui să pot, am recunoscut încet, dar nu pot.

– Vreţi să spuneţi că n-a avut loc nici un caz de reproducere prin fisiune în timp ce eraii, ăă, prizonierul lor!

– Întocmai.

M-am gîndit cîteva momente.

– Cel puţin, aşa cred.

– Mi s-a dat de înţeles că, ăă, victimele păstrează amintirea deplină a experienţelor lor.

– Mă rog, şi da şi nu.

Am încercat să explic strania stare de spirit detaşată a slugii faţă de stăpîni.

– Presupun că s-a putut întîmpla în timp ce dormeaţi.

– Poate. În afara somnului, mai e şi o altă perioadă, sau mai bine zis perioade, greu de ţinut minte. În timpul consfătuirii.

– Consfătuire?

Aşa că i-am explicat. I se luminară ochii:

– A, vreţi să spuneţi "conjugaţie".

– Nu, vreau să spun "consfătuire".

– Ne referim la acelaşi lucru. Nu vă daţi seama? Conjugaţia si fisiunea – se reproduc în voie, ori de cîte ori o permite numărul de gazde disponibile. Probabil cîte un contact pentru

fiecare fisiune; apoi, cînd se iveşte ocazia, fisiunea – doi paraziţi fii adulţi, în cîteva clipe.. chiar mai puţin, probabil.

Dacă acest lucru era adevărat – şi, privind gibonii, nu mă mai puteam îndoi – atunci de ce depinseserăm de transporturile la Clubul Constituţiei? Sau oare chiar depinseserăm? Nu ştiam; făcusem ceea ce dorea stăpînul meu să fac şi vedeam numai ceea ce aveam înaintea ochilor. Acum, însă, era clar cum fusese saturat oraşul Kansas City. Cu "materie vie" din belşug la dispoziţie şi o navă spaţială plină cu celule de tranzit din care să se aprovizioneze, titanienii se reproduseseră pînă la a egala populaţia omenească.

Să presupunem o mie de moluşte în acea navă spaţială, cea care bănuiam că aterizase lîngă Kansas City; să presupunem că se puteau reproduce, dacă aveau ocazia, o dată la fiecare douăzeci şi patru de ore.

În prima zi, o mie de moluşte.

A doua zi, două mii.

A treia zi, patru mii.

La sfîrşitul primei săptămîni, într-a opta zi, adică – o sută douăzeci şi opt de mii de moluşte. Peste două săptămîni, mai mult de şaisprezece milioane de moluşte.

Dar nu ştiam dacă erau limitate la o singură reproducere pe zi. Nici dacă o farfurie zbuiătoare putea transporta doar o mie de celule de tranzit nu ştiam; puteau fi zece mii – sau mai multe, sau mai puţine. Presupunînd zece mii ca bază de prăsilă cu o fisiune la douăzeci şi patru de ore. În două săptămîni, ajungem la rezultatul de... PESTE DOUĂ TRILIOANE ŞI JUMĂTATE!!!!

Cifra nu însemna nimic; era cosmică. Nu există atît de mulţi

oameni pe tot globul, nici măcar punînd la socoteală si maimuţele.

Aveam să umblăm îngropaţi pînă la genunchi în moluşte – şi nu peste mult. Mă simţeam mai rău decît mă simţisem în Kansas City.

Doctorul Vargas mă prezentă doctorului McIlvaine, de la Institutul Smithsonian; McIlvaine era specialist în psihologie comparată, autor al lucrării, din cîte-mi spunea Vargas, "Marte, Venus şi Pămînt: Un studiu al scopurilor motivaţionale". Vargas părea să se aştepte din partea mea să fiu impresionat, dar n-o citisem. În fond, cum ar putea studia cineva motivaţiile marţienilor de vreme ce au murit cu toţii înainte ca noi să fi coborît, din copaci?

Începură să discute în limbaj de specialitate; eu continuam să privesc gibonii. După un timp, McIlvaine mă întrebă:

– Domnule Nivens, cît timp durează o consfătuire?

– Conjuraţie, îl corectă Vargas.

– Consfătuire, repetă McIlvaine. E aspectul cel mai important.

– Dar, doctore, insistă Vargas, conjugaţia e mijlocul schimbului de gene prin care se răspîndeşte mutaţia...

– Antropocentrisme, doctore! Nici nu ştii dacă această formă de viaţă are gene.

Vargas se făcu roşu la faţă.

– Îmi acorzi un echivalent al genelor? întrebă el băţos.

– De ce-aş face-o? Repet, domnule, că raţionezi conform unei analogii nesigure. Nu există decît o singură caracteristică în comun pentru toate formele de viaţă, şi acela este efortul supravieţuirii.

– Şi al reproducerii, insistă Vargas.

– Presupunînd că organismul e nemuritor şi nu are nevoie să se reproducă.

– Dar...

Vargas ridică din umeri.

– Ştim că se reproduc, arată el spre maimuţe.

– Iar eu sugerez, reveni McIlvaine, că nu avem de-a face cu o reproducere, ci cu un singur organism care-şi acordă sieşi mai mult spaţiu. Nu, doctore, este posibil să ajungem atît de adînciţi în ideea ciclului gameto-zigotic încît uităm că pot exista şi alte sisteme.

Vargas dădu să spună:

– Dar pe parcursul întregului sistem...

– Antropocentric, terrocentric, solocentrie, i-o reteză McIlvaine, aceasta e o abordare provincială. Creaturile de faţă pot proveni complet din afara sistemului solar.

– A, nu! am intervenit eu. Avusesem o bruscă străfulgerare a planetei Titan şi, odată cu ea, o senzaţie de înecare.

Nici unul nu mă observă. McIlvaine continuă:

– Să luăm de pildă amoeba – o formă de viaţă mai bazică şi cu mult mai mult succes decît a noastră. Psihologia motivaţională a amoebei.,.

Mi-am astupat urechile; libertatea cuvîntului îi dă omului dreptul de a vorbi despre "psihologia" unei amoebe, dar eu nu-s obligat să ascult.

Trecură la unele experimente concrete, care-mi mai îmbunătăţiră puţin părerea ei. Vargas introduse un babuin cu parazit în cuşca gibonilor şi a cimpanzeilor. De îndată ce noul sosit fu aruncat înăuntru, se adunară în cerc, cu faţa în afară, intrînd în consfătuire directă, de la moluscă la moluscă. McIlvaine împunse spre ei cu degetul.

– Vezi! Consfătuirea nu este pentru reproducere ci pentru schimb de memorie. Organismul temporar divizat, acum s-a re-identificat cu sine însuşi.

I-aş fi spus acelaşi lucru fără vorbe cu dublu-înţeles; un stăpîn care a pierdut contactul intră întotdeauna în consfătuire directă cît de curînd posibil.

– Ipoteze! pufni Vargas. N-au avut ocazia să se reproducă exact acum. George!

Îi ordonă şefului echipei de ajutoare să aducă încă o maimuţă,

– Pe micul Abe? întrebă şeful echipei.

– Nu, vreau una fără parazit. Ia să vedem – să fie Bătrînul Roşu.

Şeful echipei se alarmă:

– Draci, Doc, nu-l luaţi pe Bătrînul Roşu.

– N-o să păţească nimic.

– Ce-aţi zice de Satan? Oricum e un ticălos rău.

– Bine, dar grăbeşte-te.

Îl aduseră deci pe Satan, un cimpanzeu negru precum cărbunele. O fi fost el agresiv în altă parte; aici nu era. Îl îmbrînciră înăuntru; se făcu mic lîngă uşă şi începu să scîncească. Parcă aş fi asistat la o execuţie. Îmi stăpîneam nervii – omul se poate deprinde cu orice – dar isteria maimuţei era contagioasă. Îmi venea s-o iau la fugă.

La început, maimuţele călărite nu făcură decît să se uite la el ca nişte juraţi. Statură astfel multă vreme. Scîncetele lui Satan se transformară în gemete joase şi-şi acoperi faţa. După un timp, Vargas spuse:

– Doctore! Priveşte!

– Unde?

– Luey – femela bătrînă. Acolo, arătă el.

Era matriarha gibonilor fizici. Stătea întoarsă cu spatele la noi; moluscă de-acolo se strînsese ghem. O linie iridiscentă îi străbătea mijlocul.

Începu să se despice ca un ou. În doar cîteva minute, divizarea era completă. Una dintre noile moluşte se potrivi central, pe şira spinării; cealaltă i se scurse în josul spatelui. Femela se ghemuise pînă aproape de planseu; parazitul lunecă, atingînd cimentul cu un plesnet uşor. Se tîrî încet spre Satan. Maimuţoiul scoase un zbieret răguşit – şi se caţără pe plafonul cuştii.

Aşa să-mi ajute Dumnezeu, trimiseră un pluton să-l aresteze – doi giboni, un cimpanzeu şi babuinul. Îl smulseră de-acolo si-l coborîră, ţinîndu-l cu faţa la pămînt.

Molusca se prelinse mai aproape.

Mai avea vreo jumătate de metru, cînd îi crescu un pseudopod – încet, la început – o tulpină ce se unduia ca o cobră. Apoi şfichiui, plesnind un picior al maimuţei. Celelalte îi dădură prompt drumul, dar Satan nu se mişca.

Titanianul părea să se tragă cu ajutorul extensiei pe care şi-o formase, şi se ataşă de piciorul lui Satan. De-acolo se tîrî în sus: cînd îi ajunse la baza coloanei vertebrale, Satan se ridică în capul oaselor. Se scutură şi li se alătură celorlalţi.

Vargas şi McIlvaine începură să discute surescitaţi, aparent neimpresionat.i. Mie-mi venea să sparg ceva – pentru mine, pentru Satan, pentru tot ordinul primatelor.

McIlvaine susţinea că asistam la ceva nou faţă de concepţiile noastre, o creatură inteligentă organizată astfel încît să fie nemuritoare şi continuă în identitatea sa personală – sau identitatea de grup; argumentaţia devenea tot mai

confuză. Teoretiza că va fi avînd o memorie continuă pînă înapoi la începutul său ca specie. Descria moluştele ca pe un vierme cvadridimensional în spaţiu-timp, împletit ca un unic organism, iar vorbăria ajunse la un ezoterism vecin cu prostia. Cît despre mine, nu ştiam şi nu-mi păsa; singurul sens în care-mi păsa de moluşte era acela de a le ucide.

DOUĂZECI

CA PRIN MIRACOL, CÎND AM REVENIT, BĂ-trînul era disponibil – Preşedintele plecase să se adreseze unei sesiuni secrete a Naţiunilor Unite. I-am spus Bătrînului ce văzusem şi am adăugat opinia mea despre Vargas şi McIlvaine.

– Mici cercetaşi, m-am plîns, comparînd timbre de colecţie. Nu-şi dau seama cît e de serios. Bătrînul clătină din cap.

– Nu-i lua prea repede, fiule, mă povăţui. Au mai multe şanse să vină cu un răspuns decît eu sau tine.

– Hmph! am replicat, sau poate chiar mai dur. Au mai "multe" şanse să lase moluştele alea să scape.

– Ţi-au spus despre elefant?

– Ce elefant? Nu mi-au spus aproape nimic naibii; li s-a trezit interesul unul pentru altul şi nici nu mau mai băgat în seamă.

– Tu nu înţelegi detaşarea.ştiinţifică. În legătură cu elefantul: o maimuţă cu un călăreţ a reuşit, cumva, să iasă. I s-a găsit trupul strivit în casa elefanţilor. Iar unul dintre elefanţi dispăruse.

– Vrei să zici că un elefant umblă liber cu o moluscă pe el.

Mi se formă o viziune oribilă – ceva ca un tanc cu creier cibernetic.

– Be da, mă corectă Bătrînul. Au găsit-o în Maryland,

culegînd liniştită varză. Nici urmă de parazit.

– Unde-a ajuns molusca? Involuntar, am privit în jur.

– S-a durat un duo din satul vecin. Aş zice că molusca e undeva la vest de Mississippi..

– Lipseşte cineva?

Din nou ridică din umeri.

– Cum să poţi şti, într-o ţară liberă? Cel puţin, titanianul nu se poate ascunde pe o gazdă umană nicăieri în afara Zonei Roşii.

Comentariul său mă duse cu gîndul la un lucru pe care-l văzusem la grădina zoologică, fără să-l aprofundez. Orice-ar fi fost, continua să-mi scape. Bătrînul continuă:

– S-au luat măsuri drastice de a se respecta totuşi ordinul umerilor goi. Preşedintele a primit proteste pe temei moral, ca să nu mai vorbim de Asociaţia Naţională a Haberdasher-elor.

– Hai?

– Ti-ar veni să crezi că încercam să le vindem fiicele la Rio. A sosit o delegaţie, autointitulată Maicile Republicii, sau altă asemenea aiureală.

– Timpul Preşedintelui e irosit *aşa*, într-un moment ca *ăsta*?

– S-a ocupat de ele McDonough. Dar m-a tîrît şi pe mine după el.

Bătrînul făcu o mutră îndurerată.

– Le-am spus că nu-l pot vedea pe Preşedinte decît dacă se dezbracă în pielea goală. Asta le-a oprit.

Gîndul care mă chinuia ieşi la suprafaţă.

– Ascultă, Şefule, s-ar putea să n-ai încotro.

– Să n-am încotro să ce?

– Să-i dezbraci pe oameni goi-puşcă, îşi molfăi buza:

– Unde baţi?

– Ştim oare, cu certitudine, că o moluscă nu se poate ataşa decît aproape de baza creierului?

– Tu ar trebui să ştii.

– Credeam că ştiu, dar acum nu mai sînt atît de sigur. Aşa o făceam întotdeauna, cînd eram şi eu, ăă, cu ele.

Am relatat mai amănunţit ce văzusem cînd Vargas îl expusese pe sărmanul Satan unei moluşte.

– Maimuţa aia s-a mişcat imediat ce făptura i-a atins baza coloanei vertebrale. Sînt sigur că preferă să călărească aproape de creier. Dar poate că s-ar putea ascunde în pantalonii cuiva, scoţîndu-şi doar o extensie pînă la capătul şirei spinării.

– Hmm... îţi aminteşti, fiule, că prima oară cînd am percheziţionat o mulţime de oameni i-am.pus pe toţi să se dezbrace la piele. Aia n-a fost o întîmplare.

– Cred că ai avut justificări. S-ar putea să fie în stare de-a se ascunde oriunde pe trup. Ia de pildă sertarele alea fleşcăite pe care le ai pe dumneata. S-ar putea ascunde una în ele, făcîndu-le să arăţi doar un pic cam umflat în fund.

– Vrei să mi-i scot?

– Am o soluţie mai bună; îţi aplic Priza Kansas City.

Cuvintele-mi erau glumeţe, dar eu nu eram; l-am înşfăcat de partea cărnoasă a pantalonilor şi m-am asigurat că era curat. Se supuse cu bunăvoinţă; apoi îmi aplică acelaşi tratament.

– Dar nu putem, se plînse el în timp ce ne aşezam, să umblăm prin lume plesnind femeile pe crupă. N-o să ţină.

– S-ar putea să trebuiască, am subliniat eu, sau să-i dezbraci pe toţi.

– Vom face cîteva experimente.

– Cum?

– Ştii afacerea aia cu armura de cap-şi-spate? Nu valorează cine ştie ce, decît că-i dă celui ce-o poartă un sentiment de siguranţă. Îi voi spune doctorului Horace să ia o maimuţă, să ajusteze o armură astfel ca moluscă să nu-i poată atinge decît picioarele, de pildă – şi să vedem ce se-ntîmplă. Vom diversifica, de asemenea, zonele.

– Ăă, da. Dar nu folosi o maimuţă, Şefule.

– De ce?

– Păi – sînt prea umane,

– La dracu', bobocule, nu poţi face omletă...

– ... fără să spargi ouă. Okay, dar nu-s obligat să-mi placă.

DOUĂZECI ŞI UNU

AM PETRECUT URMĂTOARELE CÎTEVA ZILE ţinînd prelegeri personalului, răspunzînd la întrebări tîmpite despre ce mîncau titanienii la gustare, explicînd cum să abordezi un om posedat. Am fost clasificat ca "expert", dar jumătate din timp elevii mei păreau convinşi că ştiau mai multe despre moluşte decît mine.

Titanienii continuau să deţină Zona Roşie, dar nu puteau răzbate afară fără a fi depistaţi – speram noi. Iar noi nu încercam să mai pătrundem, întrucît fiecare moluscă ţinea ostatic un om de-al nostru. Naţiunile Unite nu ne erau de nici un ajutor. Preşedintele voia un Program Statele Gol pe scară globală, dar ei, cu cîr cu mîr, trimiseră chestiunea unei comisii de anchetă.

Adevărul era că nu ne credeau; acesta era marele avantaj al duşmanului – nu crezi în foc pînă nu te arzi.

Unele naţiuni erau asigurate prin propriile lor obiceiuri. Un finlandez care nu intră la baia de aburi zilnic în compania altora ar fi imediat suspect, Japonezii erau şi ei dezinvolţi în materie de dezbrăcat, Mările Sudului erau relativ sigure, la fel ca mari părţi din Africa, Franţa trecuse cu entuziasm la nudism, cel puţin în weekend-uri, imediat după Al Treilea Război Mondial – o moluscă ar fi avut de furcă să se ascundă. Dar în ţările unde tabu-ul pudorii corporale însemna ceva, parazitul putea sta ascuns pînă i se împuţea gazda. Statele Unite însele, Canada, Anglia – mai ales Anglia.

Au expediat trei moluşte (cu maimuţe cu tot) la Londra; înţeleg că Regele dorise să dea exemplu, asemeni Preşedintelui, dar Primul Ministru, instigat de Arhiepiscopul de Canterbury, nu voia să-l lase. Arhiepiscopul nici măcar nu se ostenise să privească; comportamentul moral era mai important decît pericolul lumesc. În mass media n-a apărut nimic din toate astea, şi s-ar putea ca povestea să nu fie adevărată, dar pielea engleză nu s-a expus privirilor reci ale vecinilor. Sistemul de propagandă rusesc a început să latre de îndată ce şi-au stabilit o linie nouă, Toată treaba era o "fantezie imperialistă americană". Mă-ntrebam de ce titanienii nu atacaseră mai întîi Rusia; locul părea croit pe măsură pentru ei. Gîndindu-mă mai bine, m-am întrebat dacă nu cumva o făcuseră, Gîndindu-mă si mai bine, m-am întrebat cu ce-ar fi schimbat asta situaţia.

În această perioadă nu l-am văzut pe Bătrîn; îmi primeam sarcinile de la Oldfield, aghiotantul lui. Prin urmare, n-am aflat cînd a fost eliberată Mary din misiunea ei specială alături de Preşedinte. M-am ciocnit de ea în salonul Secţiei.

– Mary! am ţipat, căzînd peste propriile-mi picioare.

Îmi aruncă zîmbetul acela încet şi dulce şi se apropie.

– Bună, iubitule, şopti.

Nu mă întrebă ce făceam, nici nu mă mustră că nu mai luasem legătura cu ea, nici măcar nu comentă despre cît demult timp trecuse. Mary lăsa apă acumulată, după stăvilar să-şi poarte singură de grijă.

Eu nu – am început să mă bîlbîi:

– E extraordinar! Credeam că încă-l mai vîri pe Preşedinte în pat să facă nani. De cînd eşti aici? Cînd trebuie să te-ntorci? Auzi, pot să-ţi comand ceva de băut? Nu, ţi-ai luat.

Am început să-mi comand mie ceva; îmi răsări în mînă,

– Hî? Asta cum a apărut aici?

– Am comandat-o cînd ai apărut în uşă.

– Mary, ti-am spus vreodată că eşti o minune?

– Nu.

– Foarte bine, atunci, îţi spun: eşti o minune.

– Mulţumesc,

– Pentru cît timp eşti liberă i-am continuat. Ia zi, n-ai avea nici o posibilitate să-ţi iei o permisie? Doar nu se-aşteaptă să stai la datorie douăzeci şi patru de ore pe zi, săptămîniîn şir, fără nici un moment liber. Mă duc direct la Bătrîn şi-i spun...

– Sînt liberă, Sam...

– ...exact ce părere am eu despre... Ha?

– Sînt liberă acum.

– *Eşti*? Cît timp?

– Gata oricînd de apel. Acum toate permisiile sună aşa. I

– Dar... de cînd ai permisie?

– De ieri. Am stat aici, aşteptîndu-te.

– De ieri!

Petrecusem ziua de ieri ţinînd lecţii de grădiniţă unor capete

pătrate care nici n-aveau chef de aşa ceva. M-am ridicat.

– Nu te mişca. Vin imediat.

M-am repezit la biroul de operaţiuni. Oldfield ridică privirea cînd mă auzi intrînd şi spuse pe un ton ursuz:

– Ce mai vrei si tu?

– Şefule, seria asta de poveşti de-adormit copii pe care sînt programat să le spun: mai bine contramandează-le.

– De ce?

– Sînt bolnav; am de mult trecută o permisie medicală. Trebuie să mi-o iau acum.

– La cap eşti bolnav.

– Exact; sînt bolnav la cap. Aud voci. Mă urmăresc unii prin tot locul. Tot visez că sînt din nou printre titanieni.

Acest ultim punct era adevărat.

– Dar de cînd e nebunia un handicap în Secţia asta! Mă aşteptă să-l contrazic în acest sens.

– Uite – primesc permisie sau nu primesc? Scotoci printre hîrtii, găsi una şi o rupse.

– Okay. Ţine-ţi telefonul la îndemînă; eşti gata oricînd de apel. Ieşi.

Am ieşit. Mary ridică privirea la apariţia mea şi-mi dădu iar tratamentul moale şi cald. Am spus:

– Ia-ţi lucrurile; plecăm.

Nu mă întrebă unde; pur si simplu se ridică. Mi-am înhăţat paharul, am înghiţit o parte şi-am vărsat pe jos restul. Abia cînd am ajuns la nivelul pietonal al oraşului am vorbit:

– Acuma – unde vrei să ne căsătorim?

– Sam, am mai discutai asta.

– Sigur c-am discutat-o şi acum o vom face. Unde?

– Sam, dragul meu drag – am să fac cum spui tu. Dar tot nu

sînt de acord.

– De ce?

– Sam. Hai să mergem la apartamentul meu. Mi-ar plăcea să-ţi gătesc ceva de cină.

– Bine. poţi găti cina – dar nu acolo. Şi mai întîi ne căsătorim.

– Te rog, Sam! Cineva spuse:

– Nu te lăsa, puştiule. Se înmoaie.

Am privit în jur, descoperind că jucam pentru o galerie întreagă.

Agitînd larg braţul, am strigat nervos:

– Voi n-aveţi nimic de făcut, fraţilor? Ia mergeţi si vă-mbătaţi!

– Cred c-ar trebui să-i primească oferta, spuse altcineva.

Am apucat-o pe Mary de braţ şi n-am mai scos o vorbă pînă n-am băgat-o într-un taxi.

– În regulă, am spus, arţăgos, de ce nu vrei? Hai să-ţi auzim motivele.

– De ce să ne căsătorim, Sam? Sînt a ta; n-ai nevoie de contract.

– De ce? Fiindcă te iubesc, fir-ai a dracului! Nu-mi răspunse, o bună bucată de vreme; credeam c-o jignisem. Cînd vorbi, abia am putut-o auzi.

– N-ai mai spus niciodată asta, Sam.

– N-am spus-o? A, ba da, precis.

– Nu, sînt absolut sigură că n-ai spus-o. De ce n-ai spus?

– Ăă, nu ştiu. Mi-a scăpat din vedere, cred. Nici nu-s prea sigur ce înseamnă cuvîntul "iubire".

– Nici eu, rosti ea încet, dar îmi place să te-aud spunîndu-l. Mai zi odată, te rog.

– Hm? Okay. Te iubesc. Te iubesc, Mary.

– O, Sam!

Se cuibări lîngă mine şi începu să tremure. Am scuturat-o uşurel:

– Cum rămîne cu tine!

– Eu? O, te iubesc enorm, Sam. Te-am iubit de cînd...

– De cînd ce?

Mă aşteptam să-mi spună că mă iubea de cînd o înlocuisem în Proiectul Interview; ceea ce spuse ea fu:

– Te iubesc de cînd m-ai pălmuit.

O fi asta logică.

Şoferul conducea încet de-a lungul coastei statului Connecticut; a trebuit să-l trezesc înainte de-a-l putea face să aterizeze la Westport. Ne-am dus la primărie. M-am apropiat de un comptoar din biroul de sancţiuni şi licenţe şi am întrebat un funcţionar:

– Aici ne căsătorim.

– Voi hotărîţi, răspunse el. Licenţe de vînătoare pe stînga, licenţe de cîini pe dreapta. Aici e fericita linie mijlocie – sper.

– Bun, am răspuns eu ţîfnos. Eşti amabil să ne eliberezi o licenţă.

– Sigur. Oricine ar trebui să se-nsoare cel puţin o dată; asta-i spun si bătrînei mele.

Scoase un formular.

– Ia să vă auzim numele de serie?

I le-am dat.

– Acum – sînteţi vreunul căsătorit în vreun alt stat? Amspus că nu; continuă:

– Sînteţi siguri? Dacă nu-mi spuneţi, ca să pot pune o anexă privind alte contracte, ăsta nu-i valabil

I-am spus din nou că nu eram căsătoriţi nicăieri. Continuă:

– Pe termen, cu reînnoire, sau pe viaţă,? Dacă depăşeşte zece ani, taxa e aceeaşi ca şi pe viaţă; dacă-i sub şase luni. N-aveţi nevoie de asta; luaţi formularul scurt din automatul de-acolo.

Mary spuse eu voce mică:

– Pe viaţa.

Conţopistul păru surprins:

– Domnişoară, sînteţi sigură că ştiţi ce faceţi? Contractul cu reînnoire si clauză automată de opţiune e la fel de permanent şi nu trebuie să vă mai trambalaţi prin tribunale dacă vă răzgîndiţi.

– Ai auzit-o pe domnişoara! am spus.

– Okay, okay – fiecare parte, consimţămînt reciproc sau cu obligativităţi?

– Obligativitate, am răspuns, iar Mary dădu si ea din cap.

– Obligativitate să fie, acceptă el, mîngîind maşina de scris. Acum, miezul problemei: cine plăteşte si cît de mult. Salariu sau înzestrare?

– Salariu, am spus; nu aveam destul ca să-i fac înzestrare.

Cu glas ferm, Mary adăugă:

– Nici una, nici alta.

– Hm, făcu funcţionarul.

– Nici una, nici alta, repetă Mary. Asta nu-i un contract financiar.

Funcţionarul se prăbuşi complet.

– Domnişoară, nu fiţi naivă, spuse el rezonabil. L-aţi auzit pe domnul zicînd că e dispus să facă cele cuvenit e.

– Nu.

– N-ar fi mai bine să discutaţi -cu avocatul înainte de a

continua? Avem un comunicator public, în hol.

– Nu.!

– Ei bine, să mă ia dracu' dacă înţeleg de ce mai aveţi nevoie de licenţă.

– Nici eu, confirmă Mary.

– Adică nu doriţi s-o faceţi?

– Nu! Scrie cum am spus eu. "Fără salariu".

Conţopistul făcu o mutră neajutorată, dar se aplecă peste maşină.

– Cred că asta-i tot, spuse el în final. Aţi ales calea cea mai simplă, aş zice. "Juraţi amîndoi solemn că faptele de mai sus sînt adevărate conform cunoştinţelor-dumneavoastră-şi-credeţi-că-intraţi-în-această-înţelegere-neinfluenţaţi-de-dioguri sau alte mijloace-ilegale-şi-că-nu-există-nici-obligaţii-nedezvăluite-şi-nici-alte-impedi-mente-legale-faţă-de-executarea-şi-inregist rarea-contractului-de-mai-sus?"

Am spus amîndoi că da şi că eram şi că erau şi că nu erau. Scoase formularul din maşină.

– Să vă luăm amprentele digitale. Okay, costă zece dolari, inclusiv- taxa federală.

I-am plătit, iar el împinse formulaiul în copiator si apăsă comutatorul.

– Copiile vi se vor trimite prin poştă, anunţă, la adresele conforme cu numerele de serie. Acuma – ce tip de ceremonie doriţi? Poate reuşesc să vă ajut.

– Nu dorim ceremonie religioasă, răspunse Mary.

– Atunci am exact ceea ce vă trebuie. Bătrînul doctor Chamleigh. Nesectant, cel mai bun acompaniament stereo din oraş, patru pereţi si o orchestră completă. Vă face toată slujba, şi ritualuri de fertilitate şi tot, dar cu demnitate. Şi

încununează totul cu cîteva poveţe părinteşti directe. Vă face să vă simţiţi căsătoriţi.

– Nu.

De astă dată, eu am spus-o.

– Ei, haideţi! Mi se adresă funcţionarul. Gîndiţi-vă la duduiţă. Dacă respectă ceea ce tocmai a jurat, nu va mai avea în veci o altă şansă. Orice fată are dreptul la o nuntă formală. Cinstit – nu iau un comision prea mare.

– Ne poţi cununa, nu? am insistat. Dă-i drumul. Să terminăm odată!

Păru surprins.

– N-aţi ştiut? În statul acesta, vă cununaţi singuri. V-aţi şi cununat, de vreme ce aţi aplicat degetul pe licenţă.

– Aha.

Mary nu spuse nimic. Am plecat.

Am închiriat un duo la platforma de aterizare din nordul oraşului; rabla era veche de zece ani, dar avea pilot automat complet şi altceva nu conta. Am dat ocol oraşului, am tăiat peste Craterul Manhattan şi am reglat comenzile. Eram felicit, dar teribil de nervos – iar apoi, Mary mă cuprinse cu braţul. După mult timp, am auzit semnalul BIIP? biip-biip BIIP! al emiţătorului de la baraca mea, aşa că m-am desprins de ea şi am aterizat. Mary întrebă somnoroasă:

– Unde sîntem!

– La cabana mea din munţi.

– Nu ştiam că ai o cabană în munţi. Credeam că mergem spre apartamentul meu.

– Cum, şi să riscăm capcanele alea de urşi? Oricum, nu-i a mea; e a noastră.

Mă sărută din nou şi am zbîrcit aterizarea. Apoi coborî, ea

prima, în timp ce eu asiguram bordul; am găsit-o privind baraca.

– Iubitule, e minunat!

– Nimic nu-ntrece Munţii Adirondacks, am încuviinţat.

Soarele coborîse spre asfinţit, într-o ceaţă subţire, creind acea splendidă iluzie stereo, de profunzimi suprapuse.

Privi într-acolo şi spuse:

– Da, da – dar nu despre asta am vorbit. Mă refeream la... cabana ta. Hai să intrăm, chiar acum.

– De acord, dar de fapt nu-i decît o biată baracă. Ceea ce şi era – nici măcar piscină interioară nu avea. O păstrasem astfel; cînd m-am instalat aici, n-am vrut să am senzaţia de-a fi cărat oraşul după mine. Structura era convenţională, din oţel si fibre de sticlă, dar pusesem s-o îmbrace în durolespezi care arătau ca nişte buşteni adevăraţi. Interiorul era la fel de simplu – un living room mare cu şemineu real, covoare pufoase si o mulţime de scaune scunde. Serviciile le asigura un kom-pacto special, îngropat sub fundaţie – aer condiţionat, unitate de energie, sistem de curăţire, echipament sonor, instalaţii, alarmă anti-radiaţii, servo-mi – totul în afară de congelator şi celelalte echipamente de bucătărie, ascunse vederii şi gîndului. Nici chiar ecranele stereo nu se observau, cînd erau stinse. Era gradul maxim în care te poţi apropia de o cabană de buşteni adevărată, avînd totuşi instalaţii interioare.

– Eu o găsesc totuşi fermecătoare, spuse serioasă Mary. Nu mi-aş dori ceva ostentativ.

– Nici tu, nici eu.

Am acţionat combo-ul, iar uşa se dilată; Mary intră pe dată.

– Hei! Vino-napoi! am strigat.

Se conformă:

– Ce s-a-ntîrnplat, Sam? Am greşit ceva?

– Te cred c-ai greşit.

Am tras-o afară, apoi am ridicat-o în braţe şi am trecut-o pragul, sărutînd-o în timp ce-o lăsam ios.

– Aşa. Acum eşti la tine acasă, cum se cuvine. Luminile se aprinseră la apariţia noastră. Privi în jur, apoi se întoarse si-şi aruncă luatele pe după gîtul meu.

– O, iubitule, iubitule!

Ne-am lăsat în voia noastră. Apoi, începu să hoinărească, atingînd diverse obiecte.

– Sam, eu însămi s-o fi plănuit, ar fi arătat exact la fel.

– N-are decît o singură baie, mi-am cerut eu scuze. Va trebui s-o împărţim.

– Nu mă deranjează. Îmi pare bine; acum ştiu că n-ai adus aici nici o afurisită de-aia de femeie dintr-ale tale.

– Ce femei?

– Ştii tu al dracului de bine. Dacă plănuiai casa asta ca pe un cuibuşor, ai fi inclus şi o baie pentru femei.

– Ştii prea multe.

Nu răspunse şi intră în bucătărie. Am auzit-o exclamînd.

– Ce e? am întrebat, urmînd-o.

– Nu m-aş fi aşteptat niciodată să găsesc o bucătărie adevărată în locuinţa unui burlac.

– Nu-s un bucătar prost. Îmi doream o bucătărie, aşa că mi-am cumpărat una.

– Mă bucur atît demult. Acum am să-ţi gătesc cina.

– E bucătăria ta; serveşte-te. Dar n-ai vrea să te speli? Poţi intra prima la duş. Mîine ne luăm un catalog şi-ai să-ţi poţi alege o baie proprie, punem să ne-o livreze.

– Fă tu primul duş, spuse. Eu vreau să m-apuc de cină.

Mary şi cu mine ne-am integrat în viaţa domestică de parcă am fi fost căsătoriţi de ani de zile. A, nu-nseamnă că luna noastră de miere a fost o plictiseală, că nu mai existau o mie de lucruri pe care încă le mai aveam de aflat unul despre altul – fapt este că păream să ştim deja cele necesare în ce ne priveşte care ne făcuseră să ne căsătorim. Mai ales Mary.

Nu-mi amintesc prea clar acele zile. Eram fericit; uitasem ce însemna asta, nu ştiam să fi fost fericit. Interesat de ceva – da, cunoscusem distracţii, divertismente, amuzament – dar nu fericirea.

N-am dat drumul nici unui stereo, n-am citit nici o carte. N-am văzut pe nimeni şi n-am vorbit cu nimeni – cu excepţia celei de-a doua zile, cînd am coborît în sat; voiam să-i arăt lui Mary împrejurimile. La întoarcere, am trecut prin dreptul barăcii lui John Ţapul, pustnicul nostru local. John rezolva puţinele treburi gospodăreşti de care aveam nevoie. Văzîndu-l, i-am făcut cu mîna.

Îmi răspunse. Era echipat ca de obicei, cu beretă tricotată, bluză militarească veche, şort şi sandale. M-am gîndit să-l previn asupra ordinului de a umbla gol pînă la brîu, dar am preferat să n-o fac. În schimb, mi-am pus mîinile pîlnie la gură şi am strigat:

– Trimite-l pe Pirat!

– Cine-i Piratul, iubitule? întrebă Mary.

– Ai să vezi.

Ceea Ce se si întîmplă; de cum am ajuns înapoi, apăru şi Piratul, căci aveam uşiţa lui, reglată pentru propriul său miauu – Piratul fiind un motan mare şi sprinten. Intră ţanţoş, îmi comunică părerea lui despre oamenii care stăteau atît de

mult plecaţi, apoi îşi frecă de glezna mea capul, în semn de iertare. L-am scărpinat pe spate, după care o inspecta pe Mary. Soţia mea îngenunche şi scoase sunetele folosite de oamenii care înţeleg protocolul pisicesc, dar Piratul o privi bănuitor. Deodată, îi sări în braţe si începu să toarcă, în timp ce-o împingea cu capul sub bărbie.

– M-am liniştit, am anunţat. O clipă, crezusem că nu voi avea voie să te păstrez.

Mary ridică privirea, zîmbind:

– N-ai de ce-ţi face griji. Eu însămi sînt pe două treimi pisică.

– Şi a treia treime ce eşti?

– Vei afla.

De-atunci începînd, motanul stătu cu noi – sau cu Mary – aproape tot timpul, cu excepţia momentelor cînd îl lăsam afară din dormitor. Asta n-aş fi suportat-o, deşi atît Mary cît şi Piratul îşi făcură o părere proastă despre mine.

Mary nu tulbura, niciodată apele. Nu-i plăcea să scormonească în trecut. A, mă. lăsa să vorbesc despre trecutul meu, dar nu spunea niciodată nimic dintr-al ei. Odată, cînd am început s-o iau la întrebări, a schimbat vorba, spunînd:

– Hai să privim asfinţitul.

– Asfinţitul? m-am mirat eu. N-aveam cum – abia am terminat micul dejun.

Această încurcătură cu momentele zilei mă readuse brutal la realitate.

– Mary, de cît timp sîntem aici?

– Are vreo importanţă?

– Al dracului de multă importanţă are. A trecut mai mult de-o săptămînă, sînt sigur. Într-una din zilele-astea, telefoanele

vor începe să urle şi-au să ne cheme înapoi la şmotru.

– Pînă atunci, ce contează?

Eu totuşi voiam să ştiu ce zi era. Aş fi putut afla dînd drumul unui stereo, dar probabil aş fi nimerit peste o emisiune de ştiri – si n-aveam chef de-aşa ceva; încă mă mai prefăceam că Mary si cu mine eram plecaţi într-o altă lume, unde titanienii nu existau.

– Mary, am spus, agitat, cît de multe pilule tempus ai la tine?

– Nici una.

– Ei, eu am destule pentru amîndoi. Hai s-o lungim. Să presupunem că ne-au mai rămas doar douăzeci si patru de ore; am putea face zilele o lună, timp subiectiv.

– Nu.

– De ce nu? Hai să ne înfruptăm din vechea poamă. Îmi puse o mînă pe braţ şi mă privi în ochi:

– Nu, iubitule, asta nu-i pentru mine. Trebuie să-mi trăiesc fiecare moment şi să nu las să mi-l strice grija pentru momentul care urmează.

Se vede că mi se citea încăpăţînarea; continuă:

– Dacă vrei să le iei, n-am nimic împotrivă, dar te rog, nu mi-o cere şi mie.

– La dracu' n-am să plec singur într-o călătorie de plăcere.

Nu-mi răspunse, atitudine reprezetînd cea mai păcătoasă cale de-a cîştiga un conflict din cîte cunosc.

Nu c-am fi avut vreun conflict. Dacă încercam să declanşez unul. Mary ceda şi pînă la urmă reieşea cumva că greşisem. Am încercat în repetate rînduri să aflu mai multe despre ea; mi se părea că era cazul să ştiu ceva despre femeia cu care eram căsătorit. La o anumită întrebare, păru îngîndurată şi

răspunse:

– Uneori mă-ntreb dacă am avut vreodată copilărie – sau n-a fost decît ceva ce-am visat azi-noapte?

Am întrebat-o de-a dreptul care era numele ei.

– Mary, răspunse ea calmă.

– Mary chiar e numele tău adevărat?

Îi spusesem de mult adevăratul meu nume, dar continuam să-l folosim pe "Sam".

– Sigur că e numele meu, dragule. Sînt "Mary" de cînd m-ai numit tu prima oară astfel.

– Aha. Bine, deci eşti iubita mea Mary. Dar cum te-ai numit înainte?

În ochi i se ivi o expresie stranie, lezată, dar răspunse cu fermitate:

– Eram cîndva cunoscută ca "Allucquere".

– "Allucquere", am repetat, savurînd cuvîntul. A-lluequere. Ce nume straniu şi frumos. Allucquere. Are o muzicalitate maiestuoasă. Iubita mea Allucquere.

– Acum mă numesc Mary.

Şi nimic mai mult. Undeva, cîndva, eram convins că Mary fusese rănită, adînc rănită. Dar părea improbabil să aflu vreodată despre asta. Cu timpul, am încetat să-mi mai fac griji. Era ceea ce era, acum şi pentru totdeauna, iar eu eram mulţumit să mă desfăt în lumina caldă a prezenţei ei.

Am continuat s-o numesc "Mary", dar numele pe care-l purtase cîndva îmi tot revenea în minte. Allucquere... Allucquere... Mă întrebam cum se scria pe litere.

Apoi, deodată, am ştiut. Hoarda de şobolani ai memoriei mele păcătoase răscolea rafturile dinapoia minţii, unde păstram resturile nefolositoare de care nu reuşesc să mă

descotorosesc, Existase o comunitate, o colonie care folosea un limbaj artificial, mergînd chiar pînă la atribuirea numelor.,.

Whitmaniţii, ăştia erau – cultul anarhist-pacifist care fusese expulzat din Canada, apoi nu reuşise să-şi facă un rost în Mica-Americă. Aveau o carte, scrisă de profetul lor, "Entropia Bucuriei" – o răsfoisem o dată; era plină de formule pseudo-matematice pentru atingerea fericirii.

Toată lumea caută "fericirea", întocmai cum condamnă "păcatul", dar practicile cultului i-au băgat la apă. Aveau o soluţie curioasă şi foarte veche faţă de problemele sexuale, soluţie care producea rezultate explozive atunci cînd cultura whitmanită intra în contact cu oricare alt sistem comportamental. Nici chiar Mica Americă nu se aflase destul de departe. Aflasem de undeva că cei rămaşi emigraseră pe Venus – în care caz, de-acum trebuiau să fie cu toţii morţi.

Mi-am scos-o din minte. Dacă Mary era o whitmanită, sau fusese crescută astfel, treaba ei.

Categorie, n-aveam să las filosofia cultului lor să provoace o criză, acum sau altcîndva; căsnicia nu e o posesiune, iar soţiile nu-s proprietatea nimănui.

DOUĂZECI ŞI DOI

CU URMĂTORUL PRILEJ CÎND AM MENŢIONAT pilulele tempus, nu se mai împotrivi, ci doar propuse să ne rezumăm la o doză minimă. Era un compromis cinstit – puteam oricînd să luăm mai mult.

Le-am pregătit sub formă de injecţii, ca să-şi facă efectul mai repede. De obicei, după ce am luat tempus mă uit la ceas; cînd minutarul se opreşte, ştiu că m-am încărcat. Dar în

baraca mea nu există ceasuri, şi nici unul dintre noi nu avea ceasul-inel la deget. Răsărea soarele, iar noi stătuserăm treji toată noaptea, ghemuiţi pe o canapea mare şi joasă, lîngă cămin. Am continuat să stăm acolo, simţindu-ne bine, visători, şi începeam să mă gîndesc că drogul nu acţionase. Apoi, am observat că soarele încetase să se mai înalţe pe cer. Am privit o pasăre zburînd prin dreptul ferestre. Dacă mă uitam la ea destul de mult timp, îi puteam percepe mişcarea aripilor.

Am revenit cu privirea spre soţia mea. Piratul stătea încovoiat pe pîntecele ei, cu labele strînse ca o perniţă. Păreau să doarmă amîndoi.

– Ce-ai zice de-un mic dejun? am spus. Mor de foame.

– Adu-l tu, răspunse Mary, Dacă mă mişc, am să-l deranjez pe Pirat.

– Mi-ai promis că mă vei iubi, cinstit şi-mi vei face micul dejun, am replicat, gîdilînd-o la tălpi. Tresări şi-şi retrase picioarele; motanul scoase un miorlăit, aterizînd pe covor.

– O doamne! exclamă ea. M-ai făcut să mă mişc prea repede. L-am ofensat.

– Lasă-ncolo pisica, femeie; cu mine eşti măritată. Dar ştiam că făcusem o greşeală. În prezenţa celor care nu se află sub efectul drogului, trebuie să te mişti cu mare grijă. Pur si simplu nu mă gîndisem la motan; crezuse, fără-ndoială, că ne purtam ca nişte maimuţoi cu arc beţi. Am încetinit intenţionat şi am încercat să-l alint. Degeaba – se îndrepta spre usiţă. L-aş fi putut opri, pentru mine mişcarea lui fiind o tîrîială moleşită, dar dacă făceam asta pur şi simplu l-aş fi speriat şi mai tare. L-am lăsat să plece şi m-am dus în bucătărie.

Să ştiţi că Mary avusese dreptate; compusul tempus-fugit nu

e potrivit pentru lunile de miere. Fericirea extatică pe care o simţisem înainte era mascată de euforia drogului. Euforia e atotbiruitoare, dar senzaţia de dor era reală; înlocuisem adevărată vrajă cu un fals chimic. Totuşi, a fost o zi – sau lună – reuşită. Îmi doream, însă, să fi rămas în starea normală. Mai tîrziu în cursul serii, ne-am revenit. Simţind uşoara iritabilitate care însoţeşte slăbirea efectului, am găsit ceasul-inel şi mi-am cronometrat reflexele. Cînd au redevenit normale, le-am măsurat pe cele ale lui Mary, la care ea m-a informat că-şi revenise de vreo douăzeci de minute – o corespondenţă destul de exactă a dozajului.

– Vrei să mai luăm? întrebă. Am sărutat-o.

– Nu; sincer mă bucur că ne-am revenit.

– Îmi pare-atît de bine.

Eram hămesit, ca de obicei după tempus; i-am spus.

– Într-un minut, răspunse. Vreau să-l chem pe Pirat. Nu-i simţisem lipsa în ziua – sau "luna" – care tocmai trecuse; astfel acţionează euforia.

– Nu-ţi face griji, i-am spus. Adesea stă afară toată ziua.

– Pîn-acum n-a mai făcut-o.

– Ba da, cu mine.

– Cred că l-am jignit – ştiu c-aşa e.

– Probabil o fi jos la Moş John. E modul lui obişnuit de-a mă pedepsi. N-o să i se-ntîmple nimic.

– Dar e noaptea tîrziu – mi-e teamă să nu-l prindă vreo vulpe. Te superi, iubitule? Ies doar o clipă afară să-l chem.

Porni spre uşă,

– Ia-ţi ceva pe tine, i-am ordonat. O să-ţi fie rece. Reveni în dormitor şi luă un negligee pe care i-l cumpărasem cu prilejul vizitei în sat. Ieşi; am pus lemne pe foc şi m-am dus la

bucătărie. În timp ce încercam să mă hotărăsc asupra unui menu, am auzit-o spunînd, cu vocea aceea gînguitoare, potrivită bebeluşilor şi felinelor:

– Motan rău, rău! Ai speriat-o pe Mămica.

– Adu-l înăuntru şi-nchide uşa, am strigat, şi atenţie la pinguini!

Nu-mi răspunse şi n-am auzit uşa relaxandu-se, aşa că am revenit în living. Mary tocmai intra, fără pisică, Am dat să vorbesc, după care i-am zărit ochii. Stăteau holbaţi, plini de-o groază indescriptibilă.

– Mary! am strigat, pornind spre ea.

Păru să mă vadă şi se întoarse spre uşă; avea mişcări smucite, spasmodice. În timp ce se răsucea, i-am văzut umerii.

Sub negligee avea o cocoaşă.

Nu ştiu cît timp am stat acolo. Probabil doar o fracţiune de secundă, dar mi s-a întipărit în minte ca un fier roşu al veşniciei. Am sărit si am apucat-o de braţe. Mă privi, iar ochii nu-i mai erau două puţuri ale ororii, ci doar morţi.

Mă lovi cu un genunchi.

Chircindu-mă, am reuşit aproape să evit impactul. Sigur – nu răpui un adversar periculos apucîndu-l de braţe, dar asta era solia mea. N-o puteam ataca pe Mary cu o fentă-şi-omor. Parazitul, însă, n-avea scrupule faţă de mine. Mary – sau ăla – mă înfrunta cu toate puterile, şi trebuia să mă străduiesc din răsputeri să n-o omor. Trebuia s-o împiedic să mă ucidă – şi trebuia să ucid parazitul – şi să-l împiedic să ajungă la mine, căci altfel n-aş mai fi putut-o salva.

I-am dat drumul cu-o mînă şi am pocnit-o în bărbie. Lovitura nu putu nici s-o încetinească măcar. Am înşfăcat-o din nou, cu

ambele braţe şi picioare, încercînd s-o cuprind într-o îmbrăţişare ursească pentru a o imobiliza fără s-o rănesc. Ne-am prăvălit, cu Mary deasupra, Am lovit-o cu capul în faţă ca să nu mă muşte.

Ţinînd-o astfel, am început să-i arcuiesc trupul puternic prin simpla forţă musculară. Apoi am încercat s-o paralizez apăsîndu-i nervii, dar cunoştea punctele vulnerabile la fel de bine ca mine – şi am avut noroc că nu m-am trezit eu însumi paralizat.

Nu-mi mai rămăsese de făcut decît un singur lucru – dar ştiam efectul zdrobitor pe care-l avea asupra gazdei. O putea ucide; cu siguranţă, avea s-o doară îngrozitor. Voiam s-o fac să-şi piardă cunoştinţa, apoi să desprind încet moluscă, înainte de-a o ucide... s-o alung folosindu-mă de căldură sau s-o detaşez cu şocuri moderate.

S-o alung folosindu-mă de căldură...

N-am avut timp să dezvolt ideea; îşi înfipse dinţii în urechea mea. Mi-am degajat braţul drept şi am înhăţat moluscă.

Nu se întîmplă nimic. în loc ca degetele să mi se afunde în ea, am constatat că acesta moluscă avea un înveliş ca de piele groasă; parcă aş fi apucat o minge de fotbal. Mary se smuci cînd am atins-o şi-mi smulse o parte din ureche, dar n-am simţit nici un spasm care să zdrobească oasele: moluscă era încă vie şi stăpînă pe ea.

Am încercat să-mi strecor degetele dedesubt; se agăţa ca o ventuză. Degetele mele nu puteau încape.

Între timp, suferă vătămări prin alte locuri. M-am - rostogolit şi m-am săltat în genunchi, continuînd s-o ţin. A trebuit să-i las picioarele libere, lucru destul de rău, dar am îndoit-o peste-un genunchi şi m-am chinuit să mă ridic, Am

tîrît-o apoi spre şemineu. Aproape îmi scăpă; parcă m-aş fi luat la trîntă cu un leu de munte. Dar am reuşit s-o car pînă acolo, am înşfăcat-o de păr şi i-am aplecat încet umerii, cu forţa, deasupra focului. Voisem doar s-o pîrlesc, s-o forţez să se desprindă pentru a scăpa de dogoare. Ea însă se zbătu atît de sălbatic încît am alunecat, lovindu-mă cu capul de arcada deschizăturii şi scăpîndu-i umerii peste tăciuni.

Zbieră şi sări din foc, trăgîndu-mă după ea. M-am ridicat cu greu în picioare, încă ameţit de lovitură si am văzut-o prăbuşită pe podea. Părul, frumosul ei păr, ardea. La fel şi negligee-ul. Le-am plesnit pe amîndouă cu palmele. Parazitul nu se mai afla pe ea. Continuînd să înăbuş fălcările cu mîinile goale, am privit în jur şi l-am văzut zăcînd pe jos lîngă şemineu – iar Piratul îl adulmeca.

– Plecă de-acolo! am urlat, Piratule. Nu!

Motanul ridică o privire întrebătoare. Am continuat cu ce-aveam de făcut, asigurîndu-mă că focul se stingea. Cînd am fost convins, i-am dat drumul; nici măcar n-aveam timp să verific dacă mai trăia. Lucrul de care aveam nevoie era lopata căminului; nu îndrăzneam să risc atingerea scîrboşeniei ăleia cu mîinile. M-am întors s-o culeg.

Dar moluscă nu mai era pe podea; îl captúrase pe Pirat. Motanul stătea ţeapăn, cu picioarele larg depărtate, iar parazitul se instala la locul său. M-am năpustit asupra Piratului şi l-am apucat de labele dinapoi exact în clipa cînd făcea prima mişcare controlată.

Mînuirea cu mîinile goale a unei pisici înnebunite e cel puţin o temeritate; a o controla pe una deja controlată de un titanian e imposibil. Cu mîinile si braţele zgîriate de gheare şi colţi la tot pasul, m-am grăbit din nou spre şemineu. În ciuda

zvîrcolirilor şi vaietelor Piratului, am apăsat cu forţa parazitul peste jăratic si l-am ţinut acolo, cu blana pisicii şi mîinile mele arzînd deopotrivă, pînă cînd moluscă se prăbuşi drept în flăcări. Atunci l-am ridicat pe Pirat, şi l-am întins pe podea. Nu se mai zbătea. După ce m-am asigurat că nu-i mai ardea nicăieri blana, am revenit spre Mary.

Era tot inconştientă. M-am ghemuit lîngă ea, izbucnind în suspine. O oră mai tîrziu, făcusem pentru ea tot ce puteam. Nu mai avea păr în partea stîngă a capului, iar umerii şi gîtul îi erau plini de arsuri. Dar pulsul i se simţea puternic, respira regulat, deşi repede şi slab, şi nu socoteam că va pierde mult fluid corporal. I-am pansat arsurile – aveam acolo, la ţară, o trusă completă – si i-am administrat o injecţie ca să doarmă. Apoi am avut răgaz si pentru Pirat,

Era acolo unde -l lăsasem şi nu arăta prea bine. O păţise mult mai rău decît Mary, probabil ajungîndu-i şi în plămîni flăcări. Îl credeam mort, dar săltă capul cînd l-am atins.

– Iartă-mă, bătrîne, am şoptit. Mi se păru că-l aud mieunînd.

I-am făcut şi lui ce făcusem cu Mary, cu excepţia faptului că m-am temut să-i dau un soporific. După aceea, m-am dus în baie si m-am examinat şi pe mine.

Urechea încetase să-mi mai sîngereze; m-am decis s-o ignor. Ceea ce mă supăra erau mîinile. Le-am vîrît sub apă fierbinte şi am ţipat, apoi le-am uscat la suflanta de aer, lucru care mă duru iarăşi. Nu-mi închipuiam cum le-aş fi putut bandaja şi, în plus, aveam nevoie de ele ca să le folosesc.

În cele din urmă, am vărsat cîte un dram de gelatină pentru arsuri într-o pereche de mănuşi din plastic şi mi le-am pus. Substanţa conţinea şi un anestezic local: m-am descurcat. Apoi am mers la stereofon si l-am sunat pe medicul satului. I-

am explicat ce se întîmplase şi ce făcusem, chemîndu-l să vină de îndată.

– Noaptea? ripostă el. Pesemne că glumiţi. I-am răspuns categoric că nu glumeam.

– Nu-mi cere imposibilul, omule, replică el. Asta-i a patra alarmă din comitat; nimeni nu iese din casă noaptea. Trec să-ţi examinez soţia dimineaţă la prima oră. I-am spus să se ducă drept la dracu' dimineaţă la prima oră şi am închis.

Piratul muri curînd după miezul nopţii. L-am îngropat de îndată, astfel ca Mary să nu-l vadă. Săpatul făcu să mă doară mîinile, darn-a fost nevoie de-o groapă prea mare. Mi-am luat rămas-bun de la el şi am revenit în casă. Mary se odihnea liniştită; am adus un scaun lîngă part şi am început s-o veghez: probabil că am aţipit din cînd în cînd; nu pot fi sigur.

DOUĂZECI ŞI TREI

CAM PE LA IVIREA ZORILOR, MARY ÎNCEPU să se agite şi să geamă. Am atins-o cu o mînă.

– Gata, puiule, gata. Nu-i nimic. Sam e eu tine. Ochii i se deschiseră şi, un moment, în ei se citi aceeaşi groază. Apoi mă văzu şi se destinse.

– Sam! O, iubitule, am avut cel mai îngrozitor coşmar.

– Nu-i nimic, am repetat,

– De ce porţi mănuşi?

Deveni conştientă de propriile ei pansamente; cu o expresie deznădăjduită, murmură;

– N-a fost vis!

– Nu, iubirea mea, n-a fost vis. Dar acum e-n regulă; am omorît-o.

– Ai omorît-o. Eşti sigur că-i moartă?

– Absolut sigur.

– Oh. Vino-aici, Sam. Strînge-mă tare.

– O să te doară umerii.

– Strînge-mă!

Aşa că m-am supus, încercînd să-i feresc arsurile. Treptat, tremurul i se potoli.

– Iartă-mă, iubitule. Sînt o muiere slabă,

– Ar fi trebuit şă mă vezi pe mine în ce hal eram cînd m-au adus înapoi.

– Te-am văzut. Acum spune-mi ce s-a întîmplat. Ultimul lucru pe care-l mai ţin minte era că încercai să mă bagi cu forţa în sobă.

– Uite, Mary, n-am avut încotro; a trebuit – n-o puteam desprinde!

– Ştiu, dragul meu, ştiu – si-ţi mulţumesc c-ai făcut-o! Îţi mulţumesc din adîncul inimii. Din nou îţi sînt datoare cu ceva.

Am plîns amîndoi; mi-am suflat nasul şi-am continuat:

– Nu mi-ai răspuns cînd te-am strigat, aşa- că am ieşit în living room şi te-am găsit acolo.

– Mi-a duc aminte. O, iubitule, m-am străduit atît de mult!

Am privit-o cu ochi mari:

– Ştiu c-ai încercat – ai încercat să scapi. Dar cum? Odată ce o moluscă te-a prins, asta e. N-ai cum s-o înfrunţi.

– Ei, am pierdut,- dar am încercat.

Cumva, Mary îşi forţase voinţa contra celei a unui parazit, iar aşa ceva nu se poate face. Ştiu. Mi se strecură în suflet o bănuială că dacă Mary n-ar fi reuşit să i se opună moluştei într-o oarecare măsură, oricît de mică, ar fi pierdut lupta, handicapat cum eram de ceea ce nu puteam face.

– Ar fi trebuit să folosesc o lanternă, Sam, continuă ea, dar niciodată nu mi-a trecut prin minte să mă tem aici. Am dat din cap; acesta era locul cel sigur, ca patul în care te cuibăreşti sau înbrăţişarea ocrotitoare.

– Piratul a venit imediat, N-am văzut fiinţa aia pînă nu l-am atins. Atunci a fost prea tîrziu. Se ridică în capul oaselor.

– Unde e, Sam!? N-a păţit nimic? Cheamă-l. Atunci a trebuit să-i spun despre Pirat, M-a ascultat fără nici o expresie, a dat din cap şi n-a mai vorbit niciodată de el. Am schimbat vorba, spunînd:

– Acum că te-ai trezit, n-ar strica să-ţi fac ceva de mîncare.

– Nu te duce! M-am oprit.

– Nu pleca nici o clipă din faţa ochilor mei, continuă, sub nici un motiv. Fac singură de mîncare.

– Faci pe dracu'! Ai să stai în patul ăla, ca o fetiţă cuminte.

– Vino aici şi scoate-ţi mănuşile. Vreau să-ţi văd mîinile.

Nu mi le-am scos-nici nu puteam suporta să mă gîndesc la ele, efectul anestezicului trecuse. Spuse cu amărăciune:

– Exact cum credeam. Te-ai ars mai rău ca mine. Prin urmare, a făcut ea micul dejun. Mai mult, a şi mîncat – eu nu voiam decît cafea. Am insistat să bea şi ea cît mai multă; arsurile întinse nu-s de glumă. După un timp, împinse la o parte farfuria şi spuse:

Iubitule, nu-mi pare rău că s-a întîmplat. Acum ştiu. Acum am fost amîndoi acolo.

Am dat din cap, prosteşte. Împărtăşirea fericirii nu e de ajuns. Se ridică, zicînd:

– Acum trebuie să mergem.

– Da, am încuviinţat. Vreau să te vadă un doctor cît de curînd posibil.

– Nu asta voiam să spun.

– Ştiu.

N-aveam nevoie s-o discutăm; ştim amîndoi că muzica se sfîrşise şi era timpul să ne-ntoarcem la muncă. Rablamentul cu care veniserăm încă mai stătea pe platoul meu de aterizare, acumulînd bani de chirie. Ne-au trebuit cam trei minute ca să ardem farfuriile, să închidem totul şi să fim gata.

Conduse Mary, din cauza mîinilor mele. Odată ajunşi în văzduh,spuse:

– Să mergem direct la birourile Secţiei. Acolo ne vor trata şi o să aflăm ce se întîmplă – sau te dor prea tare mîinile.

– Merge, am acceptat.

Vroiam să aflu situaţia şi să mă reapuc de treabă. I-am cerut lui Mary să comute aparatul, care cîrîia, pe un post de ştiri. Dar echipamentul de comunicaţii al maşinii era la fel de rablagit ca şi celelalte; n-am reuşit nici măcar să prindem un audio. Din fericire, circuitele de telecomandă erau în regulă, altfel Mary ar fi t rebuit să se descurce manual prin trafic.

Mă frămînta un gînd; i l-am împărătăşiţ silui Mary:

– Un parazit n-ar încăleca o pisică doar ca să se distreze, nu-i aşa.

– Cred că nu.

– Dar de ce? Dar trebuie să aibă un sens; tot. ce fac ei -are sens, un sens cumplit, din punctul lor de vedere.

– Păi a avut sens. î n felul ăsta, au prins un om.

– Da, ştiu. Dar cum au putut-o plănui. Cu siguranţă, nu-s destui ca să-si poată permite să încalce pisici doar pe baza şansei că pisica ar putea prinde un om. Sau poate da?

Mi-am amintit de Kansas City, saturat, şi m-am cutremurat.

– De ce mă-întrebi pe mine, iubitule? N-am creier analitic.

– Lasă baltă numărul cu fetiţa modestă şi-ncearcă măsurile ăsteia: de unde-a venit molusca?

Trebuie să fi ajuns in cîrca Piratului din spinarea altei gazde. Care gazdă? Aş zice că a fost.Moş John – John Ţapul, Piratul n-ar fi lăsat nici un alt om să se apropie de el.

– Moş John?

Mary închise ochii, apoi îi deschise iar:

– N-am nici o părere despre el. N-am ajuns niciodată prea departe.

– Procedînd prin eliminare, cred că ăsta-i adevărul. Moş John purta o haină, cînd toţi ceilalţi se conformau ordinului cu spatele gol. Ergo, era călărit încă dinaintea Programului Spatele Gol.

Dar de ce-ar alege o moluscă un pustnic, tocmai sus în munţi?

– Ca să te captureze pe tine.

– Pe mine?

– Ca să te recaptureze pe tine.

Avea un oarecare sens. Era posibil ca fiecare gazdă care scăpase să fie însemnată; în acest caz, cei vreo duzină de congressmeni pe care-i salvaserăm se aflau într-un pericol deosebit. Trebuia să notez asta în raport, pentru analiză,

Pe de altă parte, era posibil să mă dorească pe mine în special. Ce era atît de deosebit la mine? Eram agent secret. Mai important, parazitul care mă călărise aflase desigur tot ceea ce ştiam despre Bătrîn şi descoperise că aveam acces la el. Simţeam o certitudine mai mult emoţională că Bătrînul era principalul lor antagonist; moluscă aflase desigur această părere; îmi avea la dispoziţie tot creierul.

Iar parazitul chiar îl întîlnise pe Bătrîn, discutase cu el. Staţi

un moment. Parazitul acela -era. mort. Teoria mea se dădea peste cap. Şi-şi reveni imediat.

– Mary, am întrebat-o, ai fost vreodată în apartamentul tău din dimineaţa cînd am luat amîndoi micul dejun acolo?

– Nu. De ce?

– Să nu te mai întorci sub nici un motiv. Îmi amintesc că m-am gîndit, în timp ce eram cu ei, că va trebui să pun capcane.

– Bine, dar n-ai făcut-o, nu-i aşa?

– Nu. Însă e posibil să fi fost vizitat de-atunci. Poate că echivalentul lui Moş John, sub chip de păianjen, te aşteaptă – pe tine sau pe mine – să ne întoarcem acolo. I-am explicat ideea lui McIlvaine cu "memoria de grup".

– Am crezut tot timpul că depăna visurile de care-s atît de îndrăgostiţi savanţii. Dar acum e singura ipoteză pe care-a găsesc ca să explice totul – doar dacă nu presupunem că titanienii sînt atît de proşti încît ar pescui într-o cadă de baie ca şi într-un pîrîu. Şi nu sînt.

– Doar o clipă, dragul meu. După teoria doctorului McIlvaine, fiecare moluscă e într-adevăr oricare altă moluscă; asta era. Cu alte cuvinte, lucrul acela care m-a prins azi-noapte era la fel de bine cel care te călărise pe tine cînd erau cu ei, precum şi cel care chiar te-a călărit... Of, iubitule, mă zăpăcesc. Vreau să zic...

– Asta-i ideea generală. Separaţi, sînt indivizi; în consfătuire directă, îşi contopesc memoriile, iar Tweedledum devine exact Teweedledee. Dacă ăsta-i adevărul, cel de-azi noapte îşi aminteşte tot ce-a aflat de la mine, cu condiţia să fi avut o consfătuire directă cu parazitul care m-a călărit, sau cu un parazit care-a fost legat prin intermediul oricărui număr de paraziţi de al meu, după ce m-a călărit – ceea ce poţi paria c-

au făcut, din cîte le ştiu eu obiceiurile. Ar fi – primul, adică... Stai o lipă. Să luăm aceşti trei paraziţi; Joe, Moe şi, ăă, Herbert. Herbert e cel de azi-noapte; Moe e cel care...

– De ce să le dăm nume, dacă nu sînt individualizaţi? întrebă Mary.

– Doar ca să-i ţinem... Din nici un motiv; să admitem că McIlvaine are dreptate că există sute de mii, poate milioane de moluşte care ştiu exact cine sîntem, după nume, înfăţişare şi tot; ştiu unde e apartamentul tău, unde-i al meu, şi unde e cabana noastră. Ne au pe o listă.

– Dar... Se încruntă,

– E un gînd oribil. Sam. De unde-ai ştiut cînd ne vor găsi la cabană? N-am spus numănui. Oare pur şi simplu au jalonat-o si au aşteptat'?

– Precis. Nu ştim ce contează aşteptarea pentru o moluscă; s-ar putea ca pentru ei timpul să însemne cu totul altceva.

– Ca venerienii, sugeră ea.

Am confirmat; un venerian are toate şansele să se "însoare" cu propria-i stră-strane poată – şi să fie mai tînăr decît ea, Totul depinde, bineînţeles, de felul cum îşi petrece vara.

– În orice caz, am continuat, trebuie s-o raportez, inclusiv deducţiile noastre, ca să aibă cu ce se juca băieţii din grupul analitic.

Eram pe cale să spun că Bătrînul trebuia să aibă o grijă deosebită, căci după el umblau de fapt. Dar telefonul meu sună prima oară de la plecarea în permisie. Am răspuns iar glasul Bătrînului mi-o luă înainte:

– Te prezinţi personal.

– Sîntem pe drum, am anunţat. Cam treizeci de minute.

– Mai repede, Foloseşte Cheia Cinci; spune-i lui Mary să intre

pe la El Unu.

Închise înainte de-al putea întreba cum aflase că Mary era cu mine.

– L-ai auzit? am întrebat-o.

– Da, eram pe circuit.

– Se pare că e gata să-nceapă balul.

Abia după aterizare am început să-mi dau seama cît de drastic se schimbase situaţia. Ne plîngeam de Programul Spatele Gol; nu auzisrăm de "Programul Bronzaţii". Doi poliţişti ne opriră cînd am coborît.

– Nu mişcaţi! ordonă unul dintre ei. Nu faceţi nici o mişcare bruscă!

Nu ţi-ai fi putut da seama că erau poliţişti decît după maniere şi pistoale. Purtau centuri, pantofi şi nişte bikini sumari – abia cu puţin mai mult decît nişte barete.

– Acum, continuă acelaşi, jos pantalonii, amice. Num-am mişcat destul de repede. Latră:

– Mişcă! Deja au fost împuşcaţi azi doi care-ncercau să scape; ai putea fi al treilea,

– Fă ce zice, Sam, spuse calmă Mary.

M-am conformat. Am rămas îmbrăcat în pantofi şi mănuşi, simţindu-mă ca un nebun – dar am reuşit să-mi păstrez telefonul şi pistolul în timp ce-mi scoteam şortul.

Poliţistul mă puse să mă întorc, Colegul său spuse:

– E curat. Acum ea.

Am dat să-mi pun la loc pantalonii; primul poliţist mă opri:

– Hei! Vrei să dai de belea l Lasă-i scoşi.

– N-am chef să mă aresteze pentru atentat la bunele moravuri, am spus pe un ton rezonabil. Păru surprins, apoi pufni in rîs, întorcîndu-se spre celălalt:

– Îl auzi, Ski?

Al doilea spuse răbdător:

– Ascultaţi, trebuie să cooperaţi. Ştiţi regulile. Din partea mea puteţ i purta şi-o haină de blană, dar pentru atentat la bunele moravuri n-o să vă aresteze nimeni; o să vă înhaţe D.O.A.B. Vigilenţii trag mult mai repede decît noi.

Se întoarse spre Mary:

– Acum, doamnă, dacă sînteţi amabilă.

Fără să discute, Mary începu să-şi scoată pantalonii scurţi. Al doilea poliţist o opri cu blîndeţe:

– Nu e nevoie, doamnă; nu după cum sînt croite chestiile-astea. Doar întorceţi-vă pe loc, încet.

– Vă mulţumesc, spuse Mary şi făcu ce-i ceruse. Remarca poliţistului fusese întemeiată: pantalonaşii şi sutienul lui Mary păreau pictaţi pe piele.

– Cu bandajele-alea ce facem, comentă primul.

– Are arsuri grave, am răspuns. Nu se vede?

Privi îndoielnic la pansamentele umflate pe care le improvizasem.

– Mmmm... dacă o avea arsuri.

– Sigur că are arsuri?

Simţeam că mi se întunecau minţile; eram soţul nătîng perfect, pierzîndu-şi complet uzul raţiunii cînd e vorba de nevasta-sa.

– La dracu, uitaţi-vă la părul ei! Şi-ar distruge o asemenea podoabă capilară doar ca să vă păcălească?

– Unul dintre ei ar face-o, replică sumbru primul poliţist.

Cel mai răbdător adăugă:

– Cari are dreptate. Regret, doamnă; va trebui să deranjăm bandajele.

– -Nu puteţi face asta! m-am repezit, agitat. Sîntem în drum spre doctor, O să...

– Ajută-mă, Sam, mă întrerupse Mary.

Am tăcut şi am început să dezlipesc un colţ al pansamentului, cu mîinile tremurîndu-mi de furie. După puţin timp, cel mai vîrstnic fluieră Şi spuse:

– Sînt mulţumit. Tu Ce zici, Cari?

– Şi eu Ski. Fir-aş al naibii, fetiţo, ce s-a-ntîmplat?

– Spune-le, Sam.

Şi le-am spus. Poliţistul mai vîrsnic comentă în final:

– Aţi-scăpat uşor – nu vă supăraţi, doamnă. Deci acum sînt pisicile, mm. De cîini ştiam. De cai, da. Dar nici nu ţi-ar veni să crezi că o pisică obişnuită ar putea căra una.

Chipul i se înnegura.

– Avem o pisică, şi-acum va trebui să scap de ea. Copiilor n-o să le placă.

– Îmi pare rău, spuse Mary.

– Sînt vremuri grele pentru toată lumea. Okay, fraţilor, puteţi pleca.

– Staţi un minut, interveni primul. Ski, dacă, umblă pe străzi cu chestia aia-n spinare, are toate şansele s-o ardă cineva.

Cel mai în vîrstă îşi scarpină bărbia.

– Adevărat, spuse. Va trebui să chemăm o maşină. Ceea ce şi făcură. Eu trebuia să plătesc chiria rablei, după care m-am dus pînă la intrarea lui Mary. Se afla în ascensorul privat al unui hotel; am intrat împreună cu ea, ca să evit explicaţiile, apoi am revenit sus, după ce ea coborî la un nivel inferior celor pe care le deserveau butoanele vizibile ale cabinei. Eram tentat s-o urmez, dar Bătrînul îmi ordonase să revin pe la Cheia Cinci.

Mai eram tentat şi să-mi pun şortul pe mine. În maşina poliţiei şi în timpul scurtei treceri prin intrarea laterală a hotelului, cu poliţia alături pentru ca Mary să nu fie împuşcată, nu mă deranjase prea mult – dar e nevoie de nervi tari ca să înfrunţi lumea fără, pantaloni pe tine. N-aveam nevoie să mă îngrijorez. Mica distanţă pe care-am avut-o de parcurs mi-a demonstrat că o tradiţie fundamentală dispăruse odată cu zăpezile de mai an. Majoritatea bărbaţilor purtau berete ca ale poliţiştilor, dar nu eram singurul gol pînă la pantofi. Pe unul mi-l amintesc în mod deosebit; stătea rezemat de un căprior şi iscodea fiecare trecător cu nişte ochi îngheţaţi. Nu purta decît papuci şi o brasardă marcată "VIG" – iar în braţe ţinea o puşcă de calibru greu Owens. Am mai văzut trei ca el; m-am bucurat că-mi duceam şortul în mînă.

Puţine femei erau goale, dar şi restul ar fi putut foarte bine să-fie – sutiene cu şiret, chiloţi transparenţi, nimic care să poată ascunde o moluscă. Majoritatea femeilor ar fi arătat mai bine în togă. Asta a fost prima mea impresie, dar nu peste mult s-a tocit. Trupurile urîte nu băteau la ochi mai mult decît taxiurile urîte; ochiul le ignora. Şi la fel părea să se întîmple cu toată lumea; cei de pe străzi păreau să fi atins indiferenţa absolută. Pielea era piele, ei şi?

Am fost primit imediat la Bătrîn. Ridică privirea şi mîrîi:

– Ai întîrziat.

– Unde-i Mary? am replicat eu.

– La infirmerie, e tratată şi-şi dictează raportul. Dă să-ţi văd mîinile.

– O să le-arăt doctorului, mersi. Care-i treaba?

– Dacă-ţi dădeai osteneala s-asculţi un buletin de ştiri, bombăni el, ai şti care-i treaba.

DOUĂZECI ŞI PATRU

ÎMI PARE BINE CĂ NU M-AM UITAT LA NICI UN buletin de ştiri; luna noastră de miere n-ar fi trecut de prima fază, în timp ce noi ne spuneam unul altuia cîte de minunat era fiecare şi celălalt, războiul aproape fusese pierdut. Bănuiala mea că moluştele se puteau ascunde pe oricare parte a trupului continuînd să controleze gazdele fusese corectă; experienţa o dovedise înainte ca Mary şi cu mine să ne fi cuibărit pe munte, deşi eu nu văzusem raportul. Bănuiesc că Bătrînul o ştia; cu siguranţă şi Preşedintele, şi celelalte VIP-uri de la vîrf.

Astfel că Programul Bronzaţii înlocuise Programul Spatele Gol, şi toată lumea se dezţolise la fundul gol.

Pe dracu se dezţoliseră! Chestiunea încă mai era "top secret" la vremea Revoltei din Scranton. Nu mă întrebaţi de ce; guvernul nostru a luat obiceiul de a clasifica drept secret orice hotărăsc atotînţelepţii politicieni şi birocraţi că nu sîntem destul de mari ca să ştim, o politică gen Mămica-ştie-mai-bine-puişor. Revolta din Scranton ar fi trebuit să convingă pe toată lumea că moluştele umblau creanga prin Zona Verde, dar nici chiar asta nu declanşase Programul Bronzaţii.

Falsa alarmă aeriană de pe coasta de est a avut loc, după cum presupun, în cea de-a treia zi a lunii noastre de miere; după aceea, a fost nevoie de ceva timp pentru a se înţelege ce se întîmplase, deşi era evident că atît de multe adăposturi diferite, nu putuseră fi accidental lovite de trăsnet. M-apucă groaza cînd mă gîndesc – toţi oamenii aceia ghemuiţi în întuneric, aşteptînd semnalul de încetare a alarmei, în timp ce zombiile umblau printre ei, trîntindu-le moluşte pe spinare. Se

pare că în unele bunkere antiaeriene, recrutarea a reuşit în proporţie de sută la sută.

Deci au urmat mai multe rebeliuni a doua zi, şi am plonjat cu toţii în Teroare. Din punct de vedere tehnic, starea de vigilenţă a apărut prima oară cînd un cetăţean disperat a tras cu pistolul într-un poliţist – Maurice T. Kaufman din Albany, iar poliţistul era Sergentul Malcorn MacDonald. Kaufman a murit după o jumătate de secundă iar MacDonald l-a urmat, sfîşiat în bucăţi de către gloată, împreună, cu stăpînul său titanian. Dar vigilenţii n-au trecut cu adevărat la acţiune decît cînd comandanţii pazei antiaeriene au început să organizeze mişcarea. Comandanţii, fiind încartiruiţi la suprafaţă în timpul raidurilor, au scăpat în mare majoritate – dar se simţeau răspunzători. Nu înseamnă că toţi vigilenţii erau militari – dar un om gol-puşcă, înarmat, pe stradă, avea toate şansele să poarte galoane pe lîngă brasarda "VIG". Oricum, puteau conta pe ei că trag în orice excrescenţă neexplicată a unui trup omenesc – trag şi cercetează după aceea.

Din Valea Mississippi-ului, nimicindu-le, ca şi cum am trata un cancer la buză retezînd capul, dar poziţia le era zădărnicită, de către omologii lor care nu văzuseră moluşte, nu credeau în moluşte si susţineau că toată afacerea era un complot tiranic de la Washington. Aceştia din urmă erau tot mai puţini cu fiecare zi, nu fiindcă s-ar fi răzgîndit, ci întrucît vigilenţii erau îngrozitor de prompţi.

Exista apoi şi un tertirum quid, mintea flexibilă, omul "rezonabil" – care favoriza negocierea; el considera că am putea "face afaceri" cu titanienii. Un asemenea comitet, delegat de conciliabulul partidului de opoziţie din Congres, chiar o încercase. Ocolind Departamentul de Stat, luaseră

legătura cu Guvernatorul din Missouri, prin intermediul unei reţele încropite peste Zona Chihlimbar, primind asigurări de salvconduct si imunitate diplomatică – "garanţii" de la un titanian, dar le acceptaseră. S-au dus la St Louis – si nu s-au mai întors niciodată. Au trimis înapoi mesaje; am văzut unul dintre acestea, un discurs dinamizator rezumat la ideea de: "Apa e minunată; haideţi si voi!"

Oare cerbii încheie tratate cu ambalatorii de carne'?

America de Nord continua să fie singurul centiu de infecţie cunoscut. Singura acţiune a Naţiunilor Unite, alta decît a amplasa staţii spaţiale la dispoziţia noastră, a fost mutarea la Geneva. S-a votat, cu abţinerea a douăzeci şi trei de naţiuni, pentru definirea calvarului nostru ca "dezordine civilă" si îndemnarea tuturor naţiunilor, membre de a acorda ce ajutor socoteau de cuviinţă guvernelor legitime ale Statelor Unite, Mexicului şi Canadei.

Rămînea un război tîrîs-grăpis, tăcut, cu bătălii pierdute înainte să aflăm că începuseră. Armele convenţionale nu erau aproape de nici un folos, cu excepţia acţiunilor poliţieneşti din Zona Chihlimbar – acum un dublu no man's land între pădurile canadiene si deserturile mexicane. Pe timp de zi era pustie, cu excepţia patrulelor noastre. Noaptea, cercetaşii noştri se retrăgeau, şi se infiltrau cîinii – si alte fiinţe.

În tot războiul nu se folosise decît o singură bombă atomică, contra unei farfurii care aterizase lîngă San Francisco, la sud de Burlingame. Distrugerea ei a fost conformă căii doctrina, dar si doctrina era criticată; ar fi trebuit să fie capturată pentru studiu. Mi-am descoperit simpatiile alături de cei care preferau să tragă mai întîi şi să studieze pe urmă.

Cînd efectul dozei de tempus trecu, îmi formasem o imagine

a Statelor Unite într-un hal pe care nu mi-l imaginasem nici chiar cînd am fost în Kansas City – o ţară supusă terorii. Prietenii se puteau împuşca între ei; soţia îşi denunţa soţul. Zvonul apariţiei unui titanian putea aduna gloata în stradă, cu Judecătorul Lynch urlînd în frunte. A ciocăni la uşă noaptea însemna să inviţi un foc de armă prin uşă. Oamenii cinstiţi stăteau acasă; noaptea umblau numai cîinii.

Faptul că majoritatea zvonurilor despre descoperiri de moluşte erau neîntemeiate nu le făcea să fie mai puţin primejdioase. Nu exhibiţionismul era acela care-i îndemna pe mulţi oameni să prefere nuditatea completă faţă de îmbrăcămintea sumară şi strîmtă permisă sub Programul Bronzaţii; chiar şi cel mai redus acoperămînt provoca o privire mai atentă plină de îndoială, o suspiciune care se putea decide prea brusc. Acum nimeni nu mai purta armura pentru cap şi şira spinării; moluştele o falsificaseră şi folosiseră aproape de îndată. Şi existase cazul unei fete din Seattle; fusese îmbrăcată în sandale şi o poşetă mare, nimic altceva – dar un vigilent căruia se pare că i se dezvoltase simţul de-a mirosi inamicul o urmărise şi observase că nu-şi muta niciodată geanta din mîna dreaptă, nici chiar cînd o deschidea să scoată banii…

Fata a rămas in viaţă, dar cu mîna arsă de la încheietură, si cred că i s-a grefat alta nouă; provizia acestor piese de rezervă era alimentată din belşug Şi moluscă trăia, cînd vigilentul a deschis poşeta – dar nu pentru multă vreme.

Efectul drogului trecuse cînd am urmărit acest incident şi i-am adus-o la cunoştinţă surorii.

– Nu-ţi fă griji, răspunse ea. N-ajută la nimic. Acum flexează degetele mîinii drepte, te rog. Le-am flexat, în timp ce ea îl

ajuta pe doctor să-mi aştearnă un înlocuitor de piele.

– Să porţi mănuşi la muncile grele, mă avertiză doctorul, şi să mai treci pe-aici săptămîna viitoare

Le-am mulţumit si m-am dus la biroul de operaţiuni. Am căutat-o pe Mary, dar era ocupată la Cosmetică.

lipsă pagini 166-167

****

****

rea atît de convenabilă a permisiei mele si-a lui Mary. Am spus:

– Ascultă, Tată.,.

– Hmm?

Era pentru a doua oară într-o lună că-l numeam astfel; îl punea într-o poziţie defensivă.

– Tot timpul ai intenţionat ca eu şi Mary să ne căsătorim. Dumneata ai plănuit aşa.

– Cum? Nu fii ridicol. Cred în libera voinţă, fiule – şi libera alegere Amîndoi aveaţi dreptul la un concediu; restul a fost o întîmplare.

– Hmm! Nimic nu-i o întîmplare; nu în preajma dumitale. Dar, lasă, rezultatul mă satisface. Acum! în legătură cu misiunea: mai lasă-mi puţin timp să evaluez posibilităţile. Pînă atunci, trec pe la Cosmetică pentru o ureche de cauciuc.

DOUĂZECI ŞI ŞASE

ÎN CELE DIN URMĂ, AM DECIS SĂ ÎNCERCĂM penetrarea

zonei roşii. Grupul de evaluare avizase că nu exista nici o şansă de a mă da drept renegat; rămînea întrebarea: "Cum ajunge un om să se renege? De ce au titanienii încredere în el?" Răspunsul vine de la sine: orice parazit cunoaşte gîndurile gazdei lui. Dacă un titanian, posedînd mintea unui om, ştie că acesta eun renegat veritabil, un om ce poate fi dobîndit, atunci moluştelor le poate conveni ca, pentru scopurile lor, să-l lase să fie doar renegat, în loc de gazdă. Dar mai întîi moluscă trebuie să sondeze ticăloşia din mintea individului şi să se asigure de calitatea ei.

Am ajuns la, acesta concluzie pe baza unei necesităţi logice – logică omenească, trebuind însă să fie şi logică a moluştelor, de vreme ce se potrivea cu tot ceea ce puteau sau nu puteau ele să facă. Cît despre mine, nu-mi era posibil să trec drept candidat la renegare nici chiar sub cea mai profundă instrucţie hipnotică Astfel hotărîseră băieţii de la psiho – la care eu am spus "Amin"!

Ar putea să pară ilogic că titanienii ar "elibera" o gazdă, chiar dacă ştiau că face parte din categoria celor ce pot fi cucerite. în regenanţi, însă, molustele aveau o rezervă de membri ai "coloanei a cincea" demni de încredere. "Demn de încredere" nu e calificativul cel mai potrivit, dar limba engleză nu are nici un cuvînt pentru acest gen de abjecţiune. Faptul că Zona Verde era penetrată de renegaţi devenise cert, dar adesea e greu să deosebeşti un membru al coloanei a cincea de un nătîng; asta-i face atît de greu de prins.

Aşadar, m-am pregătit. Mi-am reîmprospătat, sub hipnoză, limbile străine de care aveam nevoie, punînd accentul pe cele mai recente lozinci şi şabloane; mi s-a fabricat o personalitate si am primit mulţi bani. Echipamentul de înregistrare era de

tip nou, o bucurie să-l foloseşti, aparatură cu ultramicrounde abia mai mare decît o felie de pîine, iar sursa de energie atît de bine ecranată încît n-ar fi făcut contorul Geiger nici măcar să tresară.

Trebuia să mă arunc prin ecranul lor; dar sub acoperirea unei "ferestre" anti-radar în stare să le dea tehnicienilor lor atacuri de apoplexie. Odată pătruns, trebuia să decid dacă axa rusească era sau nu infestată de moluşte, dictînd apoi un raport oricărei staţii spaţiale se afla la vedere – în linie dreaptă, mai bine zis; nu pot găsi o staţie spaţială cu ochiul liber şi mă-ndoiesc de aceia care susţin că pot. Raportul odată transmis, aveam să fiu liber de-a pleca pe jos, cu un mijloc de transort, tîrîş, pe furiş, cu sau fără plată, dacă puteam,.

Dar n-am avut niciodată şansa să mă folosesc de aceste pregătiri; a aterizat farfuria de la Pass Christian.

N-a fost decît a treia văzută vreodată după aterizare. Farfuria de la Grinnell fusese ascunsă de către moluşte, iar cea de la Burlingame era doar o amintire radioactivă, Farfuria de la Pass Christian, însă, a fost atît urmărită, cît şi văzută pe sol.

O urmărise Staţia Spaţială Alfa, înregistrînd-o ca pe un "meteorit extrem de mare" Confuzia s-a datorat vitezei excesive. Radarul primitiv, vechi de vreo şaizeci de ani, depistase de multe ori farfurii, mai ales cînd navigau cu viteze atmosferice, cercetînd planeta. Dar radarurile noastre moderne fuseseră,,perfecţionate" pînă ajunseseră să nu mai poată percepe farfuriile; instrumentele noastre sînt prea specializate. Controlul blocurilor de trafic nu recepţionează decît circulaţia în atmosferă; ecranul defensiv şi radar mile de pază contra incendiilor văd numai

lipsă pagini 170-171
****
****

sprijinea pe ruine şi pe trunchiul gros al unui copac care ţinuse umbră casei.

Poziţia oblică a navei ne permitea să-i vedem suprafaţa superioară şi o emisferă metalică, cu diametrul de patru metri, în mijloc – probabil, valva de aer. Această emisferă stătea desprinsă la vreo doi metri faţă de corpul navei. Nu puteam vedea ce anume o susţinea, dar bănuiam că era un ax sau piston central; ieşea în.afară ca o supapă cu disc. Era uşor de văzut de ce farfuria nu se închisese la loc, luîndu-şi zborul: valva de aer era înfundată, ţinută deschisă de către o "ţestoasă de noroi", unul dintre acele mici tancuri amfibii care făceau parte din forţa de debarcare a "*Fulton*"-ului.

Să reţinem următoarele: tancul fusese comandat de Sublocotenentul Gilbert Calhoun din Knoxville: îl însoţea Mecanicul 2/G Florenee Berzowski şi un trăgător numit Bodker T. W. Jahnson. Muriseră cu toţii, desigur, înainte s-ajungem noi acolo.

Maşina, de cum am înscris-o pe drum, fu înconjurată de un pluton al forţelor de debarcare, comandat de un băiat cu obrajii roz care părea nerăbdător să împuşte pe cineva sau ceva. Se mai calmă după ce-i aruncă o privire lui Mary, dar tot refuză să ne permită apropierea de farfurie înainte de-a fi obţinut confirmarea comandantului său tactic – care la rîndul

său se consultă cu comandantul *"Fulton-"*ului. Am primit răspunsul în scurt timp, considerînd că probabil venea tocmai de la Washington.

În timp ce aşteptam, am urmărit lupta, bucurîndu-mă că nu luam parte. Cineva avea să se rănească – mulţi o şi păţiseră deja. Chiar în spatele maşinii zăcea un cadavru de sex bărbătesc – al unui băiat de cel mult paisprezece ani. Încă mai strîngea în braţe un lansator de rachete, iar peste umeri i se vedeau urmele fiarei. M-am întrebat dacă molusca se tîrîse de-acolo, murind apoi, sau dacă, poate, reuşise să se transfere pe persoana care-l înjunghiase cu baioneta pe băiat.

În timp ce eu examinam cadavrul, Mary mersese pe jos spre vest, pe sosea, cu tînărul ofiţer de marină. Ideea că o moluscă, probabil vie încă, se afla prin preajmă, mă făcu s-o urmez grăbit.

– Treci înapoi la maşină, i-am spus.

Continuă să privească spre apus, în lungul drumului

– Credeam c-aş putea ajunge să împuşc una, două, răspunse ea, cu ochii strălucitori.

– Aici e în siguranţă, mă asigură tînărul. Le ţinem pe loc, mult mai încolo pe drum. Nu l-am luat în seamă.

– Ascultă, neastîmpărată mică si sîngeroasa, m-am răstit, treci la loc în maşină pînă nu-ţi frîng toate oasele din trup!

– Da, Sam.

Se întoarse şi făcu ce-i spusesem. Am revenit cu privirea la tînărul ofiţer:

– La ce caşti ochii!

Locul mirosea a moluşte, iar aşteptarea mă scotea din răbdări.

– La mai nimic, răspunse el, măsurîndu-mă cu privirea. În

partea ţării de unde vin cu nu vorbim aşa cu doamnele.

– Atunci de ce dreacu' nu te-ntorci de unde-ai venit? am replicat, îndepărtîndu-mă. Lipsea şi Bătrînul; nu-mi plăcea deloc.

O ambulanţă, revenind dinspre vest opri lîngă mine.

– A fost deschis drumul spre Ascagoula? strigă şoferul.

Rîul Ascagoula, aflat la vreo patruzeci şi cinci de kilometri spre est faţă de locul unde aterizase farfuria, reprezenta aproximativ Zona Chihlimbar a acelei regiuni; oraşul cu acelaşi nume se găsea la est de gurile rîului, în Zona Verde – cîtă vreme la circa o sută, o sută douăzeci de kilometri vest de noi era New Orleans, cea mai mare concentrare de titanieni la sud de St Louis. Adversarul venea dinspre New Orleans, în timp ce baza noastră cea mai apropiată era în Mobile.

– N-am auzit, i-am răspuns eu şoferului, îşi muşcă un deget:

– Ei – eu am "răzbit"; poate-am să ajung înapoi. Turbinele îi şuierară şi plecă. Am continuat să mă uit după Bătrîn.

Deşi ciocnirile de la sol se îndepărtaseră de locul aterizării, lupta aeriană se desfăşura pestetot în jurul nostru. Priveam dîre de vapori şi încercam să-mi dau seama care a cui era şi cum le puteau deosebi, cînd un transportor mare se repezi în apropiere, frînă şi lăsă să se reverse un pluton de aviatori. Din nou m-am întrebat; erau prea

lipsă pagini 174-175

****

****

ţestoasă de noroi; blindajul tancului era turtit înăuntru, ia fel ea o cutie de carton apăsată cu mîna. Ţestoasele acelea de noroi sînt construite pentru a se lansa în apă la adîncimi de trei sute de metri; sînt puternice.

Ei bine, presupun că asta era puternică. Umbrela o avariase, dar supapa nu se închisese. Pe de altă parte, metalul, sau din ce-o fi fost făcută uşa navei spaţiale, nu purta nici o urmă a contactului.

Bătrînul se întoase spre mine:

– Aşteaptă, aici cu Mary.

– Doar nu intri acolo singur?

– Ba da. S-ar putea să avem foarte puţin timp. Puştiul vorbi si el:

– Vă însoţesc, domnule. Aşa a ordonat comandantul.

– Foarte bine, domnule, acceptă Bătrînul. Haidem. Privi peste margine, apoi îngenunche şi se lăsă înăuntru, sprijinit în mîini. Puştiul îl urmă.

Simţeam că ard tot, dar n-aveam nici un chef să discut cele convenite.

Dispărură în gaură. Mary se întoarse spre mine, spunînd:

– Sam, nu-mi place. Mi-e teamă.

Mă surprinde. Mie însămi mi-era teamă – dar nu mă aşteptasem să-i fie şi ei.

– Am eu grijă de tine.

– Trebuie să stăm aici? N-a spus-o anume. Am căzut pe gînduri.

– Dacă vrei să ne-ntoarcem la maşină, te conduc,

– Păi – nu. Sam, cred că trebuie să rămînem. Vino mai aproape de mine.

Tremura.

Nu ştiu cît a durat pînă au scos capetele dinăuntru. Tînărul urcă afară, iar Bătrînul îi spuse să stea de gardă.

– Haideţi, ne cheamă el pe noi, nu-i nici un pericol – cred.

– Pe dracu' nu e, am răspuns, dar m-am dus, căci Mary pornise deja. Bătrînul o ajută să coboare.

– Atenţie la cap, spuse el. Peste tot sînt plafoane joase.

Afirmaţia că speciile neomeneşti produc lucrări neomeneşti e o platitudine, dar foarte puţini oameni au intrat vreodată într-un labirint venerian, şi chiar mai puţini au văzut ruinele marţiene iar eu mă număram printre aceştia. Nu ştiu la ce mă aşteptam. În sens superficial, interiorul farfuriei n-aş crede că era prea surprinzător, dar era fără-ndoială straniu. Fusese gîndit de creiere inumane, care nu auziseră niciodată de unghiul drept si de linia dreaptă, sau care le considerau inutile ori indezirabile. Ne găseam într-o mică încăpere geoidală, iar de-acolo ne-am tîrît printr-un tub lat de vreun metru si-un sfert, un tunel ce părea să coboare şerpuind în navă si lucea pe toată suprafaţa cu o lumină roşiatică.

În tub domnea un miros ciudat şi cam neplăcut ca al gazelor de mlaştină, amestecat cu o vagă duhoare de moluşte moarte. Aceea, aura roşcată şi lipsa totală de căldură ca răspuns al pereţilor la apăsarea mîinilor mele îmi stîrnea dezagreabila fantasmă că mă tîrîm prin măruntaiele vreunui behemoth nepămîntean, în loc să explorez o maşină stranie.

Tubul se ramifică precum o arteră, si am dat peste primul nostru androgin titanian. Acesta – daţi-mi voie să-l consider un,,el" – zăcea pe spate, ca un copil adormit, cu capul rezemat ca de o pernă pe molusca sa. Gura mică şi roz, ca un boboc de trandafir, păstra sugestia unui zîmbet; în primul moment, nici nu mi-am dat seama că era mort.

La prima vedere, asemănările dintre oamenii titanieni si noi înşine sînt mai vizibile decît deosebirile; noi supra-impresionăm ceea ce ne aşteptăm să vedem, peste ceea ce vedem de fapt. De exemplu, acea "gură" mică si drăgălaşă; de unde era să ştiu că nu era decît în organ exclusiv respirator?

Dar, în pofida asemănărilor neesenţiale constînd din patru membre şi o protuberantă ca un cap, semănăm cu ei mai puţin decît un broscoi cu un pui de bivol. Totuşi, efectul general e plăcut şi vag omenesc. "Elf-esc", ar trebui să spun – elfii de pe lunile lui Saturn-

Cînd l-am văzut pe mititelul acela, am reuşit să-mi scot pistolul. Bătrînul se întoase spre mine, spunîndu-mi:

– Nu te repezi. E mort. Toţi sînt morţi, s-au înecat cu oxigen cînd tancul le-a distrus valva de aer.

Aveam încă pistolul scos.

lipsă pagini 178-179

****

****

Glasul ei era un viet.

– Nu pot să-mi amintesc!

– Trebuie să-ţi aminteşti. Asta-i tot ce poţi face pentru ei. Trebuie să te-ntorci acolo unde sînt şi să-i cauţi.

Ochii i se închiseră, din ei începînd să se prelingă lacrimi. Gîfîia şi se îneca. M-am împins între ei, strigînd:

– Încetează! Ce-i faci"? Bătrînul mă dădu la o parte.

– Nu, fiule, şopti el aprig. Nu te-amesteca în asta – nu

trebuie să te amesteci.

– Dar...

– Nu!

Îi dîdu drumul lui Mary şi mă conduse spre intrare.

– Stai aici. Şi, cît de mult îţi iubeşti soţia, cît de mult îi urăşti pe titanieni, nu interveni. N-am să-i fac nici un rău – îţi promit.

– Ce-ai de gînd să faci?

Dar el se întorsese deja. Am rămas pe loc, nedorind, dar temîndu-mă să mă bag în ceea ce nu înţelegeam.

Mary se lăsase pe podea şi acum stătea ghemuită ca un copil, acoperindu-si faţa cu mîinile.

Bătrînul îngenunche şi o atinse pe braţ.

– Întoarce-te, l-am auzit spunîndu-i. Înapoi de unde a început.

Abia i-am auzit răspunsul;

– Nu... nu.

– Da... da, a fost înainte.

Suspină şi se prăbuşi pe jos:

– Mama! Mama!

– Ce spune mama ta? o întrebă el blînd.

– Nu spune nimic. Se uită la mine atît de ciudat. Are ceva pe spate. Mi-e frică, mi-e frică!

M-am grăbit spre ei, aplecîndu-mă pentru a nu mă lovi de plafonul scund. Fără a-şi lua ochii de la Mary, Bătrînul îmi făcu semn să revin la loc. M-am oprit, ezitînd.

– Înapoi, ordonă el. Cît mai înapoi.

Cuvintele îmi erau adresate mie şi m-am supus – dar la fel făcu şi Mary.

– Era o navă, murmură ea, o navă mare, strălucitoare...

Bătrînul spuse ceva; dacă ea îi răspunse, n-am putut-o auzi.

De astă dată am rămas pe loc. În pofida emoţiilor mele enorm răscolite, mi-am dat seama că se petrecea ceva esenţial, ceva suficient de important pentru a-i absorbi Bătrînului întreaga, atenţie în prezenţa duşmanului. Continua să vorbească, mîngîietor dar insistent. Mary se linişti, părînd să cadă în letargie, dar am putut auzi că-i răspundea. După o vreme, începu să vorbească în logoreea monotonă a eliberării emoţionale. El n-o mai îndemna decît doar din cînd în cînd.

Am auzit ceva tîrîndu-se în spatele meu prin pasaj şi m-am întors, scoţînd pistolul, cu senzaţia înnebunită că eram prinşi în capcană, Aproape l-am împuşcat, înainte de-a-l recunoaşte pe omniprezentul ofiţer tînăr pe cared lăsaserăm afară.

– Ieşiţi! ne cheamă el agitat.

Îşi croi drum pe lîngă mine şi-i repetă Bătrînului cererea. Bătrînul părea insuportabil de exasperat.

– Taci şi nu mă deranja, ordonă el.

– Dar trebuie, domnule, insistă tînărul. Comandantul spune că trebuie să ieşiţi imediat. Ne retragem; comandantul zice că s-ar putea să trebuiască să aplice demolarea din clipă-o clipă. Dacă încă vom mai fi înăuntru – buuum! Asta e.

– Foarte bine, acceptă calm Bătrînul..Du-te şi-i spune comandantului dumitale că trebuie să se abţină pînă ieşim noi; am informaţii de o importanţă vitală. Fiule, ajută-mă cu Mary.

– Am înţeles, domnule! replică tînărul. Dar grăbiţi-vă!

Se îndreptă tîrîş. Eu am ridicat-o pe Mary şi am dus-o spre locul unde camera se îngusta din nou cu un tub; părea aproape inconştientă. Am lăsat-o jos.

– Va trebui s-o tîrîm, spuse Bătrînul. S-ar putea să nu-şi revină prea curînd. Aşa – să te-ajut s-o iei în cîrcă. Te poţi tîrî

cu ea.

Nu i-am dat nici o atenţie şi am zgîlţîit-o.

– Mary! am strigat. Mary! Mă auzi? Ochii i se deschiseră.

– Da, Sam?

– Iubit-o, trebuie să ieşim de-aici – repede! Te poţi tîrî?,

– Da, Sam.

Închise din nou ochii. Am scuturat-o iar.

— Mary !

— Da, iubitule. Ce este? Sunt așa de obosită .

— Ascultă, Mary, trebuie să te târăști afară de-aici De nu, au să te prindă molușele. Înțelegi ?

— Bine, iubitule..

Rămase cu ochii deschiși, dar goi. Am împins-o prin tub, urmând-o. Ori de câte ori șovăia, o plesneam. Am ridicat-o și tras-o prin camera cu molușele și din nou prin cabina de comandă, Iacă, asta era. Când am ajuns în locul unde tunelul era parțial blocat de elful mort, se opri ; m-am îndesat pe lângă ea și l-am împins în tubul derivat. De astă dată, nu mai încăpea nici o îndoială că molusca e moartă. Din nou a trebuit s-o plesnesc ca să coopereze.

După un nesfârșit coșmar de eforturi cu membrele îngreunate, am ajuns la ușa de-afară ; tânărul ofițer era acolo și ne ajută să o scoatem. El trâgând iar Bătrânul și cu mine ridicând și împingând. L-am lăsat pe Bătrân ținând-o de un picior, am sărit și eu afară și am luat-o din brațele tânărului. Se întunecase de-a binelea. Am trecut prin dreptul casei dărâmate, evitând desișurile, ajungând apoi la drum. Mașina noastră nu mai era acolo. Am fost introduși în grabă Într-un tanc „țestoasa de noroi” — în ultima clipă, căci luptele ajunseseră aproape deasupra noastră. Comandantul tancului

operă comenzile, iar nava se lansă greoaie în apă. Cincisprezece minute mai târziu, ne aflam în „Fulton”.

Iar peste o oră, debarcam la baza Mobile. Bătrânul și cu mine primiserăm cafea și tartine în camera gazdă de pe „Fulton”. Câțiva ofițeri o îngrijiseră pe Mary in sectorul rezervat femeilor. Ni se alătură la plecare, părând că-și revenise la normal. Am întrebat-o : - Mary, ți-e bine? Zâmbi:

— Sigur că da, iubitule. De ce nu mi-ar fi ?

O navă de comandă cu escortă ne preluă de-acolo. Presupusesem că ne îndreptam înapoi spre sediul Secției, sau către Washington. Pilotul ne introduse într-un hangar scobit în coasta muntelui printr-o manevră din acelea ou-pe-tavă pe care nu le poate realiza nici o navă civilă

— În văzduh cu mare viteză, apoi într-o grotă, staționând.

— Unde ne aflăm ? am întrebat.

Lipsă pagina 183

****

– Nou-venit? mă întrebă el. Am confirmat.

– Expert civil? continuă colonelul.

– Nu ştiu cît de "expert", am replicat. Sînt operator de teren.

– Numele? Regret că sînt indiscret, se scuză el, dar eu răspund de securitate pe-aici. Mă numesc Kelly.

I-am spus numele meu. Dădu din cap;

– Că tot veni vorba, v-am văzut intrînd. Acum, domnule Nivens, ce-aţi zice de-un păhărel?

M-am ridicat:

– Pe cine trebuie să omor ca să-l primesc?

– ... deşi, din cîte-mi dau eu seama, continuă mai tîrziu Kelly,

locul ăsta are tot atîtea nevoie de un ofiţer de securitate cîtă are un cal de patine cu rotile. Ar trebui să ne publicăm rezultatele cît de repede le obţinem.

Am comentat că nu semăna a ştab. Rîse.

– Crede-mă, fiule, nu toţi stabii sînt aşa cum şi-i reprezintă lumea – doar par să fie.

Am remarcat că Mareşalul de Aviaţie Rexton mă frapase ca un cetăţean destul de energic.

– Îl cunoaşteţi? întrebă colonelul.

– Nu tocmai, dar munca mea m-a adus de cîteva ori în preajma lui. Ultima oară l-am văzut azi, mai devreme.

– Hmm...făcu colonelul. Niciodată nu l-am întîlnit pe acest domn. Păreţi să vă mişcaţi prin straturi mai rarefiate decît am eu ocazia, domnule.

I-am explicat că era doar o simplă întîmplare, dar din acel moment începînd îmi arătă mai mult respect. După un timp, îmi vorbi despre activităţile cu care se ocupa laboratorul.

– De-acum ştim mai mult despre spurcăciunile alea decît ştie însuşi Moş Nick. Dar ştim cum să le ucidem fără a le omorî şi gazdele? Nu ştim.

Fireşte, continuă el, dacă le-am putea momi cîte una într-o cameră şi le-am stropi cu anestezice, am putea salva gazdele – dar asta-i ca-n vechea zicătoare despre cum să prinzi o pasăre: n-ai nici o problemă dacă te poţi furişa destul de aproape ca să-i presari sare pe coadă. Nu sînt savant – doar un copoi la o armă diferită – dar am discutat cu savanţii de-aici. Acesta e un război biologic, Avem nevoie de un microorganism, unul care să ucidă moluscă

dar nu şi gazda. Nu pare prea greu, nu-i aşa? Ştim o mie de lucruri care pot ucide molusca – variola, tifosul, sifilisul,

encefalita letargică, virusul lui Obermayer, ciuma, febra galbenă, şi aşa mai departe, Toate ucid şi gazda.

– N-ar putea folosi ceva la care e imună toată lumea? am întrebat. Toţi şi-au făcut vaccinuri antitifoidale. Şi aproape toată lumea e vaccinată împotriva vărsatului.

– N-ajută la nimic. Dacă gazda e imună, parazitul nu se expune bolii. Acum, că moluştele şi-au dezvoltat membrana aceea exterioară, mediul ambiant al parazitului este gazda. Nu, avem nevoie de ceva care să fie contractat de gazdă şi să ucidă moluscă, fără însă a-i provoca gazdei mai mult decît o febră moderată,

Am dat să răspund, cînd l-am văzut pe Bătrîn în uşă. Mi-am cerut scuze şi m-am dus la el.

– Despre ce te descosea Kelly? mă întreba el.

– Nu mă descosea, am răspuns.

– Aşa crezi tu. Ştii ce e Kelly?

– Ar trebui să ştiu?

– Ar trebui. Sau poate nu; niciodată nu se lasă fotografiat. Asta-i JB. J. Kelly, cel mai mare savant criminolog al generaţiei noastre.

– Acel Kelly! Dar nu e în armată.

– Rezervist, probabil. Îţi poţi da seama, însă, cît de important e laboratorul ăsta. Haide.

– Unde-i Mary?

– N-o poţi vedea acum. Se restabileşte.

– A... păţit ceva?

– Ţi-am promis că n-o să păţească nimic. Steelton e cel mai bun în domeniul lui. Dar a trebuit să scormonim adînc, înfruntînd o mare rezistenţă. Asta are întotdeauna efecte dure asupra subiectului.

M-am gîndit puţin.

– Ai obţinut ceea ce căutai?

– Da şi nu. N-am terminat.

– Ce cauţi?

Străbăteam unul dintre nesfîrşitele coridoare subterane ale complexului. Acum Bătrînul intră într-un mic cabinet, si ne-am aşezat. Atinse comunicatorul de pe birou şi spuse:

– Convorbire privată.

– Da, domnule, răspunse un glas, Nu vom înregistra.

În tavan se aprinse o lumină verde.

Lipsă pagini 186-187

****

****

Crescuse folosind jetoane de poker drept jucării şi numind toate femeile din şirul bordelurilor "mamă" sau "mătuşică". I-au scurtat numele în "Lucky"("Norocoasa"). Bătrînul nu mi-a spus cine i-a plătit întoarcerea pe Pămînt; adevărata întrebare era unde stătuse ea din momentul cînd jungla devorase Noul Sion, şi ce se întîmplase în realitate cu colonia.

Dar singura înregistrare era îngropată în mintea lui Mary, ferecată strîns cu zăvoarele groazei şi-ale disperării.

Cu cîtva timp înainte de 1980 – cam pe vremea rapoartelor despre farfurii zburătoare din Ruso-Siberia, sau cu vreun an mai devreme – titanienii descoperiseră colonia Noului Sion. Dacă o plasezi cu un an saturnian înainte de invazia Pămîntului, timpurile corespund destul de bine. Probabil că titanienii nu căutau pămînteni pe Venus; cel mai plauzibil e că

studiau planeta la fel cum studiaseră mult timp şi Pămîntul. Sau poate ştiuseră unde să caute; ştim că au răpit pămînteni pe parcursul a două sau mai multe secole; e posibil să fi capturat pe cineva dintr-al cărui creier au aflat unde să găsească Noul Sion. Amintirile întunecate ale lui Mary nu puteau conţine nici un indiciu în acest sens.

Mary a văzut colonia capturată, şi-a văzut părinţii transformaţi în zombii cărora nu le mai păsa de ea. Se pare că ea însăşi nu a fost posedată, sau o fi fost posedată şi abandonată, titanienii negăsind un sclav corespunzător în fetiţa mică şi neştiutoare. în orice caz, un timp care pentru mintea ei de copil a fost nesfîrşit, s-a învîrtit prin jur, nedorită, neîngrijită, dar nemolestată, mîncînd de prin gunoaie ca un şoarece. Moluştele se instalau ca să rămînă; principalii lor sclavi erau venerieni, iar coloniştii nu ocupau decît un loc incidental. E sigur că Mary şi-a văzut părinţii plasaţi în animaţie suspendată – pentru a fi folosiţi ulterior în invazia Pămîntului? Foarte posibil.

La momentul potrivit, a fost plasată ea însăşi într-un rezervor. În interiorul unei vave titanice? La o bază de pe Venus? Cel mai probabil acesta din urmă, de vreme ce atunci cînd s-a trezit, încă se mai afla pe Venus. Există multe goluri: Moluştele care i-au călărit pe venerieni erau identice cu cele care-i călăreau pe colonişti? Posibil – atît Venus cît şi pămîntul au o economie oxicarbonică. Moluştele par de un proteism infinit, dar trebuie să se adapteze la biochimia gazdelor. Dacă Venus ar fi avut o economie psudosiliconică, la fel ca Marte, sau una pe bază de fluor, acelaşi tip de parazit nu s-ar fi putut hrăni din amîndouă.

Doar miezul problemei constă în situaţia existentă cînd Mary

a fost scoasă din incubatorul artificial. Invazia titaniană a planetei Venus eşuase, sau tocmai eşua. Fusese posedată imediat după extragerea din rezervor – dar Mary supravieţuise moluştei care o posedase.

De ce muriseră moluştele? De ce dăduse greş invazia lui Venus? După răspunsuri la aceste întrebări sondau Bătrînul şi doctor Şteelton prin creierul lui Mary."

– Asta-i tot? am întrebat.

– Nu-i destul?

– Ridică tot atîtea întrebări, cîte răspunsuri, m-am plîns.

– E mult mai mult, îmi preciza el. Dar tu nu eşti expert venerian, nici psiholog. Ţi-am spus ce-am putut, astfel ca să ştii de ce trebuie să lucrăm cu Mary şi să n-o iei la întrebări. Fii bun cu ea, băiatule; a avut parte destulă de suferinţă.

Nu i-am luat în seamă sfatul; pot sau nu pot să mă descurc cu propria mea soţie şi fără ajutor, mulţumesc foarte mult.

– Ceea ce nu înţeleg eu, am răspuns, este de ce-ai pus-o de la bun început pe Mary în legătură cu farfuriile zburătoare? Acum îmi dau seama că intenţionat ai luat-o în acea primă călătorie.

Ai avut dreptate – dar de ce? Şi să nu-mi serveşti cine ştie ce năzbîtii.

Bătrînul păru nedumerit.

– Fiule, ai vreodată presimţiri?

– Doamne, da!

– Ce-i aia o "presimţire"?

– Hm! E un sentiment că ceva e aşa, sau nu e aşa, fără nici o probă.

– Eu aş numi presimţirea un rezultat al raţionării automate, sub nivelul conştient, pe baza unor date pe care nu ştiau că le

posezi.

lipsă pagini 190-191

****

****

perioadă anume? Exact atît cît perioada în sine. Ceea ce căutăm noi – dacă există, cît de cît poate fi foarte subtil.

– "Dacă există cît de cît"', am repetat. Nici nu ştiţi ce anume e. Fii atent – dacă Mary pierde sarcina din cauza asta, am să-ţi rup gîtul eu personal.

– Dacă nu reuşim, răspunse el cu blîndeţe, îţi vei dori cu cerul şi pămîntul să fi reuşit. Sau vrei să-ţi creşti copiii pentru a deveni gazde ale titanienilor?

Mi-am muşcat buza.

– De ce nu m-ai trimis în Rusia, în loc să mă ţii aici?

– A, aia. Am nevoie de tine aici, cu Mary, să-i menţii moralul sus, în loc de-a te purta ca un puşti răsfăţat! În al doilea rînd, n-a mai fost necesar.

– Ce s-a întîmplat? A raportat vreun alt agent?

– Dacă ţi-ar fi crescut interesul pentru ştiri, pînă acum ai fi aflat.

Am ieşit grăbit şi m-am informat. De astă dată reuşisem să pierd primele veşti despre ciuma asiatică, a doua veste a secolului, singura epidemie continentală de Moarte Neagră din secolul şaptesprezece încoace.

Nu puteam înţelege. Ruşii sînt sonaţi categoric. Dar măsurile lor de sănătate publică erau destul de bune; se lăsau duşi "de

numere" şi nu tolerau nici un compromis. E nevoie ca o ţară să fie literalmente înapoiată pentru a lăsa să se propage flagelul – şobolani, păduchi şi pureci, agenţii istorici. Birocraţii ruşi curăţiseră chiar şi China, pînă la punctul în care ciuma bubonică şi tifosul exantematic deveniseră mai degrabă endemice decît epidemice.

Acum, ambele epidemii se întindeau pe întreaga axă Chino-Ruso-Siberiană, pînă la punctul în care guvernul se declarase învins şi se trimiseseră apeluri de ajutor Naţiunilor Unite. Ce se întîmplase?

Am asamblat piesele şi l-am căutat din nou pe Bătrîn.

– Şefule – au fost moluşte în Rusia.

– Da.

– Ştiai? Păi, pentru numele lui Dumnezeu, am face bine să ne mişcăm repede, sau toată Valea Mississsippi-ului va ajunge în acelaşi hal în care e Asia. Doar un mic şobolan.

Titanii nu se osteneau cu igiena omenească. Mă-ndoiam că făcuse cineva o baie între frontiera canadiană şi New Orelans, de cînd moluştele renunţaseră la mascaradă. Păduchi... purici...

– Le-aţi putea foarte bine bombarda, dacă altceva mai bun de oferit n-avem. E un mod mai curat de a muri.

– Aşa este, oftă Bătrînul. Poate că-i cea mai bună soluţie. Poate e singura. Dar- ştii că n-o vom face. Atîta timp cît există o şansă, vom continua să încercăm.

Am meditat îndelung. Ne aflăm într-o nouă cursă contra cronometru. În sens fundamental, moluştele trebuie că-s prea proaste pentru a ţine sclavi; poate că de-asta se mutau de pe o planetă pe alta – întinau tot ceea ce atingeau. După o vreme, gazdele mureau şi aveau nevoie de gazde noi.

Teorie, simplă teorie. Un lucru însă era sigur: Zona Roşie avea să fie bîntuită de molimă dacă nu găseam o cale de a omorî moluştele, şi-asta cît mai curînd! M-am hotărît să fac un lucru la care mă mai gîndisem şi-nainte – să-mi forţez intrarea în sesiunile de investigare a minţii. Dacă exista în memoriile ascunse ale lui Mary ceva ce putea fi folosit pentru a ucide moluştele, poate că eu o găseam acolo unde ceilalţi dăduseră greş. în orice caz, avem să particip, indiferent dacă lui Steelton şi Bătrînului le convenea sau nu. Mă săturasem să fie tratat ca o încrucişare de prinţ şi consort şi copil nebinevenit.

TREIZECI

MARY ŞI CU MINE LOCUIAM ÎNTR-O CĂMĂRU-ţă proiectată pentru un singur ofiţer; stăteam înghesuiţi ca un platou de sardele, dar nu ne păsa. A doua zi dimineaţă, m-am trezit primul şi am efectuat obişnuitul control rapid pentru a mă asigura că nu se agăţase de ea vreo moluscă. În timp ce o făceam, deschise ochii si zîmbi somnoroasă.

– Dormi mai departe, am spus.

– M-am trezit.

– Mary, ştii cumva perioada de incubaţie a ciumei bubonice?

– Ar trebui s-o ştiu? Ai un ochi puţin mai închis la culoare decît celălalt.

Am scuturat-o:

– Fii atentă la ce-ţi spun, fato. Aseară eram în biblioteca laboratorului, făcînd nişte calcule. După cum înţeleg, eu, moluştele s-au instalat la ruşi cu cel puţin trei luni înainte de-a ne fi invadat pe noi.

– Da, desigur.

– Ştii, de ce n-ai spus?

– Nu m-a-ntrebat nimeni.

– O, pentru numele lui Dumnezeu! Hai să ne sculăm; mi-e foame.

Înainte să plecăm, am spus:

– Jocurile de-a ghicitul la ora obişnuită?

– Da.

– Mary, nu vorbeşti niciodată despre ce te întreabă. Păru surprinsă:

– Dar niciodată nu ştiu.

– Asta am dedus şi eu. Transă profundă cu un ordin "uitător", mm?

– Asa cred.

– Hmmm... mă rog, se vor face unele schimbări. Azi vin si eu cu tine..

Nu spuse decît:

– Da, dragule.

Se adunaseră ca de obicei în cabinetul doctorului Steelton, Bătrînul, Steelton însuşi, un anume Colonel Gisby care era şeful statului major, un locotenent-colonel, şi o gaşcă ciudată de maiştri militari, J. O. şi ajutoare. În armată e nevoie de un detaşament de lucru format din opt oameni pentru a ajuta un ştab să-şi sufle nasul.

Sprîncenele Bătrînului săriră în sus cînd mă văzu, dar nu spuse nimic. Un sergent încercă să mă oprească.

– Bună dimineaţa, doamnă Nivens, îi spuse el lui Mary, apoi adăugă către mine: nu vă am pe listă.

– Mă trec eu singur pe listă, am anunţat, şi m-am împins pe lîngă el.

Colonelul Gibsy mă privi urît si se întoarse spre Bătrîn cu un

zgomot gen Hrrumph-hrrumph-ce-mai-e-şi-asta? Restul păreau să aibă chipurile îngheţate – cu excepţia unui sergent care nu-si putea stăpîni rînjetul.

Bătrînul îi spuse lui Gisby:

– Un moment, Colonele.

Şi se apropie de mine, şchiopătînd. Îmi spuse, astfel încît să-l aud numai eu:

– Fiule, mi-ai promis.

– Iar acum retractez. N-ai nici un drept să-i smulgi unui bărbat o promisiune în legătură cu soţia lui.

– Tu n-ai nici un drept să te afli aici, fiule. Nu eşti calificat în domeniul ăsta. De dragul lui Mary, pleacă.

Pînă în acel moment, nu-mi trecuse prin minte să pun la îndoială dreptul Bătrînului de a rămîne, dar m-am pomenit anunţîndu-mi hotărîrea exact în timp ce o luam:

– Dumneata, eşti cel care n-are ce căuta aici. Dumneata nu eşti analist. Deci, pleacă.

Aruncă o privire spre Mary. Pe faţa ei nu se citea nimic. Bătrînul spuse rar:

– Ai mîncat carne crudă, fiule?

– Soţia mea e cea pe care se fac experimente, am răspuns. De-acum încolo, eu stabilesc regulile.

Colonelul Gibsy interveni:

– Tinere, ţi-ai ieşit din minţi?

Dumneata ce treabă ai? m-am întors eu spre el; i-am privit mîinile. Ala-i un inel V.M.I., nu?

Ai şi alte calificări? Eşti doctor în medicină? Sau psiholog?

Deveni băţos:

– Uiţi, se pare, că sîntem într-o unitate militară.

– Dumneata uiţi că soţia mea şi cu mine nu sîntem cadre

militare!

Şi am adăugat:

– Vino, Mary, plecăm.

– Da, Sam. Bătrînului i-am mai spus:

– Voi anunţa la birouri unde să ne trimită corespondenţa.

– Un moment, mă reţinu Bătrînul, fă-mi şi mie o favoare.

M-am oprit, iar el se întoarse spre Gisby:

– Colonele, vrei să vii cu mine pînă afară? Aş vrea să discutăm între patru ochi.

Colonelul Gisby îmi aruncă o privire de-curte marţială, dar ieşi. Am rămas cu toţii aşteptînd. Cadrele inferioare continuau să-şi păstreze nişte chipuri nepătrunse, locoten-nent-coloneluî arăta iritat, iar micul sergent părea gată să izbucnească. Steelton era singurul care nu dădea semne de preocupare. Scoase nişte hîrtii din coşul de "intrări" şi începu să lucreze în linişte.

Peste vreo zece, cinsprezece minute, intră un sergent:

– Doctor Steelton, ofiţerul de la comandă spune să continuaţi.

– Poarte bine, sergent, replică acesta, apoi se întoarse spre mine. Să trecem în sala de operaţiuni.

– Nu aşa de repede, am răspuns.. Ăştilalţi cine-s? Cu el ce e?

L-am arătat pe locotenentul-colonel.

– Hm? Dumnealui e doctorul Hazelhurst – doi ani pe Venus.

– Bine, poate rămîne.

Am prins privirea sergentului cu rînjetul şi l-am întrebat:

– Tu ce treabă ai, soro?

– Eu? eu sînt un fel de însoţitor.

– Preiau eu treaba asta cu însoţirea. Acuma, doctore, să zicem că alegi roţile de rezervă dintre oamenii de care ai într-

adevăr nevoie.

– Desigur, domnule.

A reieşit că n-avea cu adevărat nevoie decît de colonelul Hazelhurst. Am intrat – Mary, eu şi cei doi specialişti.

Sala de operaţiuni conţinea o canapea psihiatrică înconjurată de scaune. Obiectivul dublu al unei camere tridimensionale stătea suspendat sub cablul aerian. Mary se duse la canapea şi se culcă; doctorul Steelton scoase un injector.

– Vom încerca să reîncepem de unde am rămas, doamnă Nivens.

– Un moment, l-am întrerupt. Aveţi înregistrări ale tentativelor anterioare?

– Desigur.

– Să le derulăm pe acelea mai întîi. Vreau să mă pun la curent.

Ezită, apoi răspunse:

– Dacă doriţi. Doamnă Nivens, propun să aşteptaţi în cabinetul meu. Sau eventual să trimit mai tîrziu după dumneavoastră?

Se vede că eram într-o dispoziţie, contradictorie; ciocnirea cu Bătrînul mă înfierbîntase.

– Să aflăm mai întîi dacă vrea să plece.

Steelton păru surprins:

– Nici nu ştiţi ce-mi propuneţi. Aceste înregistrări v-ar tulbura emoţional soţia – o pot vătăma chiar.

Hazelhurst interveni şi el:

– O terapie foarte îndoielnică, tinere.

– Nu-i nici o terapie, am spus, şi-o ştiţi foarte bine. Dacă scopul vostru ar fi fost terapia, aţi fi folosit tehnici de

rememorare eideitice, în locul compuşilor chimici.

Steelton părea îngrijorat.

– N-am avut timp. A trebuit să aplicăm metodele dure, pentru a ajunge mai repede la rezultate.

Nu-s sigur că pot autoriza ca subiectul să vadă înregistrările.

– Sînt de acord cu dumneata, doctore, preciza Hazelhurst.

Am explodat:

– La dracu', nimeni nu v-a cerut părerea şi n-aveţi nici o autoritate în problema asta. Înregistrările alea au fost smulse din capul soţiei mele şi ei îi aparţin. M-apucă greaţa cînd vă văd cum vreţi să vă jucaţi de-a Dumnezeu. Nu-mi place cînd o face o moluscă şi nici la fiinţele omeneşti nu mă încîntă. O să se hotărască singură. Acum întrebaţi-o pe ea!

– Doamnă Nivens, spuse Steelton, doriţi să vă vedeţi înregistrările?

– Da, domnule doctor, răspunse Mary, aş dori foarte mult.

Păru surprins.

– Ăă, ca să fim siguri. Vreţi să le vedeţi singură?

– Le vom vedea soţul meu şi cu mine. Dumneavoastră şi domnul doctor Hazelhrust sînteţi bineveniţi dacă doriţi să rămîneţi.

Ceea ce şi făcură. Fu adus un vraf de bobine de bandă, fiecare etichetă cu date şi vîrste. Ar fi luat ore-ntregi să le parcurgem pe toate, aşa că le-am eliminat pe cele privitoare la viaţa lui Mary după 1991, ele putînd avea foarte greu legături cu problema.

Am început cu primii ei ani de viaţă. Fiecare înregistrare începea cu subiectul – Mary – înecîndu-se, gemînd şi zbătîndu-se aşa cum fac oamenii întotdeauna cînd sînt forţaţi să urmeze o cale nedorită a memoriei; urma apoi reconstituirea,

atît cu vocea ei, cît si cu altele. Ceea ce mă surprindea cel mai mult era chipul lui Mary – pe ecran, vreau să zic. Mărirea era astfel reglată încît imaginea stereo ne stătea în poală şi puteam urmări fiecare expresie. Mai întîi, faţa ei deveni aceea a unei fetiţe. A, avea aceleaşi trăsături adulte, dar ştim că-mi vedeam iubita aşa cum fusese la o vîrstă foarte fragedă. Mă făcea să sper că vom avea noi înşine o fetiţă.

Apoi, expresia i se schimba pentru a corespunde cu a altor actori pe care-i trezea memoria ei.

Parcă am fi urmărit un monologist şi incredibil de talentat, jucînd nenumărate roluri.

Mary privi totul cu calm, dar mîna i se strecură într-a mea. Cînd am ajuns la acea cumplită parte cînd părinţii ei se preschimbaseră, devenind din oameni normali sclavi ai moluştelor, îmi strînse cu putere degetele. Dar se stăpîni.

Am sărit bobinele însemnate "perioada de animaţie suspendată" si am trecut la grupul ce privea timpul trecut de la reînvierea ei, căruia îi urmă cel referitor la salvarea din mlaştini.

Un lucru era sigur: fusese posedată de o moluscă imediat după reanimare. Expresia neînsufleţită era aceea a molustei care nu se osteneşte să menţină mascarada; transmisiile stereo din Zona Roşie erau pline de asemenea expresii. Sterilitatea amintirilor din acea perioadă o confirma.

Apoi, destul de brusc, nu mai fu călărită, ci din nou e fetiţă mică, foarte bolnavă şi speriată. Gîndurile ei rememorate aveau o calitate delirantă, dar, în cele din urmă.

– Ei bine, jupui-m-aţi de viu! Uite, Pete – e o fetiţă!

Un alt glas rosti:

– Vie?

Iar cel dintîi răspunse: – Nu stiu.

Banda ne duse în Kaiserville, la restabilirea ei, şi la multe, noi voci si amintiri; după un timp, se sfîrşi.

– Propun, spuse doctorul Steelton în timp ce scoatem banda din proiector, să punem alta din aceeaşi perioadă,. Sînt uşor diferite, iar această perioadă e cheia întregii probleme.

– De ce, doctore? vru să ştie Mary.

– Poftim? Sigur că nu e nevoie dacă nu doriţi, dar aceasta pe perioada pe care o investigăm. Trebuie să construim un tablou al celor întîmplate cu paraziţii, de ce au murit. Dacă putem afla ce anume l-a ucis pe titanianul care, ăă, v-a posedat înainte de-a fi găsită – ce l-a omorît pe el şi v-a lăsat pe dumneavoastră în viaţă – s-ar putea să găsim arma de care avem nevoie.

– Dar nu ştiţi? întrebă mirată Mary.

– Mm? încă nu, dar vom afla. Memoria omenească e o arhivă uimitor de completă.

– Dar credeam că ştiţi. A fost "febra de nouă zile".

– Ce? sări de pe scaun Hazelhurst.

– Nu v-aţi putut da seama după chipul meu? Era absolut caracteristică – masca, vreau să zis.

Obişnuiam s-o tratez aca... în Kaiserville, pentru că avusesem şi eram imună.

– Ce ziceţi, doctore? întrebă Steelton. Aţi întîlnit vreodată un caz.

– Dacă am văzut un caz? Nu, la vremea celei de-a doua expediţii aveau deja vaccinul. Dar, fireşte, sînt la curent cu caracteristicile ei clinice.

– Dar nu vă puteţi da seama din această înregistrare?

– Păi, răspunse cu grijă Hazelhurst, aş spune că ceea ce am

văzut e corespunzător, dar nu concluziv.

– De ce nu e concluziv? întrebă tăios Mary. V-am spus că era "febra de nouă zile".

– Trebuie să fim siguri, răspunse Steelton pe ton de scuză.

– Cît de siguri puteţi fi? Nici nu se pune problema. Mi s-a spus că eram bolnavă cînd m-au găsit Pete şi Frisco. Am îngrijit ulterior alte cazuri şi n-am mai contractat-o niciodată. Mi-amintesc feţele lor cînd erau aproape, de moarte – exact ca propria mea faţă din înregistrare. Nimeni care-a văzut vreodată un caz n-are cum să-l confunde cu altceva. Ce vreţi mai mult? Litere de foc pe cer?

N-o mai văzusem niciodată pe Mary atît de-aproape de a-şi pierde firea – decît o singură dată. Am spus în sinea mea: atenţie, domnilor, n-ar strica să vă feriţi! Steelton spuse:

– Cred că v-aţi dovedit punctul de vedere, doamnă dragă. Dar spuneţi-mi: se credea că n-aveţi nici o amintire conştientă din acea perioadă, iar propria mea examinare asupra, dumneavoastră a confirmat-o. Acum vorbiţi ca şi cum aţi avea.

Mary păru nedumerită:

– Acum îmi amintesc – foarte clar. De mulţi ani nu m-am mai gîndit la asta.

– Cred că înţeleg.

Se întoarse spre Hazelhurst:

– Ei, doctore? Avem vreo cultură a bolii? Au lucrat ceva la ea băieţii noştri"?

Hazelhurst părea năucit.

– Să lucreze la ea? Fireşte că nu! Nici nu se putea mai bine poliomielită – sau tifosul. Mai degrabă aş trata o unghie ruptă cu un topor!

Am atins-o pe Mary pe braţ:

– Hai să mergem, draga mea. Cred că am făcut maximum de rău posibil.

Tremura şi avea ochii plini de lacrimi. Am dus-o la popotă pentru un tratament sistemic – distilat.

Mai tîrziu, am culcat-o pe Mary să tragă un pui de somn şi am stat lîngă ea pînă a adormit.

Apoi l-am căutat pe tata în biroul pe care i-l afectaseră.

– Salut, am spus. Mă privi speculativ.

– Ei, Elihu, aud c-ai nimerit lozul cel mare.

– Prefer să fiu numit Sam.

– Foarte bine, Sam. Succesul e singura ta scuză; oricum, lozul cel mare pare să fie dezamăgitor de mic. Febra de nouă zile – nu-i de mirare că au murit şi molustele şi colonia. Nu văd cum am putea-o folosi. Doar nu ne putem aştepta ca toată lumea să aibă neînfrînta voinţă de a trăi a lui Mary.

Îl înţelegeam; febra avea o rată a mortalităţii de nouăzeci şi opt la sută plus, în rîndurile pămîntenilor neprotejaţi. Printre cei care făcuseră vaccinurile, rata era zero absolut – dar asta nu convenea. Aveam nevoie de un microb care doar să îmbolnăvească omul – dar să-i ucidă moluscă.

– Nu mi se pare că ar conta, am subliniat. Sînt toate şansele ca tifosul sau ciuma – ori amîndouă – să bîntuie prin Valea Mississipi-ului în următoarele sase săptămîni.

– Sau că moluştele au invăţat o lecţie în Asia şi vor lua măsuri sanitare drastice, răspunse el.

Ideea mă surprinse, aşa că aproape i-am pierdut următoarele cuvinte, şi anume:

– Nu, Sam, va trebui să ticluieşti un plan mai bun.

– Eu să ticluiesc! Eu doar lucrez aici.

– Ai lucrat odată, dar acum te-ai însărcinat cu misiunea asta,

– Ce? Ce dracu' tot îndrugi? Nu-s însărcinat cu nimic – şi nici nu vreau să fiu. Dumneata eşti şeful.

Clătină din cap:

– Un şef e un om care se ocupă de şefie. Titlurile şi însemnele vin mai tîrziu. Spune-mi – crezi că Oldfield m-ar putea înlocui vreodată?

Am clătinat din cap; adjunctul tatei era genul de ofiţer executant, un "îndeplinitor", nu un "gînditor".

– Nu te-am avansat niciodată, continuă el, fiindcă am ştiut că, atunci cînd va sosi momentul, ai să te avansezi singur. Acum ai făcut-o – depăşindu-mi judecata într-o problemă importantă, impunîndu-ţi-o pe-a ta prin forţă şi dovedindu-te justificat în final.

– Of, rahat! M-am încăpăţînat şi am forţat un rezultat. Vouă ăstora, deştepţii, nu v-a trecut niciodată prin cap să consultaţi singurul real expert în Venus pe care-l aveaţi la îndemînă – pe Mary, vreau să zic Dar eu nu m-am aşteptat să descopăr nimic; am avut dn noroc chior.

Negă din nou:

– Nu cred în noroc. Sam. Norocul e o etichetă inventată de cei mediocri pentru a justifica împlinirile geniilor.

Mi-am sprijinit mîinile pe masă, aplecîndu-mă spre el:

– Bine, deci sînt un geniu – dar n-ai să-mi arunci mie sacu-n spate. Cînd toate astea au să se termine, eu şi Mary vom pleca în munţi şi vom creşte pisoi şi copii. N-am de gînd să fiu şeful unor agenţi scrîntiţi.

Zîmbi cu amabilitate. Am continuat:

– Nu-ţi vreau slujba – mă-nţelegi?

– La fel i-a spus şi diavolul zeităţii după ce l-a alungat, N-o

lua atît de repede, Sam. Pentru moment, voi păstra titlul. Între timp, ce planuri aveţi, domnule?

TREIZECI ŞI UNU

PARTEA CEA MAI PROASTĂ ERA CĂ VORBEA serios. Am încercat să mă eschivez, dar n-a ţinut. În aceeaşi după-amiază a fost convocată o conferinţă la cel mai înalt nivel; am fost chemat, dar nu m-am dus. Curînd, un subofiţer politicos a venit să-mi spună că ofiţerul de la comandă aştepta şi dacă eram amabil să mă prezint de îndată.

Aşa că m-am înfăţişat – şi am încercat să nu intervin în discuţie. Dar tatăl meu avea un fel al lui de-a conduce orice întrunire, chiar dacă nu stătea la prezidiu, privindu-l întrebător pe cel căruia dorea să-i audă părerea. E un truc subtil, grupul nedîndu-si seama că e condus.

Dar eu ştiam. Cînd toţi ochii din încăpere stau aţintiţi asupra ta, e mai uşor să exprimi o opinie decît să taci. Mai ales întrucît am descoperit că aveam opinii.

S-au auzit multe gemete şi bombăneli adespre absoluta imposibilitate de a folosi febra de nouă zile. Recunoscînd că ar ucide molustele. I-ar fi ucis chiar şi pe venerieni, care pot fi retezaţi în două şi totuşi să supravieţuiască, Dar însemna moarte sigură pentru orice fiinţă omenească – aproape orice fiinţă omenească; eu m-am căsătorit cu una care supravieţuise. Moartea unei enorme majorităţi. între şapte şi zece zile de la contractare, apoi, cortina.

– Da, domnule Nivens?

Era generalul de la comandă, adresîndu-mi-se mie. Nu

spusesem nimic, dar ochii tatei stăteau spre mine, aşteptînd.

– Cred că s-au exprimat multe disperări în această şedinţă, am spus, şi s-au emis multe opinii bazate pe presupuneri. Presupunerile ar putea să nu fie corecte.

– Da?

N-aveam în minte un exemplu concret; trăsesem de la şold.

– Mă rog, aud referiri constante la febra de nouă zile, ca si cum partea cu "nouă zile" ar fi un fapt absolut. Şi nu este.

Şeful statului major ridică din umeri, nerăbdător:

– E o etichetă convenţională – media este de nouă zile.

– Da, dar de unde ştiţi-că durează nouă zile – în cazul unei moluşte?

Murmurul care-mi întîmpină, cuvintele mă anunţă că iarăşi trăsesem lozul cel mare.

Am fost invitat să explic de ce credeam că febra se consuma într-o perioadă diferită la moluşte, si ce importanţă avea asta. M-am repezit mai departe:

– La prima întrebare, în singurul caz pe care-l cunoaştem, moluscă a murit în mai puţin de nouă zile – mult mai puţin. Aceia dintre dumneavoastră care aţi văzut înregistrările făcute cu soţia mea – şi presupun că, în ansamblu, le-aţi văzut chiar prea mulţi – sînteţi conştienţi de faptul că parazitul a abandonat-o, probabil căzînd şi murind, cu mult înaintea crizei dintr-a opta zi. Dacă experimentele confirmă aceasta, atunci problema stă cu totul altfel. Un om infectat cu febră ar putea fi eliberat de moluscă sa în – oh, să zicem, patru zile. Astfel vă rămîn cinci zile pentru a-l prinde şi vindeca.

Generalul fluieră:

– O soluţie destul de eroică, domnule Nivens. Cum propuneţi

să-l vindecăm? Sau să-i prindem, măcar? Vreau să spun, dacă plantăm o epidemie în Zona Roşie, ar fi necesară o deplasare incredibil de rapidă – în faţa unei rezistenţe îndîrjite, nu uitaţi – pentru a localiza şi trata mai mult de cincizeci de milioane de oameni înainte de-a muri.

Am aruncat imediat înapoi cartoful fierbinte – întrebîndu-mă cît de mulţi "experţi" îşi făcuseră numele fugind de răspundere,

– A doua întrebare e o problemă logistică şi tactică – problema dumneavoastră. Cît despre prima, iată-vă expertul.

Am arătat spre doctorul Hazelhurst.

Hazelhurst pufni, se foi şi am ştiut cum se simţea. Insuficientă experienţă... necesarea mai multor cercetări... obligativitatea unor experimente... Părea să-şi amintească de eforturile depuse în scopul unei anti toxine, dar vaccinul de imunizare avusese atît de puţin succes încît nici nu era sigur că antitoxina fusese perfecţionată vreodată. Conchise jalnic spunînd că studiul bolilor exotice de pe Venus se afla încă în faza copilăriei.

Generalul îl întrerupse:

– Treaba asta eu antitoxina – cît de curînd puteţi şti despre ea?

Hazeihurst răspunse că era la Sorbona un om căruia voia să-i telefoneze.

– Fă-o, ordonă comandantul. Poţi pleca.

Hazeihurst veni să ne sune la uşă a doua zi dimineaţă, înaintea micului dejun. Am ieşit pe culoar.

– Scuze că vă trezesc, spuse, dar aţi avut dreptate în problema aia cu antitoxina.

– Mm?

– Mi-au trimis puţină de la Paris; ar trebui să sosească din clipă-n clipă. Sper că are încă efect.

– Şi dacă n-are?

– Ei, avem mijloacele s-o producem. Va trebui, fireşte, dacă se aplică planul ăsta nebunesc – milioane de unităţi

– Mulţumesc că mi-aţi spus, am răspuns. Am dat să mă întorc; mă opri.

– Ăă, domnule Nivens. în legătură cu problema agenţilor...

– Ce agenţi?

– Agenţii patogeni. Nu putem folosi, şobolani sau şoareci, sau altceva de acest gen. Ştiţi cum se transmite febra pe Venus? Prin intermediul unui mic rotifer zburător, echivalentul venerian al unei insecte. Dar noi nn avem aşa ceva, şi este singurul mod în care se poate transmite.

– Vreţi să spuneţi că nu mi-aţi putea-o da mie nici dacă aţi încerca?

– A, ba da – v-aşi putea face o injecţie. Dar nu prea-mi pot - imagina un milion de paraşutişti lansaţi în Zona Roşie, rugînd populaţia călărită de paraziţi să stea nemişcată în timp ce ei le fac injecţii.

Desfăcu braţele, neajutorat.

Ceva începu să mi se învîrtească încet în creier. Un milion de oameni, lansaţi toţi odată...

– De ce mă-ntrebaţi pe mine? E o problemă medicală.

– Ăă, da, fireşte Mă gîndeam doar... în fine, păreţi să aveţi o concepţie gata formată...

– Mulţumesc.

Mintea mea se lupta cu două probleme în.acelaşi timp şi avea greutăţi cu traficul. Cît de mulţi oameni erau în Zona Roşie?

– S-o luăm în ordine; să zicem că sînteţi bolnav de febră; nu m-aş putea molipsi de la dumneavoastră? Nu puteau fi paraşutate cadre, medicale; nu existau atît de multe.

– Nu prea uşor. Dacă mi-aş recolta spută şi v-aş introduce-o în gît, s-ar putea s-o contractaţi.

Dacă aş face o transfuzie directă din venele mele într-ale dumneavoastră, v-aţi infecta sigur.

– Contact direct, mm?

Cît de mulţi oameni putea servi un paraşutist? Douăzeci? Treizeci? Sau mai mulţi?

– Dacă de-asta-i vorba, n-aveţi nici o problemă

– Cum?

– Care-i primul lucru pe care-l face o moluscă atunci cînd nimereşte peste alta cu care nu s-a întîlnit în ultima vreme?

– Conjugarea!

– Am numit-o întotdeauna "consfătuire directă" – dar eu folosesc vechiul argou al moluştelor. Credeţi că asta ar transmite boala?

– Dacă cred? Sînt sigur. Am demonstrat, chiar în acest laborator, că în timpul conjugării se produce un schimb de proteine vii. N-ar avea nici o posibilitate să scape de transmisie; putem infecta întreaga colonie ca şi cum ar fi un singur trup. Oare cum de nu s-au gîndit la asta?

– Nu fiţi atît de sigur, l-am prevenit. Dar cred că va merge.

– Va merge, va merge. Dădu să plece, apoi se opri.

– Oh, domnule Nivens, v-ar deranja foarte tare... ştiu că vă cer mult...

– Ce anume? Vorbiţi.

Eram nerăbdător să rezolv restul celeilalte probleme.

– În fine, mi-aţi permite să anunţ această metodă de

transmitere? Vă voi acorda tot creditul, dar generalul e atît de nerăbdător şi exact de-asta am nevoie pentru a-mi completa raportul.

Arăta atît de agitat încît aproape am izbucnit în rîs.

– Cîtuşi de puţin. Departamentul dumneavoastră.

– Foarte frumos din partea dumneavoastră. Voi încerca să nu vă rămîn dator.

Plecă fericit, şi la fel eram şi eu; începea să-mi placă să fiu "geniu".

M-am oprit să-mi ordonez în minte caracteristicile principale ale marii lansări cu paraşutele,

Apoi am intrat. Mary deschise ochii şi-mi adresă zîmbetul acela lung, dumnezeiesc. M-am aplecat, netezindu-i părul.

– Salut, capul sus. Ştiai că soţul tău e un geniu?

– Da.

– Zău? Nu mi-ai spus niciodată.

– Nu m-ai întrebat niciodată.

Hazelhurst îl defini ca "agentul Nivens". Apoi mi s-a cerut să comentez, deşi tata s-a uitat primul spre mine.

– Simt de acord cu domnul doctor Hazelhurst, am început, pînă la confirmarea prin experienţă. Oricum, a lăsat pentru a fi discutate aspectele care ţin mai mult de tactică decît de medicină. Importante consideraţiuni de sincronizare – cruciale, ar trebui să le numesc -...

Îmi repetasem discursul de deschidere, pînă la cele mai mici ezitări, în timpul micului dejun.

Mary nu trăncăneşte la masă, slavă Domnului!

Necesită transmiterea din numeroase puncte focale. Dacă dorim să salvăm populaţia din Zona Roşie într-o proporţie virtuală de sută la sută, e necesar ca toţi paraziţii să fie

infectaţi aproape în acelaşi timp, în scopul ca unităţile de salvare să poată interveni după ce moluştele nu mai sînt periculoase şi înainte ca oricare gazdă să fi depăşit momentul după care antitoxina n-o mai poate salva. Problema e susceptibilă analizei matematice...

Sam băiete, mi-am spus, farseur bătrîn ce eşti, n-ai putea-o rezolva nici cu un integrator electronic şi douăzeci de ani de transpiraţie.

– ...si ar trebui predată secţiei analitice. Oricum, permiteţi-mi să schiţez factorii. Să numim numărul de origini ale agenţilor "X"; să numim numărul salvatorilor "Y". Va rezulta un număr de soluţii simultane nedefinit de mare, cu soluţia optimă depinzînd de factorii logistici. Vorbind în avans faţă de tratamentul matematic riguros...

Mă făcusem de rîs cu abacul, dar Pe-asta n-am menţionat-o.

– ....si bazîndu-mi opiniile pe propriile-mi cunoştinţe, nefericit de intime, asupra obiceiurilor lor, aş estima...

S-ar fi putut auzi un ac căzînd, dacă cineva din echipa aia în pielea goală ar fi avut la el un ac.

Generalul mă întrerupse o dată, cînd am atribuit "X"-.ului o estimaţie scăzută:

– Domnule Nivens, cred că vă putem asigura de orice număr de voluntari pentru transmitere.

Am clătinat din cap.

– Nu puteţi accepta voluntari, domnule general.

– Cred că-ţi înţeleg obiecţia. Bolii ar trebui să i se acorde timp pentru a se instala în organismul voluntarului, iar sincronizarea ar putea fi periculos de strînsă. Dar cred că putem evita asta – o capsulă cu gelatină de antitoxina implantată în ţesuturi, sau altceva similar. Sînt sigur că

echipa va găsi soluţia.

Şi eu eram de aceeaşi părere, dar adevărata mea obiecţie consta într-o adînc înrădăcinată aversiune faţă de orice situaţie în care un suflet omenesc ar fi trebuit să se lase posedat de o moluscă.

– Domnule, nu trebuie să folosiţi voluntari umani. Moluscă va şti tot ceea ce ştie gazda sa – şi pur si simplu nu va intra în consfătuire directă; în schimb, le va preveni verbal pe celelalte. Nu, domnule, vom folosi animale – maimuţe, cîini, orice e suficient de mare pentru a purta o moluscă, dar incapabil să vorbească, şi în cantităţile necesare pentru a infecta întregul grup înainte ca o singură moluscă să-si fi dat seama că s-a îmbolnăvit.

Am oferit apoi o schiţă sumară a lansării finale, "Programul Milostenia", cum îl numeam eu.

– Prima paraşutare – "Programul Febra" – poate începe de îndată ce avem destulă antitoxina pentru a doua paraşutare. în mai puţin de-o săptămînă după aceea, nu va fi mai rămas nici o moluscă în viaţă pe acest continent.

Nu m-au aplaudat, dar senzaţia era aceeaşi. Generalul se grăbi să plece pentru a-l anunţa pe Mareşalul de Aviaţie Rexton, apoi îşi trimise aghiotantul să mă poftească la masă. Am trimis vorbă că acceptam cu plăcere, cu condiţia ca invitaţia s-o includă şi pe soţia mea.

Tata mă aştepta la uşa sălii de conferinţe.

– Ei, cum m-am descurcat? l-am întrebat, mai neliniştit decît începusem să par.

Clătină din cap:

– Sam, i-ai năucit. Cred c-am să te recomand pentru douăzeci si şase de săptămîni de stereo. Am încercat să nu

arăt cîtă plăcere îmi făcea. Trecusem prin tot spectacolul fără să mă bîlbîi nici măcar o dată; mă simţeam un om nou.

TREIZECI ŞI DOI

MAIMUŢOIUL ACELA, SATAN, CARE-MI FRÎN-sese inima la grădina zoologică naţională, reieşi ca fiind atît de rău pe cît îi mersese vestea, odată eliberat de sub moluscă. Tata se oferise voluntar pentru testarea teoriilor Nivens-Hazelhurst, dar am pus piciorul în prag şi Satan a tras paiul cel scurt. Nici afecţiunea filială, nici antiteza freudiană nu era aceea care mă îndemnase să-l resping; mi-era frică de combinaţia Tată-cu-o-moluscă. Nu vroiam să-l am de partea lor nici măcar în condiţii de laborator. Nu cu mintea lui vicleană şi înşelătoare! Oamenii care n-au avut niciodată experienţa posesiunii nu pot percepe faptul că gazda e absolut împotriva noastră, cu toate capacităţile sale neatinse.

Aşa că am folosit maimuţe pentru experimente. Aveam la îndemînă nu numai animale din Grădinile Zoologice Naţionale, ci şi cetăţeni simieni dintr-o duzină de parcuri zoo şi circuri.

Lui Satan i s-a injectat febra de nouă zile în ziua de miercuri, doisprezece. "Vineri, boala pusese stăpînire pe el; un alt cimpanzeu-cu-moluscă a fost introdus alături; paraziţii au intrat imediat în consfătuire directă, după care a doua maimuţă a fost îndepărtată.

Duminică, şaisprezeca, stăpînul lui Satan se zgîrci şi căzu. Lui Satan i se injecta imediat antitoxină. Spre sfîrşitul zilei de luni, cealaltă moluscă muri, iar gazda sa îşi primi doza.

Miercuri, nouăsprezece, Satan era sănătos, deşi cam slăbit, iar cea de-a doua maimuţă, Lord Eauntleroy, îşi revenea.

Pentru a sărbători, i-am dat lui Satan o banană, iar el îmi smulse prima falangă a arătătorului stîng fără a-mi mai rămîne timp pentru înlocuire. Nu fusese un accident; maimuţoiul ăla era rău.

Dar o rană minoră nu mă putea doborî. După ce mi-a fost bandajată, am căutat-o pe Mary, n-am găsit-o şi am sfîrşit la popotă, în aşteptarea cuiva cu care să ciocnesc un pahar.

Localul era gol; toţi cei din laboratoare munceau, pregătind Programul Febra şi Programul Milostenia. Din ordinul Preşedintelui, toate preparativele posibile fuseseră restrînse doar la acest unic laborator din Munţii Fumegoşi. Maimuţele-agenţi, vreo două sute la număr, se aflau aici; tot aici erau "gătite" şi cultura şi antitoxina; caii pentru serum erau cazaţi pe un teren de handbal subteran.

Cei un milion-plus de oameni pentru Programul Milostenia nu se puteau afla aici, dar ei n-aveau să ştie nimic pînă la alarma dinaintea lansării, moment în care fiecăruia urma să-i fie eliberat un pistol şi cartuşiere cu injecţii antitoxinice individuale. Cei care nu săriseră niciodată cu paraşuta aveau să fie împinşi, la nevoie, de către un sergent cu piciorul foarte mare. Se luaseră toate măsurile pentru a păstra cu străşnicie secretul; singura modalitate de-a pierde pe care o întrezăream ar fi fost aceea ca titanienii să ne afle planurile, prin intermediul unui renegat sau cu alte mijloace. Prea multe plaiuri au eşuat fiindcă cine ştie ce prost i-a spus nevestei.

Dacă nu reuşeam să păstrăm secretul, maimuţele-agenţi aveau să fie împuşcate pe loc, oriunde ar fi apărut în zona titanienilor. Cu toate acestea, în timp ce-mi beam paharul m-am relaxat, fericit şi rezonabil de convins că secretul nu va transpira. Pînă după Ziua Z traficul se restrînsese la "numai

intrări", iar Colonelul Kelly monitoriza şi cenzura toate comunicaţiile cu exteriorul.

Cît despre o scurgere de informaţii, riscurile erau minime. Generalul, tata, Colonelul Gibsy şi eu însumi fuseserăm la Casa Albă în urmă cu o săptămînă. Acolo, tata făcuse o demonstraţie de beligeranţă şi exasperare care ne aduse ceea ce doream; pînă la urmă, pînă şi Secretarul Martinez a fost ţinut în neeunoştinţă de cauză. Dacă Preşedintele şi Rexton se puteau abţine încă o săptămînă să nu vorbească în somn, nu-mi dădeam seama cum am putea da greş.

O săptămînă cel mult; Zona Roşie se întindea. După lupta de la Pass Christian, moluştele cîştigaseră teren şi acum ocupau Coasta Golfului la sud de Pensacola; existau semne că mai veneau şi altele. Poate că paraziţii se plictisiseră de rezistenţa noastră şi se hotărîseră să renunţe la materia primă, bombardînd nuclear oraşele care încă ne mai aparţineau. Dacă era pe-aşa – ei bine, un ecran radar ne putea alerta mijloacele de apărare; dar n-ar fi oprit un atac decisiv.

Eu, însă, refuzasem să-mi fac griji. Încă o săptămînă...

Colonelul Kelly intră şi se aşeză lîngă mine.

– Ce-aţi zice de-o băutură? i-am propus. Am chef să sărbătoresc.

Îşi examina burta umflată şi spuse:

– Cred că încă o bere nu mă va face să arăt mai rău de-atît,

– Luaţi două. Luaţi o duzină.

Am comandat pentru el şi i-am spus despre succesul experienţelor pe maimuţe.

– Da, am auzit, dădu el din cap. Sună bine,

– "Bine", ziceţi! Colonele, sîntem pe linia porţii, în poziţie de gol. Peste o săptămînă, vom fi cîştigat.

– Chiar asa?
– Ei, haideţi, am răspuns, iritat. După aceea, va veţi putea îmbrăca din nou, ducînd o viaţă normală. Sau credeţi că planurile noastre nu vor reuşi?
– Ba da, cred că vor merge.
– Atunci de ce atîta suspiciune?
– Domnule Nivens, doar nu credeţi că unui om cu o burtă ca a mea îi place să zburde fără haine pe el, nu-i aşa?
– Cred că nu. Cît despre mine, s-ar putea să am oroare de-a renunţa. Fac economie de timp şi e foarte comod,
– Nu vă faceţi griji. Aceasta e o schimbare permanentă.
– Hm? Nu înţeleg. Aţi spus că planurile noastre vor merge, iar acum vorbiţi de parcă Programul Bronzaţii va dura la nesfîrşit.
– Într-un sens modificat, va dura.
– Mă scuzaţi, Azi sînt cam greu de cap.. Comandă încă o bere.
– Domnule Nivens, nu m-am aşteptat niciodată să văd o rezervaţie militară transformată într-o tabără de nudişti. Acum, după ce-am văzut-o, nu mă mai aştept s-o văd revenindu-şi vreodată – pentru că nu putem. Cutia Pandorei are un capac cu un singur sens. Toţi caii regelui şi toţi oamenii regelui.
– De acord, l-am întrerupt. Lucrurile nu revin niciodată exact la ce-au fost înainte, Dar exageraţi. În ziua cînd Preşedintele va abroga Programul Bronzaţii, legile de moravuri vor reintra în Vigoare şi orice om fără pantaloni va fi posibil de arest.
– Sper că nu.
– Poftim? Hotărîţi-vă.
– În ce mă priveşte, m-am hotărît. Domnule Nivens, atîta

vreme cît mai există posibilitatea să existe o moluscă vie, omul politicos va trebui să fie dispus de-a-şi expune trupul la cerere – altfel, riscînd să fie împuşcat. Nu doar săptămîna asta şi cea viitoare, ci douăzeci de ani de-acum încolo, sau o sută. Nu, nu! adăugă el, nu vă descurajez planurile – dar aţi fost prea ocupaţi pentru a observa că sînt strict locale şi temporare. De exemplu, aţi făcut vreun plan de a cerceta jungla Amazoanelor, copac cu copac?

Continuă:

– Doar o întrebare retorică. Globul acesta are aproape şaizeci de milioane de mile pătrate de uscat; nu putem începe să le scotocim pe toate după moluşte. Cinstit, omule, şobolanilor nu le-am făcut nici măcar o gaură, şi ne ocupăm de ei de multă vreme.

– Încercaţi să-mi spuneţi că n-avem nici o speranţă?

– Nici o speranţă? Dimpotrivă. Mai serviţi un pahar, încerc să spun că va trebui să învăţăm să trăim cu oroarea asta, la fel cum a trebuit să învăţăm să trăim cu bomba atomică.

TREIZECI ŞI TREI

ERAM ADUNAŢI ÎN ACEEAŞI CAMERĂ DIN Casa Albă; îmi amintea noaptea de după mesajul Preşedintelui, cu atît de multe săptămîni în urmă. Erau de faţă tata şi Mary, Rexton şi Martinez, precum şi propriul nostru general de la laboratoare, doctorul Hazelhurst şi colonelul Gibsy. Stăteam cu ochii spre marea hartă încă montată pe un perete; trecuseră patru zile şi jumătate de la lansarea Programului Febra, dar Valea Mississippi-ului continua să ardă în luminiţe rubinii.

Deveneam tot mai nervos, deşi paraşutarea păruse a se fi

încununat de succes, şi nu pierduserăm decît trei nave. Conform ecuaţiilor, fiecare moluscă aflată în raza consfătuirii directe ar fi trebuit să se fi contaminat cu trei zile în urmă, estimînd o suprapunere de douăzeci şi trei la sută. Operaţiunea fusese calculată astfel încît să ia contact cu circa optzeci la sută în primele douăsprezece ore, majoritatea în oraşe.

Curînd moluştele aveau să-nceapă să moară puţintel mai repede decît au făcut-o vreodată muştele – dacă nu ne înşelam.

Încercam să stau locului, întrebîndu-mă dacă luminile acelea roşii acopereau cîteva milioane de moluşte grav bolnave – sau doar două sute de maimuţe moarte. Greşise cineva cu o zecimală? Sau trăncănise? Ori oare raţionamentul nostru conţinuse o eroare atît de colosală încît nici măcar n-o observasem?

Deodată, clipi o luminiţă verde; cu toţii ne îndreptăm în scaune. Din instalaţia stereo începu să se audă un glas, deşi nu se forma nici o imagine.

– Aici Postul Dixie, Little Bock, spuse un glas sudist, foarte obosit. Avem mare nevoie de ajutor. Toţi cei care ascultaţi, transmiteţi vă rugăm acest mesaj: oraşul Little Rock, Arkansas, a căzut pradă unei grave epidemii. Anunţaţi Crucea Roşie. Am fost ocupaţi de...

Lăsă fraza neterminată, fie din cauza slăbiciunii, fie printr-un defect de transmisie.

Mi-am amintit să respir. Mary mă bătu pe braţ şi m-am rezemat de spătar, relaxîndu-mă în mod conştient. Era o bucurie prea mare ca să-mi poată face plăcere. Vedeam acum că luminiţa verde nu fusese oraşul Little Rock, ci mult mai

spre vest, în Oklahoma. Se mai aprinseră încă două lumini verzi, una în Nebraska şi una la nord de hotarul canadian. Un nou glas se auzi, o voce nazală din New England; m-am întrebat cum ajunsese în Zona Roşie.

– Cam ca o mică noapte de alegeri, nu, Şefule? spuse însufleţit Martinez.

– Cam, acceptă Preşedintele, dar de obicei nu primim răspunsuri şi din Old Mexico.

Arătă spre hartă: se aprindeau lumini verzi în Chihuahua.

– Pe toţi sfinţii, aveţi dreptate. Ei, cred că "Statul" va avea de rezolvat cîteva incidente cînd toate astea se vor sfîrşi, nu?

Preşedintele nu răspunse, iar Martinez tăcu, spre uşurarea mea. Preşedintele părea să vorbească singur; mă observă, zîmbi şi spuse cu voce tare:

Puricii mari poartă purici mici
în spinare, ca şă-i muşte,
Iar puricii mici au purici şi mai mici,
Şi tot aşa, ad infinitum".

Am zîmbit politicos, deşi ideea mi se părea înfricoşătoare, în circumstanţele date. Preşedintele îşi mută privirea şi spuse:

– Doreşte cineva o gustare? Constat că mi-e foame, pentru prima oară de zile-ntregi.

Spre sfîrşitul după-amiezei următoare, panoul era mai mult verde decît roşu. Rexton pusese să se instaleze două afişaje cuplate la centrul de comandă din Noul Pentagon; unul prezenta procentajul de acoperire al complicatului scor socotit necesar înainte de marea paraşutare; celălalt înfăţişa timpul proiectat al lansării. Cifrele se schimbau din cînd în cînd. În ultimele două ore, rămăseseră în jurul orei 17:43, după fusul orar al coastei de est. Rexton se ridică în picioare.

– Am să-l îngheţ la şaptesprezece patruzeci şi cinci, anunţă el. Domnule Preşedinte, îmi permiteţi?

– Desigur, domnule.

Rexton se întoarse spre tata şi spre mine.

– Dacă dumneavoastră, domnilor Don Quijote, însă mai sînteţi hotărîţi să mergeţi, a sosit momentul. M-am ridicat:

– Mary, mă aştepţi.

– Unde?

Se stabilise – deloc paşnic! – că ea nu ne va însoţi. Preşedintele ne întrerupse.

– Propun ca doamna Nivens să stea aici. La urma urmei, e o membră a familiei.

– Vă mulţumesc, domnule, am răspuns. Colonelul Gibsy ne aruncă o privire extrem de ciudată.

Două ore mai tîrziu, ne apropiam de ţintă, iar uşa de lansare era deschisă. Tata şi cu mine eram ultimii din şir, după puştii care aveau să facă treaba propriu-zisă. Îmi transpirau mîinile şi mă înţepau cu vechea mîncărime a ridicării cortinei. Eram speriat ca toţi dracii – niciodată nu mi-a plăcut să sar cu paraşuta.

TREIZECI ŞI PATRU

CU PISTOLUL ÎN MÎNA STÎNGĂ ŞI INJECTORUL cu antitoxină în dreapta, mergeam din uşă-n uşă prin sectorul care-mi fusese repartizat. Era un cartier mai vechi din Jefferson City, aproape o mahala, constînd din blocuri de apartamente clădite cu cincizeci de ani în urmă.. Administrasem două duzini de injecţii şi-mi mai rămîneau trei duzini înainte de ora întîlnirii la sediul parlamentar local. Începea să mi se facă greaţă.

Ştiam de ce venisem – nu din simplă curiozitate; vroiam să le văd murind. Voiam să asist la moartea lor, să le privesc moarte, cu o ură obosită care depăşea orice alte nevoi. Dar acum văzusem destule moarte şi nu aveam chef; voiam să mă duc acasă, să fac o baie şi să uit. Nu era o muncă grea, ci doar monotonă şi scîrboasă. Pînă acum nu întîlnisem nici o moluscă vie, deşi văzusem multe moarte. Pîrjolisem un cîine care se furişa părînd să aibă cocoaşă; nu eram sigur, lumina fiind slabă. Coborîsem imediat înainte de apusul soarelui, iar acum era aproape întuneric.

Am terminat de verificat blocul în care mă aflam, am strigat ca să mă asigur şi am ieşit în stradă. Era aproape pustie; întreaga populaţie suferind de febră, găseam puţini oameni pe străzi. Singura excepţie era un bărbat care se apropia de mine clătinîndu-se, cu ochii goi.

– Hei! am strigat.

Se opri. I-am spus:

– Am ce-ţi trebuie ca să te faci bine. Întinde braţul, încercă să dea în mine, vlăguit. L-am lovit cu grijă şi căzu cu faţa în jos. Pe spate i se vedea urma roşie a moluştei; am ales un loc nevătămat, relativ curat, pe şale, şi am înfipt injectorul, îndoindu-l pentru a-i rupe vîrful odată intrat. Unităţile erau încărcate cu gaz; de altceva nu era nevoie.

Parterul următoarei case adăpostea şapte persoane, majoritatea atît de departe duse încît nici n-am vorbit, ci doar le-am făcut injecţiile şi am plecat în grabă. N-am avut nici o problemă. Etajul întîi se prezenta absolut la fel.

La ultimul etaj se aflau trei apartamente goale, dintre care unuia a trebuit să-i ard încuietoarea ca să intru. Al patrulea era ocupat, ca un fel de-a spune. Pe duşumeaua bucătăriei

zăcea o femeie moartă, cu capul zdrobit. Avea încă moluscă pe umeri, dar nefăcînd decît să stea acolo, căci si aceasta era moartă. Le-am păsăsit repede şi am privit în jur. În baie, un bărbat între două vîrste stătea aşezat într-o cadă demodată. Avea capul rezemat în piept şi venele tăiate. L-am crezut mort, dar cînd m-am aplecat asupra lui, ridică privirea.

– Ai venit prea tîrziu, spuse el cu glas surd. Mi-am ucis soţia

Sau prea devreme, mi-am spus. După cum arăta fundul căzii şi judecînd după chipul lui cenuşiu, o întîrziere cu cinci minute ar fi fost de preferat. L-am privit, întrebîndu-mă dacă să irosesc sau nu o injecţie.

Vorbi din nou:

– Fetiţa mea...

– Aveţi o fică? am întrebat cu glas sonor. Unde-i? Ochii îi licăriră, dai nu mai spuse nimic. Capul îi căzu la loc în piept. Am strigat la el, apoi i-am pipăit mandibula si mi-am apăsat degetul mare în gîtul lui, dar n-am mai găsit nici urmă de puls.

Copilul era în pat, într-una din camere, o fetiţă de vreo opt ani, care ar fi arătat drăgălaşă dac-ar fi fost sănătoasă. Se ridică, plîngînd.şi strigîndu-mă tăticule.

– Da, da, am spus, liniştind-o. Tăticul o să aibă grijă de tine.

I-am făcut o injecţie în picior; nu cred ca a observat. M-am întors să plec, dar mă strigă din nou:

– Mi-e sete. Vreau să beau apă.

Aşa că a trebuit să mă duc din nou în baie.

În timp ce-i clădeam apa, telefonul meu sună şi am vărsat o parte.

– Fiule! M-auzi?

Ducînd mîna la centură, mi-am deschis telefonul:

– Da. Ce e!

Suni în părculeţul ăla, la nord de tine. Am necazuri.

– Vin!

Am lăsat jos paharul şi am dat să plec – apoi, pradă nehotărîrii, m-am întors. Nu-mi puteam lăsa noua prietenă să se trezească din somn cu cîte un părinte mort în fiecare încăpere. Am luat-o în braţe şi am coborît împleticit la etajul întîi. Deschizînd prima uşă care mi-a ieşit în cale, am întins-o pe o canapea. În apartament erau oameni, prea bolnavi ca să se ocupe de ea, dar mai mult nu puteam face.

– Grăbeste-te, fiule!

– Sînt pe drum!

M-am repezit afară, cu toată viteza, fără să-mi mai consum oxigenul vorbind. Sectorul tatei se afla exact la nord de al meu, paralel cu el şi cu frontul spre unul dintre parcurile acelea mici de-o palmă aflate în centrul oraşului. Dînd colţul, în primul moment nu l-am văzut şi am alergat pe lîngă el.

– Aici, fiule, pe-aici – la maşină!

De astă dată, l-am auzit atît în telefon, cît si cu urechile. M-am răsucit pe călcîie, zărind un duo Cadillac mare, foarte asemănător celor pe care le folosea Secţia, înăuntru se afla cineva, dar era prea întuneric ea să-l disting. M-am apropiat prudent, pînă l-am auzit spunînd:

– Slavă Domnului! Credeam că nu mai vii.

L-am recunoscut. A trebuit să mă aplec ca să intru pe uşă. În clipa aceea, m-a înşfăcat,

Mi-am revenit pentru a mă trezi legat de mîini şi glezne. Mă aflam într-al doilea fotoliu al şoferului, iar Bătrînul stătea în primul, la comenzi. Volanul din partea mea era împins la o parte. Dîndu-mi seama că maşina zbura, m-am deşteptat

complet.

Se întoarse, întrebînd vesel:

– Te simţi mai bine?

N-am putut vedea moluscă, cocoţată pe umeri.

– Ceva mai bine, am răspuns.

– Regret că a trebuit să te lovesc, continuă el, dar n-aveam altă cale.

– Aşa se pare.

– Deocamdată va trebui să te ţin legat. Mai tîrziu, vom putea face aranjamente mai bune.

Rînji, cu vechiul său rînjet răutăcios. Cel mai uimitor era că propria lui personalitate se recunoştea în fiecare cuvînt rostit sub constrîngerea molustei.

N-am întrebat ce "aranjamente mai bune" erau posibile; nu voiam să ştiu. M-am concentrat pe un control al legăturilor – dar Bătrînul le acordase toată atenţia sa personală.

– Unde mergem? am întrebat.

– Spre sud.

Reglă ceva la comenzi.

– Departe spre sud. Lasă-mă un moment să înscriu rabla asta pe traiectorie, şi-am să-ţi explic ce ne aşteaptă. Cîteva secunde fu ocupat, apoi spuse:

– Aşa – asta o va ţine pînă se ridică la zece mii. Menţionarea unei asemenea altitudini mă făcu să privesc panoul de bord. Duo-ul nu se rezuma doar să semene cu o maşină de-a Secţiei; chiar era una dintre treburile noastre modificate.

– De unde-ai luat maşina asta.? l-am întrebat.

– Secţia o ascunsese în Jefferson City. Am căutat şi, mai mult ca sigur, n-o găsise nimeni. Mare noroc, nu-i aşa?

Puteau exista şi alte păreri, mi-am spus, dar nu l-am

contrazis. Încă mai evaluam posibilităţile – şi le găseam undeva între mici şi disperate. Pistolul meu dispăruse. Pe-al lui şi-l purta probabil în partea opusă mie; nu i-l vedeam.

– Dar nu asta a fost chestia cea mai grozavă, continuă el; am avut norocul să fiu capturat de singurul stăpîn sănătos, probabil, din întregul Jefferson City – nu că aş crede în noroc. Deci, la urma urmei, tot noi vom cîştiga.

Chicoti:

– Parcă aş juca de unul singur o partidă de şah foarte dificilă.

– Nu mi-ai spus unde mergem, am insistat.

Nu se întrezărea nici o şansă, iar discuţiile erau singura cale de acţiune pe care-o aveam la dispoziţie.

Stătu puţin pe gînduri.

– În afara Statelor Unite, fireşte. S-ar putea ca stăpînul meu să fie singurul neatins de febra de nouă zile din întregul continent, şi nu îndrăznesc să risc. Cred că peninsula Yucatan ne-ar conveni de minune – într-acolo am îndreptat-o. Ne putem ascunde si spoii numerele, lucrînd spre sud. Cînd ne vom întoarce – şi ne vom întoarce! – nu vom mai comite aceleaşi greşeli.

– Tată, am spus, nu-mi poţi scoate legăturile astea? Mi se opreşte circulaţia sîngelui. Ştii că poţi avea încredere în mine.

– Curînd, curînd – toate la timpul lor. Aşteaptă pînă trecem complet pe automat.

Maşina continua să urce; modificată sau nu, zece mii de metri era un efort mare pentru o maşină care începuse ca model familial.

– Se pare că uiţi că am fost mult timp alături de stăpîni, am spus. Ştiu scorul – şi-ţi dau cuvîntul meu de onoare,

Rînji:

– Nu-i vinde tu castraveţi grădinarului. Dacă-ţi dau drumul acum, ai să mă omori sau va trebui să te omor eu pe tine. Şi te vreau viu. Mergem departe, fiule – tu şi cu mine. Sîntem iuţi, sîntem isteţi şi sîntem exact ceea ce-a recomandat electorul.

N-aveam ce să-i răspund. Continuă:

– Oricum – despre scorul ăla pe care-l ştii. De ce nu mi-ai spus, fiule? De ce mi-ai ascuns-o?

– Ce?

– Nu mi-ai spus cum se simte. Fiule, habar n-aveam că un om poate simţi o asemenea pace, mulţumire şi stare de bine. Sînt fericit cum n-am fost de ani de zile, cum n-am mai fost de cînd...

Păru nedumerit, apoi urmă:

– ... de cînd a murit maică-ta. Dar să lăsăm asta; aşa e mai bine. Trebuia să-mi fi spus.

Dintr-o dată mă năpădi dezgustul; am dat uitării jocul prudent pe care-l jucam.

– Poate că mie nu mi s-a părut astfel. Şi nici ţie nu ţi s-ar; părea, bătrîn idiot, dacă nu te-ar călări o moluscă, vorbind prin gura ta, gîndind cu creierul tău!

– Uşurel, fiule, spuse el blînd – şi, aşa să-mi ajute Dumnezeu, glasul lui chiar mă linişti. Îţi vei schimba curînd părerea. Crede-mă asta intenţionam; acesta e destinul nostru. Omenirea a fost divizată, războindu-se cu ea însăşi. Stăpînii o vor reîntregi la loc.

Mi-am spus că probabil existau capete seci destul de neghioabe ca să înghită o asemenea replică.

– Să-şi predea de bună voie sufletele pentru o făgăduială de

securitate si pace. Dar n-am spus nimic.

– Nu mai ai mult de aşteptat, zise el deodată, aruncînd o privire bordului. O fixez pe traiectorie.

Regla dispozitivul de calcul al distanţei parcurse, controla bordul şi potrivi comenzile.

– Următoarea staţie: Yucatan. Acum, la treabă. Se ridică de pe fotoliu şi îngenunche lîngă mine, în spaţiul înghesuit.

– Trebuie să fim siguri, spuse, petrecîndu-mi centura de siguranţă peste mijloc.

L-am izbit cu genunchii în faţă.

Se dădu înapoi şi mă privi fără mînie:

– Rîu băiat, rău. M-aş putea supăra pentru asta – dar stăpînii nu se pretează la resentimente.

Se aplecă, verificîndu-mi picioarele şi încheieturile mîinilor, îi curgea sînge din nas, dar nu se osteni să se şteargă,

– O să rezişti, îmi spuse. Ai răbdare; nu mai durează mult.

Reveni la celălalt scaun de comandă, se aşeză şi se aplecă înainte, cu coatele rezemate pe genunchi. Această poziţie îl aduse pe stăpînul său exact în cîmpul meu vizual.

Timp de cîteva minute nu se întîmplă nimic, şi nici nu mă puteam gîndi la altceva decît să-mi forţez legăturile. După înfăţişare, Bătrînul părea să doarmă, dar nu mă încredeam în asta.

O linie se formă drept pe mijlocul învelişului cafeniu cornos al moluştei.

Sub ochii mei, se lăţi. Curînd, am putut vedea oroarea opalescentă de dedesubt. Spaţiul dintre cele două jumătăţi ale cochiliei se lărgea – şi mi-am dat seama că moluscă fisiona, extrăgînd viaţă şi materie din trupul tatălui meu pentru a se face din una singură, două.

Mi-am mai dat seama, ţeapăn de groază, că nu-mi mai rămăseseră decît cinci minute de viaţă individuală. Noul meu stăpîn tocmai se năştea şi avea să fie gata curînd să mă încalece.

Dacă ar fi fost posibil ca osul şi carnea să rupă legăturile ce mă imobilizau, le-aş fi rupt, N-am reuşit. Bătrînul nu acorda nici o atenţie eforturilor mele. Mă-ndoiesc că era conştient; fără-ndoială, moluştele renunţă într-o oarecare măsură la control în timp ce sînt ocupate cu despicarea. Probabil că pur şi simplu îşi imobilizează sclavul. Era foarte posibil – Bătrînul nu se mişca.

La vremea cînd am renunţat, sleit şi convins că nu mă puteam elibera, vedeam prin centrul moluştei propriu-zise linia argintie care înseamnă că fisiunea e pe cale să se încheie. Acest lucru fu cel care-mi abătu şirul gîndurilor, dacă-mi mai rămăsese vreun gînd în creierul ce fierbea. Aveam mîinile legate la spate, eram legat şi de glezne, şi ţinut strîns cu centura pe mijlocul scaunului. Dar picioarele, chiar prinse unul de altul, erau libere de la talie în jos. M-am coborît şi mai mult, ca să le măresc raza de mişcare, si am abătut în sus picioarele. Repezindu-mi-le cu o lovitură zdrobitoare peste panoul de bord, am declanşat toate unităţile de lansare ale maşinii.

Asta însumează o mulţime de acceleraţii gravitaţionale. Cît de multe, nu ştiu, căci n-aveam de unde şti cît de pline-i erau rachetele. Dar funcţionau din răsputeri. Am fost amîndoi trîntiţi în spătarele scaunelor, tata mult mai tare decît mine, el nefiind legat cu centura de siguranţă. Moluscă sa, prinsă între spinare şi rezemătoarea scaunului, expusă si neajutorată, fu strivită între cele două mese.

Împroşcă în jur.

Tata fu cuprins de acel cumplit reflex total, acel spasm al tuturor muşchilor, pe care-l mai văzusem de trei ori înainte. Ricoşă înainte peste volan, cu chipul contorsionat si degetele vîrcolindu-i-se.

Maşina se repezea spre sol.

Am rămas aşezat, privind-o cum cobora, dacă poţi numi "aşezată" poziţia în care nu te ţine pe loc decît centura. Dacă trupul tatei n-ar fi dereglat definitiv comenzile, poate-aş fi reuşit să fac ceva – s-o ridic din nou la orizontală, eventual – folosindu-mi picioarele legate. Am încercat, dar absolut fără succes. Comenzile erau probabil atît dereglate, cît şi blocate.

Altimetrul ticăia intens. Coborîserăm la patru mii de metri înainte de-a fi avut timp să-i arunc o privire. Apoi trei mii... două cinci sute... două – şi am intrat în ultimul kilometru.

La cinci sute de metri, radarul sincron intră în funcţiune şi unităţile din botul maşinii deschiseră focul pe rînd. La fiecare şoc, centura îmi strivea stomacul. Mă gîndeam că eram salvaţi, că acum nava avea să-şi revină – dar ar fi trebuit să ştiu ce însemna trupul tatei proptit cu toată greutatea în volan.

Încă mă mai gîndeam la asta, cînd ne-am izbit de sol.

Mi-am revenit încet, pentru a percepe o mişcare de balans, blînd. Mă sîcîia, doream să se oprească; pînă şi dea mai mică mişcare îmi pricinuia dureri mai cumplite decît puteam să îndur. Am reuşit să deschid un ochi – celălalt nu se deschidea deloc – şi am privit buimac în jur, să aflu sursa nemulţumirii.

Deasupra mea se vedea planşeul maşinii, dar l-am privit mult timp înainte de-a-l recunoaşte ca atare. De-acum eram întrucîtva conştient unde mă aflam şi ce se întîmplase. Mi-am

amintit picajul şi impactul – şi mi-am dat seama că probabil ne izbiserăm nu de pămînt, ci de vreo suprafaţă lichidă – Golful Mexic? Puţin îmi păsa.

Într-o bruscă izbucnire de durere, am început să-mi jelesc tatăl.

Centura mea de siguranţă, ruptă, se legăna deasupra. Aveam încă mîinile legate şi gleznele de asemenea, iar un braţ părea să-mi fie fracturat. Ochiul umflat nu se putea deschide şi mă durea pieptul cînd respiram; am încetat, să-mi mai fac inventarul rănilor. Tata nu mai stătea lipit de volan, iar asta mă nedumerea. Cu un efort dureros, am întors capul pentru a vedea restul maşinii cu singurul ochi teafăr. Zăcea nu departe de mine, între capetele noastre fiind o distanţă cam de-un metru. Era plin de sînge, rece şi, nu mă îndoiam, mort. Cred că mi-a trebuit vreo jumătate de oră ca să străbat acel metru.

Am rămas faţă-n faţă cu el, aproape atingîndu-ne obrajii. Pînă-n prezent, puteam observa că nu dădea nici un semn de viaţă, şi nici nu părea posibil, după felul ciudat, răsucit, în care zăcea.

– Tată, am spus răguşit. Apoi am urlat. Tată!

Pleoapele i se zbătură, dar nu deschise ochii.

– Salut, fiule, şopti. Mulţumesc, băiete, mulţumesc... Glasul i se stinse. Îmi venea să-l zgudui, dar tot ce puteam face era să strig.

– Tată! Trezeşte-te! Eşti bine?

Vorbi iar, ca şi cum fiecare cuvînt ar fi fost un efort dureros.

– Mama ta... mi-a zis să-ţi spun... că a fost... mîndră de tine.

Vocea i se pierdu din nou, iar respiraţia începu să-i sune chinuită, cu acel sunet ameninţător de lemn uscat.

– Tată, am suspinat, să nu mori. Nu mă pot descurca fără tine.

Deschise larg ochii.

– Ba poţi, fiule.

Tăcu, se trudi, apoi adăugă:

– Mă doare, băiete. Ochii i se închiseră la loc.

N-am mai putut scoate nimic de la el, deşi am strigat şi-am zbierat. După un timp, mi-am rezemat chipul de al lui şi mi-am lăsat lacrimile să se amestece cu praful şi sîngele.

TREIZECI ŞI CINCI

IAR ACUM, SĂ FACEM CURĂŢENIE PE TITAN! Noi, cei care plecăm, scriem cu toţii aceste rapoarte; daca nu ne vom întoarce, această este moştenirea noastră pentru fiinţele omeneşti libere – tot ce ştim despre felul în care acţionează paraziţii titanieni si de ce anume trebuie să vă păziţi. Căci Kellz a avut dreptate; nu e nici o cale de-a-l reface la loc pe Humpty-Dumpty. în pofida succesului Programului Milostenia, nu există nici un mijloc de-a fi siguri că toate moluştele au dispărut. Nu mai departe de săptămîna trecută, mai sus de Vukon a fost împuşcat un urs Kodialk, care avea cocoaşă.

Specia umană va trebui să rămînă pentru totdeauna în gardă, mai ales de-acum peste circa douăzeci şi cinci de ani, dacă nu ne întoarcem noi, ci farfuriile zburătoare. Nu ştim de ce monştrii titanieni urmează ciclul de douăzeci şi nouă de ani al "anului" lui Saturn, dar aşa fac. Motivul poate fi simplu: noi înşine avem multe cicluri care corespund anului terestru. Speram că nu sînt activi decît într-o singură perioadă a "anului" lor; dacă-i pe-aşa, atunci Operaţiunea Răzbunarea se

poate solda cu un cîştig uşor. Nu că ne-am baza pe acest lucru. Eu plec, Dumnezeu să ne-ajute, ca "psiholog aplicat (exotic)", dar sînt şi cadru combatant, la fel ca toţi ceilalţi, de la capelan la bucătar. Asta-i treabă serioasă şi avem de gînd să le arătăm moluştelor ălora că au făcut greşeala să se încurce cu cea mai dură, mai rea, mai ucigătoare, mai neînduplecată – si mai capabilă – formă de viaţă din acest sector al spaţiului, o vietate care poate fi ucisă, dar nu îmblînzită.

Am o speranţă intimă că vom găsi o cale de-a-i- salva pe micii elfi, androginii. Cred că ne-am putea înţelege bine cu elfii.

Indiferent dacă reuşim sau nu, spiţa omenească trebuie să-şi menţină binemeritata reputaţie de ferocitate. Preţul libertăţii e dispoziţia de a te angaja pe neaşteptate în luptă, oriunde, oricînd, cu absoluta nepăsare. Dacă nici asta n-am învăţat-o de la moluşte, atunci... "Dinozauri, daţi-vă mai încolo! Sîntem gata să devenim specie pe cale de dispariţie!"

Căci cine ştie ce şmecherii murdare pot pîndi prin acest univers? Moluştele ar putea fi simple, deschise şi prietenoase, în comparaţie cu, hai să zicem, băştinaşii de pe planetele lui Sirius. Dacă aceasta nu-i decît uvertura, am face bine să-nvăţăm din ea pentru actul trei. Credeam că spaţiul e gol şi că noi eram de la sine seniorii creaţiunii; am mai crezut-o chiar si după ce am "cucerit" spaţiul, căci Marte era deja moartă iar Venus nici nu începuse cu adevărat. Ei bine, dacă Omul vrea să fie şeful – sau măcar un vecin respectat – va trebui să luptăm pentru asta. Să făurim din nou spade din fierul de plug; opusul era fantezia unei mătuşici nemăritate.

Toţi aceia care plecăm am fost posedaţi cel puţin o dată.

Numai cei care-au fost călăriţi pot şti cît de înşelătoare sînt moluştele, cît de constant trebuie să stai în gardă – sau cît de profund trebuie să urăşti. Călătoria, din cîte mi se spune, va dura cam doisprezece ani, ceea ce ne va lăsa lui Mary şi mie timp destul ca să ne încheiem luna de miere. A, da, vine şi Mary; majoritatea sîntem cupluri căsătorite, iar burlacii sînt contrabalansaţi de femei nemăritate. Doisprezece ani nu-s o plimbare; sînt un mod de a trăi.

Cînd i-am spus lui Mary că plecăm spre lunile lui Saturn, singurul ei comentariu a fost:

– Da, dragul meu.

Vom avea timp să facem doi, trei copii. După cum spune tata:

– Specia trebuie să meargă înainte, chiar dacă nu ştie încotro.

Acest raport e cam dezlînat; trebuie să-l revăd înainte de-a-l transcrie. Dar am inclus în el totul, aşa cum am văzut si simţit. Războiul cu o altă specie e un război psihologic, nu al dispozitivelor tehnice, şi ceea ce-am gîndit şi simţit poate fi mult mai important decît ce am făcut.

Termin acum raportul, pe Staţia Spaţială Beta, de unde ne vom transborda pe U.N.S. "Răzbunătorul". Nu voi avea timp să-l revizuiesc; va trebui să plece aşa cum e, ca să aibă cu ce se distra istoricii. Ne-am luat rămas bun de la tata aseară, la Beak Port. M-a corectat:

– La revedere, vrei să zici. Vă veţi întoarce, iar eu am de gînd să v-aştept, tot mai scorţos şi mai rău cu fiecare an, pînă veniţi.

Am spus că sper si eu la fel. A dat din cap:

– Vei reuşi. Eşti prea dur şi rău ca să mori. Am multă

încredere în tine si în cei ca tine, fiule. Sîntem gata de transbordate. Mă simt plin de entuziasm. Păpuşari – oamenii liberi vin să mă ucidă!

Prăpăd şi Moarte!